CEASUL DE PE URMĂ

PERSPECTIVA UNUI NATIV ISRAELIAN ASUPRA VREMURILOR DIN URMĂ

AMIR TSARFATI

„Amir Tsarfati a compus cu măiestrie un mesaj relevant și foarte necesar pentru Biserica globală. Invitația lui de a ne fixa din nou atenția asupra profeților din Biblie este convingătoare, biblică și de-a dreptul fascinantă. Tsarfati ne conduce într-un tur care ne determină în cele din urmă să vedem frumusețea planului lui Dumnezeu. Nu veți fi dezamăgiți!"

Jason Elam, fost fotbalist în NFL, ambasador special al *Seed Company*, care se ocupă cu traducerea Bibliei.

„Amir Tsarfati este un prieten de-al meu care m-a ajutat să înțeleg diferit împlinirea profeților în zilele noastre. Iubește Cuvântul lui Dumnezeu, pe Fiul Lui, poporul lui Dumnezeu - și țara care nu încetează să atragă atenția întregii lumi. Această carte relevantă pentru vremurile noastre, este o carte necesară tuturor celor care tânjesc după nădejde și pace în acea ultimă oră, este bine scrisă, senzațională, provocatoare, te încurajează și te determină să gândești. Duhul din mine se ridică și stă ca martor al faptului că Amir a scris adevărul. Citiți-o."

Anne Graham Lotz, autoare a cărții *The Daniel Prayer*

„*Ceasul de pe urmă* de Amir Tsarfati este o chemare din trâmbiță genială, plină de pasiune pentru înțelegerea și îmbrățișarea acurateții Scripturilor. Amir este un savant înzestrat, care și-a devotat cea mai mare parte din viață unei călătorii în vechime, în prezent și în viitor prin lentilele Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu."

Kathy Ireland, student al Bibliei, soție, mamă, director general la Kathy Ireland Worldwide

„Am lucrat mult cu Amir Tsarfati la radio și la conferințe. El este un glas tânăr care strigă în pustie, trezindu-i pe mulți - inclusiv milenialii - la importanța acelei treimi din Biblie exclusă

de la multe amvoane și seminare. Îi sunt profund recunoscător lui Amir pentru pasiunea pe care o are de a înțelege vremurile din urmă, pasiune pe care nu am mai văzut-o din anii '70. Fiți atenți la cuvintele acestei cărți. Ele sunt transpuse într-un stil ușor de înțeles și cu siguranță îi vor determina pe mulți să privească în sus și să asculte un strigăt și o trâmbiță."

Jack Markell, director și fondator al Olive Tree Ministries

„Consider că Amir Tsarfati este un profesor cu înțelegere superioară și un prieten bun. El este înzestrat cu o înțelegere profundă a Bibliei și perspectiva lui asupra Țării Sfinte (din inima acesteia) este unică. Recomand cu încredere învățăturile lui Amir și cartea lui, *Ceasul de pe urmă,* tuturor acelora care își doresc o înțelegere mai mare asupra planurilor lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă."

Senator Emmanuel „Manny" Pacquiao, campion mondial la box, senator în Filipine.

„Avem aici un studiu a escatologiei biblice bine fondat pe Biblie și scris cu mare pasiune. Cititorul poate să fie încredințat că ceea ce citește este sănătos. Un alt lucru pe care Amir îl face în cartea lui este să ofere informații oficiale dintr-o perspectivă israeliană. În plus, veți citi și mărturia personală a cât de mult înseamnă Cuvântul lui Dumnezeu pentru el și cât de puternic s-a dovedit a fi aceasta în viața lui. Recomand această carte și îi dau 5 stele - o carte scrisă de un prieten de-o viață, un frate credincios și un om care-L iubește pe Ieșua cum nu am mai văzut pe nimeni să o facă. Citirea ei vă va întări."

Jack Hibbs, pastor la Calvary Chapel Chino Hills

CEASUL
DE PE
URMĂ

CEASUL
DE PE
URMĂ

PERSPECTIVA UNUI NATIV ISRAELIAN ASUPRA.
VREMURILOR DIN URMĂ

AMIR TSARFATI

Traducere: Aurora Răsbici

Alfa Omega Publishing
2019, Timișoara

Dedicată soției mele, Miriam

„O femeie cinstită este cununa bărbatului ei." Proverbe 12:4

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
The Last Hour
Chosen Books, 11400 Hampshire Avenue South, Bloomington, Minnesota 55438.
Chosen Books, parte a editurii Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan

Copyright © 2018
Amir Tsarfati

Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare. Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Aurora Răsbici
Corectură: Vali Strubert şi Daniela Groza
Prelucrare grafică: Bianca Ghemeş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Tsarfati, Amir
Ceasul de pe urmă : perspectiva unui nativ israelian asupra vremurilor din urmă / Amir Tsarfati ; trad.: Aurora Răsbici. - Timişoara : Alfa Omega Publishing, 2019
ISBN 978-606-8720-98-2

I. Răsbici, Aurora (trad.)
2

Versiunea în limba română: ***Ceasul de pe urmă: perspectiva unui nativ israelian asupra vremurilor din urmă***
Copyright © 2019 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 - Timişoara, România
Tel/Fax: + (40) 256-284.912
E-mail: info@alfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978-606-8720-98-2
978-606-045-170-9 (pdf)
978-606-045-171-6 (epub)

Cuprins

Cuvânt înainte 11
Mulțumiri 15

1. Înainte să ne uităm în viitor, să privim în trecut 17
2. Dumnezeu vrea să Îi cunoaşteți planurile 31
3. Să înțelegem profețiile: două câte două 45
4. Drumul lung şi şerpuit al profețiilor 57
5. Israel continuă să fie poporul ales de Dumnezeu 77
6. Amăgirea națiunilor 101
7. Răpirea: Marea taină 123
8. Răpirea: Marea adunare 141
9. Anticrist: Omul fărădelegii 153
10. Anticrist: Derularea covorului roşu 173
11. Zilele din Ezechiel 36-37: Ce a fost şi ce este 187
12. Zilele din Ezechiel 38-39: Ce este şi ce va fi 201
13. Ce urmează? 213

Despre autor 229
Notițe 231

Cuvânt înainte

Îl cunosc pe Amir Tsarfati de 20 de ani. Am avut oportunitatea de a călători cu el prin tot Israelul când am organizat un tur, iar el era liderul ghizilor turistici. Amir a vorbit cândva și în biserica din San Diego, California, pe care o păstoresc. El este un suporter pasionat și convins al poporului Israel, în care s-a și născut.

Astăzi, casa lui Amir este îndreptată cu fața înspre Valea Meghiddo - Armagheddon - ceea ce îi amintește constant de chemarea pe care Dumnezeu i-a făcut-o de a aduce învățătură pe marginea planului lui Dumnezeu din Biblie, referitor la vremurile din urmă. Cartea aceasta face parte din acea chemare.

De-a lungul slujirii mele, am citit sute de cărți profetice, însă niciodată una ca „*Ceasul de pe urmă*". Aceasta este o carte profetică scrisă de un credincios evreu. Poți simți pasiunea autorului emanată din cuvinte. Ceea ce scrie nu este literatură, este viața lui. Sunt mai mult decât sigur că dacă începi o conversație cu Amir, în primele 30 de minute veți vorbi doar despre viitorul poporului Israel.

Am citit „*Ceasul de pe urmă*" fără să mă opresc. Am fost atins din start de mărturia personală a autorului, și intrigat de felul în care povestea planului lui Dumnezeu cu poporul evreu a fost atât de asemănătoare cu felul în care Dumnezeu a lucrat în viața lui. Apărarea pe care Amir o aduce unicității poporului Israel în

planul lui Dumnezeu de mântuire, și argumentele lui împotriva faptului că poporul Israel a fost înlocuit de Biserică, nu mai lasă loc pentru argumentele celor care cred că Dumnezeu Și-a părăsit poporul ales.

Această carte este despre profeții. În centrul adevărurilor vremurilor din urmă stă istoria - antică și actuală - a poporului evreu. Pornind din Geneza capitolul 12, de la legământul avraamic, suntem purtați într-o călătorie a bucuriei dar și a întristării. Perioadele de ascultare ale poporului Israel par să fie umbrite de răzvrătirea lui față de Dumnezeu și profeții Lui. Dumnezeu L-a trimis pe mult-așteptatul Mesia, iar ei L-au pironit pe o cruce și și-au continuat viața.

Pogromurile și persecuțiile i-au împrăștiat pe evrei pretutindeni prin lume. Amir ne amintește de suferințele lor groaznice și ne sugerează câteva motive pentru care chiar și astăzi ei continuă să sufere aceleași lucruri. Însă nu ne lasă să uităm promisiunea lui Dumnezeu de a restaura, și din moment ce citești această carte, înseamnă că ești martor la împlinirea acestei promisiuni. Națiunea s-a întors în țara ei.

Într-un discurs plin de putere prezentat la Adunarea Generală a Națiunilor Unite în data de 1 octombrie 2015, prim-ministrul Israelului, Benjamin Netanyahu, a descris felul miraculos în care poporul evreu a fost păstrat de-a lungul anilor:

„În fiecare generație au existat oameni care s-au ridicat cu scopul de a ne distruge poporul. În vechime, am întâmpinat devastări din partea imperiilor babilonian și roman. În Evul Mediu am întâmpinat inchiziția și expulzarea, iar în vremurile moderne, am întâmpinat pogromuri și holocaustul. Si totuși, poporul a fost păstrat bine.

Acum s-a ridicat un alt regim care jură să distrugă Israelul. Acel regim ar fi înțelept dacă ar avea în vedere următoarele lucruri: Eu stau înaintea voastră astăzi, reprezentând Israelul, o țară tânără de 67 de ani, dar și statul-națiune al unui popor vechi de aproximativ 4000 de ani. Și totuși, printre națiunile adunate aici nu se regăsesc nici Imperiul Babilonian, nici Imperiul Roman, și nici Reichul de 1000 de ani. Acele imperii aparent invincibile au dispărut deja de multă vreme. Însă Israel există. Poporul Israel trăiește."[1]

Israelul a fost descris ca fiind „ceasul lui Dumnezeu", „barometrul lui Dumnezeu", „ceasul profetic al lui Dumnezeu", „fitilul de la butoiul cu pulbere al conflictului final", „piatra de încercare a politicilor lumii" și „dovada că Dumnezeu este Dumnezeul istoriei". În 1948, o dată cu înființarea poporului Israel ca națiune, ceasul profetic a început să ticăie.

În ultimele capitole ale cărții „Ceasul de pe urmă", autorul ne atrage atenția înspre capitolele 36-39 din profeția lui Ezechiel. Când citesc aceste cuvinte din vechime, pe fundalul lucrurilor care au loc astăzi în Israel, mă trec fiorii. Ceea ce a promis Dumnezeu poporului Său, El împlinește, iar ție și mie ni s-a făcut parte de acest privilegiu de a trăi să fim martori ai acestui lucru.

Când am terminat cartea, deja mă gândeam la diferiți oameni la care voiam să o trimit. Unii dintre ei sunt credincioși care sunt foarte confuzi referitor la viitor și par să-și fi pierdut orice formă de interes să mai citească, să vorbească, sau să cunoască despre profeții. Această carte este scrisă cu chibzuință, luând aspecte care ar putea să fie aducătoare de confuzie și făcându-le de înțeles. Totodată, este și o carte cu scop evanghelic și cred că Dumnezeu o va folosi ca să deschidă multe inimi spre Evanghelie. În cele din

1 „Full Transcript of Netanyahu's Address to UN General Assembly" Haaretz, 2 octombrie 2015, http://www.haaretz.com/israel-news/1.678524

urmă, pentru credincioșii care-L urmează pe Hristos, cartea este o chemare la acțiune. După cum știm, lumea nu mai are mult timp. Numărătoarea inversă a ceasului profetic aproape a ajuns la zero.

Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în bețiii; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.

Romani 13:11-14

Dr. David Jeremiah, fondator și președinte al Turning Point;
pastor senior la biserica Shadow Mountain Community
din El Cajon, California.

Mulțumiri

În primul rând și mai presus de orice, vreau să-I mulțumesc Domnului pentru felul în care a avut grijă de mine, încă de când eram un copil fără familie și trăiam departe de El, și până în ziua de azi. Mi-a arătat dragostea Lui desăvârșită când L-a trimis pe Singurul Lui Fiu să moară în locul meu și să plătească pentru păcatele pe care le-am săvârșit. Aceasta este o dragoste uimitoare!

Vreau să-i mulțumesc soției mele Miriam și celor patru copii ai mei, care zilnic plătesc prețul de a nu mă avea pentru multă vreme prin preajmă. Ei au sacrificat mult, și totuși, nu s-au plâns niciodată, ci mereu mi-au arătat susținere și admirație.

Vreau să mulțumesc echipei mele de la Behold Israel pentru dragostea, susținerea și dedicarea lor. H. T. și Tara, Gale și Florence, Donalee și Jeff, Andy și Gail, Trisha și Marc, Wayne și Cyndie, Joanne, Hilary, Nachshon - voi (și mulți alții) ați lucrat fără să cădeți de oboseală în culise și în spatele camerei de filmat, ca să faceți posibil pentru mine să răspândesc adevărul lui Dumnezeu în cele patru colțuri ale lumii.

Mulțumesc lui Kim Bangs și lui Esmé Bieberly și echipei de la Chosen Books.

Nu în ultimul rând, mulțumesc lui Steve Yohn pentru prietenia lui din timpul procesului de scriere a cărții.

1.
Înainte să ne uităm în viitor, să privim în trecut

Poate credeți că povestea poporului Israel se găsește în istoria lui. Eu cred că adevărata poveste este în viitor. Fără îndoială, este posibil să fiu puțin părtinitor. Când stau pe terasa casei mele, înaintea ochilor mei se întinde Valea Meghido. Biblia o numește Armaghedon - acea bucată de pământ binecunoscută, pe care se vor aduna armate vaste înainte să mărșăluiască spre Ierusalim, pentru o ultimă bătălie. Este greu să-ți scoți din minte vremurile din urmă când valea cu pricina se holbează la tine în fiecare dimineață când îți bei cafeluța.

Totuși, vă pot spune că pe măsură ce mă uit înspre frumusețea luxuriantă și spre agricultura acelei văi, nu am nici un fel de teamă în inimă. Desigur, armatele care se adună pentru bătălia finală dintre bine și rău se vor grupa în spatele casei mele, dar eu știu că nu voi mai fi aici să le văd. Voi celebra în prezența Domnului și Mântuitorului meu, Isus, bucurându-mă de gloria prezenței Sale și de împrejurimile cerului. Pentru că am studiat Biblia, am dobândit o anumită înțelegere referitoare la planurile lui Dumnezeu. Iar această înțelegere mi-a adus pace.

Pacea este unul dintre scopurile finale ale înțelegerii profeților și este și scopul pe care eu îl am cu această carte. Este ușor să cazi în capcana fricii atunci când tratezi profețiile cu superficialitate, însă faptul că aprofundez promisiunile lui Dumnezeu, îmi aduce

pace. Când Isus urma să-Și părăsească ucenicii ca să meargă la Cruce, i-a încurajat cu aceste cuvinte: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte." (Ioan 14:27) Să fi fost această pace un dar mistic turnat peste ei? A suflat El pur și simplu pace în încăperea în care ei se aflau? Nu, sursa acestei păci din afara lumii noastre este menționată în versetul anterior: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu." (Ioan 14:26) Această pace perfectă provine din adevărul și înțelepciunea pe care Isus deja le-a transferat-o ucenicilor Săi și din noile dimensiuni ale înțelegerii în care Duhul Sfânt îi purta.

Dacă tu crezi în Hristos, nu ai de ce să te temi de planurile pe care Dumnezeu le are pentru lumea aceasta. Este adevărat că vor veni lucruri teribile, însă El nu Și-a destinat copiii pentru mânie. Pe măsură ce vei citi această carte, vei înțelege tot mai clar că Dumnezeu are un plan pentru tine și pentru întreaga Biserică - unul de celebrare și nu de judecată, unul de bucurie și nu de întristare, unul de pace și nu de teamă.

De unde vin eu

Am auzit cândva un om spunând că este important să le faci cunoscut oamenilor contextul din care vii înainte să le spui care este poziția ta. Astfel, cred că este necesar să știți cine sunt înainte să citiți ce cred. Dumnezeu m-a condus într-o călătorie unică, prin care am devenit omul care sunt astăzi și care a contribuit la felul în care mă raportez la Cuvântul Său.

Exact așa cum și-a început Pavel epistola către Filipeni făcându-și o prezentare - „tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, evreu din evrei" (Filipeni 3:5) - și eu

vreau să vă spun că sunt evreu, din seminția lui Iuda, israelian din israeliți. Și la fel cum l-a salvat pe Pavel, Dumnezeu m-a salvat și pe mine de la dependența de lege pentru mântuire și mi-a arătat harul Său minunat.

Cu multe generații în urmă, familia tatălui meu provenea din regiunea Champagne, Franța. De fapt, numele nostru de familie, „Tsarfati" înseamnă „francez" în limba ebraică. Strămoșii mei s-au mutat la un moment dat în Portugalia. Apoi, în1492, în timp ce regele Ferdinand și regina Izabela din Spania îl trimiteau pe Cristofor Columb să cerceteze oceanul în lung și-n lat, au emis și Decretul Alhambra, în urma căruia s-a început expulzarea sistematică a evreilor din Peninsula Iberică. La scurtă vreme, regele Manuel I al Portugaliei a preluat frâiele țării și, în anul 1497, toți evreii din Portugalia au trebuit să părăsească forțat țara. Astfel, familia tatălui meu s-a trezit într-o zi în Tunisia. După mulți ani în zona de nord a Africii s-au întors acasă în Israel.

Bunicii din partea mamei erau evrei din Polonia. După cum bine știm, Polonia nu era cel mai plăcut loc în care să trăiești în anii 40 dacă erai evreu. Grupați și trimiși la Auschwitz, au reușit cumva să supraviețuiască ororilor din lagărul de concentrare. După război, imediat cum s-a ivit o ocazie, s-au alăturat altor mii de evrei și, îmbarcându-se pe o corabie, au pornit spre Israel. Cu toate acestea, guvernul Marii Britanii i-a refuzat, astfel corabia a fost forțată să se oprească în Cipru. Acolo s-a născut mama mea - un bebelaș refugiat la câteva sute de km depărtare de Țara Promisă.

Datorită unor împrejurări despre care voi relata mai târziu, am ajuns în plasament la o vârstă foarte fragedă. Am ajuns apoi în casa unui ofițer de grad înalt din cadrul poliției israeliene. Fiul său deținea un magazin alimentar, unde mi-am și găsit primul loc de muncă. Eram mulțumitor că am un acoperiș deasupra capului și

mâncare pe masă, însă acestea erau singurele lucruri pe care ei mi le ofereau. Nu mă iubeau.

Când am împlinit 17 ani, am început să mă simt tot mai neajutorat. Nu aveam o familie reală, un viitor real și, colac peste pupăză, fata pe care o plăceam nici nu știa că exist. Cea mai bună opțiune pe care creierul meu adolescentin o gândea era să-mi pun capăt zilelor, așa că m-am apucat să fac planuri. Aveam stabilită data și aveam flaconul cu pastile. Însă în noaptea cu pricina, Dumnezeu m-a oprit. Pur și simplu nu am putut să o fac. Nu din teamă sau pentru că nu mă lăsa conștiința sau pentru că am citit un mesaj pe cer. El avea planuri pentru mine și nu avea de gând să lase depresia de adolescent să le împiedice.

În ziua în care aproape am făcut cunoștință cu moartea, eram distrus. În cel mai de jos punct în care m-am aflat, Dumnezeu a ales să mi Se descopere și a făcut-o prin cel mai bun prieten al meu de la școală. În timp ce povesteam cu el, mi-am dat seama că era un evreu credincios (nu folosesc sintagma „evreu creștin", deoarece majoritatea evreilor ar considera că cei doi termeni sunt în contradicție. Ori ești evreu, ori ești creștin; în niciun caz nu poți fi ambele). Cum de nu mi-am dat seama de credința lui până atunci? Ideea de evreu credincios îmi era străină, dar mă și intriga. Când m-a invitat să iau prânzul la el acasă, am acceptat fără ezitare.

I-am cunoscut familia și toți erau foarte primitori și iubitori. M-am gândit că acesta este portretul unei familii adevărate. Eram așezați în jurul mesei, însă, înainte să pot începe să mănânc, ne-am luat cu toții de mâini. Apoi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată: au început toți să se roage. Chiar acolo, în jurul mesei, ei vorbeau cu Dumnezeu ca și cum Acesta era cel mai bun prieten de-al lor. Asta m-a năucit. Unde era cartea de rugăciuni? Unde erau ritualurile? Unde era tradiția - partea ceremonioasă?

Uitând complet de mâncare, am început să îi întreb: „De ce vă țineți de mâini?", „Cum vă puteți ruga cu capul descoperit, fără kipa?", „De ce se încheie toate rugăciunile voastre cu «în Numele lui Isus»?" O doamnă foarte de treabă m-a tras deoparte și m-a întrebat: „De ce nu îi ceri lui Dumnezeu răspunsuri la întrebările tale?"

Am fost dat pe spate. *„Dar cine sunt eu?"*, mă întrebam. *„De ce m-ar asculta Dumnezeu? Creatorul tuturor lucrurilor și stăpânitorul peste toate nu are nimic mai bun de făcut decât să asculte plângerile încărcate de mânie ale unui adolescent cu gânduri de sinucidere?"* În acea noapte nu am putut dormi. Atât de multe lucruri clocoteau în creierul meu - trecutul meu, viitorul meu, familia mea, credința mea. În cele din urmă, am cedat și am decis să urmez sfatul femeii de a mă ruga. Problema era că nu știam cum să o fac. Trebuia să mă ridic? Sau să îngenunchez? Să stau cu ochii deschiși sau închiși? Să vorbesc tare sau în șoaptă? Neștiind ce altceva să fac, am luat o foaie de hârtie și un creion și am scris următoarea propoziție: „Doamne, dacă exiști, atunci arată-mi cine este Isus." Am lipit foaia pe perete, am îngenuncheat înaintea ei și mi-am dat toate silințele să mă rog. M-am rugat și am așteptat. Am așteptat și m-am rugat. Nici o minune. Nici un Isus. Nimic. După o vreme, rupt de oboseală, m-am băgat în pat.

A doua zi dimineața, m-am trezit să merg la lucru. Lucram de la vârsta de 12 ani - înainte și după școală - făcând tot ce puteam în magazinul alimentar al familiei care m-a luat în plasament. Unul dintre lucrurile pe care trebuia să le fac dimineața era să pun paginile ziarului împreună ca să îl putem vinde. În timp ce făceam asta, am observat pe una dintre pagini scris mare și cu litere groase *„Ieșua"*, Numele lui Isus în ebraică. Cu mișcări rapide am închis ziarul. Credeam că am halucinații. Acea femeie mi-a spus că Dumnezeu îmi va răspunde la rugăciuni, însă...

Am deschis încet ziarul și Numele se afla încă acolo: Ieșua. Nu știam ce să fac, să plâng sau să râd. După ce am citit articolul, am descoperit că un grup numit Campus Crusade for Christ avea să difuzeze pe o perioadă de două săptămâni un film despre viața lui Isus. M-am gândit: *„Mulțumesc, Doamne, Nu-mi vine să cred că ai creat un film numai pentru mine."*

Nu voi uita niciodată noaptea aceea. Filmul *„Isus"* a fost filmat în Israel, așa că vedeam în el locuri pe care le cunoșteam, auzeam referințe la Vechiul Testament pe care le recunoșteam și Îl ascultam pe Isus vorbind o limbă pe care o știam. Acest Isus care părea atât de departe de mine mi-a părut acum incredibil de aproape. Am fost copleșit. La sfârșitul filmului, mi-am predat viața lui Isus.

Apoi, cu toată îndrăzneala specifică unui credincios proaspăt care nu vrea nimic altceva decât ca toți cei din jur să experimenteze aceeași schimbare minunată, m-am dus acasă și le-am spus tuturor: „Toți sunteți păcătoși!" În acea noapte, familia care m-a luat în plasament m-a aruncat în stradă. După 10 ani de trăit împreună cu ei, noua mea credință a fost prea mult de dus pentru ei. Și iată-mă, fără casă, fără familie, fără slujbă, dar pentru prima dată în viața mea, cu nădejde.

Am stat la diferiți prieteni de-ai mei pentru o perioadă scurtă de timp, până când a venit vremea să-mi împlinesc serviciul militar obligatoriu. Unii merg cu cuțitul între dinți, gata să lupte. Abia așteaptă să iasă în câmp și să tragă cu arma. Cât despre mine, eu doar am vrut să se termine cât mai curând. Singurul gând care mă făcea entuziasmat era că aveam oportunități noi de a-mi împărtăși credința cu alții.

Am fost trimis în divizia de blindate. Ideea de a ne deplasa într-un tanc înghesuit nu era chiar atractivă, așa că am întrebat dacă nu pot face altceva. Ei au acceptat trimițându-mă la un curs de

telecomunicații. Am ajuns curând responsabil de telecomunicații la un pluton de tancuri, care cuprindea 12 tancuri. Chiar dacă existau 72 de alte lucruri cu care mi-aș fi ocupat viața, acesta nu a fost cel mai rău mod de a-mi împlini termenul obligatoriu.

Exact pe când m-am obișnuit cu această slujbă, una dintre mâini mi-a paralizat - un lucru ciudat și înfricoșător pentru un tânăr de 18 ani. Doctorii m-au diagnosticat cu o tumoare benignă în braț și curând mi-au îndepărtat-o. În timp ce mă recuperam în spital, am primit înștiințare că am fost selectat să particip la antrenamentele ofițerilor. Am fost șocat. Foarte puțini sunt selectați să treacă prin acest proces de antrenare. Și totuși, iată-mă pe mine ales pentru această oportunitate prestigioasă, când eu nici măcar nu-mi doream să fiu în armată. Trebuie să fi fost o greșeală.

Cu toate acestea, în mediul militar, când ți se spune să te duci, te duci. Curând m-am trezit într-o facilitate de antrenament din deșert, gândindu-mă că, la un moment dat, cineva își va da seama că locul meu nu este aici și mă va trimite înapoi. Între timp, mi-am propus să mă bucur de timpul de-acolo, să-mi păstrez mărturia creștină și să învăț cât de mult pot. Ne-au învățat să folosim armele, să navigăm, să ne luptăm corp-la-corp, cum să ne dezvoltăm abilitățile de conducere și culegere de informații - toate informațiile de care ai nevoie ca să fii un ofițer bun.

În timp ce mă aflam acolo, am împărtășit Evanghelia cu fiecare ocazie pe care o prindeam. Știam că acest lucru mă putea pune în poziții nefavorabile și că m-ar putea costa oportunitatea de a-mi termina antrenamentul. Însă schimbarea din mine fusese atât de dramatică și mi-a adus atât de multă nădejde pentru viitor, încât nu puteam să o țin în mine. În una din zile am fost chemat în biroul comandantului meu. Știam că avea să fie unul dintre momentele acelea. Te chemau în biroul comandantului doar dacă ai fi dat de

necaz sau dacă ceva rău urma să se întâmple. Am mers emoționat, dar ușurat în același timp. În sfârșit aveam să fiu trimis înapoi la divizia de blindate să-mi închei termenul de serviciu militar; apoi puteam să mă ocup de orice avea Dumnezeu pentru mine. În schimb, comandantul mi-a spus: „Tsarfati, vedem un mare potențial în tine. Credem că ai putea să ajungi departe. Dar oprește-te din a mai face prozelitism." Am fost atât de dezamăgit! Credeam că aveam să fiu dat afară; în schimb, el m-a lăudat.

Am absolvit și am primit codul de comandant. Cu alte cuvinte, am fost antrenat, dar nu aveam încă un rang. Acesta aveam să-l obțin după ce aș fi trecut printr-un proces de antrenament profesional într-un domeniu de specialitate. Am aflat care avea să fie specialitatea mea după ce am fost invitat la Ministerul Apărării. Mi-au spus că am fost selectat să fac parte dintr-o branșă militară care avea să se formeze sub denumirea de Israeli Military Government din Cisiordania. Am fost trimis la Agenția Guvernamentală din Israel, unde am învățat despre islam, limba arabă, cultura Cisiordaniei, istoria și mentalitatea Palestinei și cum să conduci cu eficacitate populația. După ce am terminat această perioadă de antrenament, am devenit ofițer.

Prezentându-mă să dau raportul la sediul central din Ramallah, am fost întrebat unde aș vrea să lucrez. Majoritatea ofițerilor care trec de etapa antrenamentului sunt foarte entuziasmați, și vor să meargă în locurile unde se petrece acțiunea. Eu am mers în direcția opusă. Eram complet fericit să nu văd niciun fel de acțiune. Pentru mine, să-mi termin perioada de armată într-un loc liniștit, unde puteam să studiez Biblia și să-mi împărtășesc credința, suna ca o opțiune bună. Am întrebat: „Care este locul în care nimeni nu vrea să meargă - și unde nu prea este nimic de făcut?" Mi-au răspuns imediat: „Ierihon". Iar eu le-am spus: „Trimiteți-mă acolo."

Eram destul de entuziasmat când am pornit spre Ierihon. Îmi plăcea istoria; îmi plăcea Biblia; nu îmi plăcea slujba militărească, astfel că, Ierihon părea locul perfect. Nu aveam însă nici o idee ce avea să se întâmple pe scena politică.

La șase luni după ce am acceptat această responsabilitate, un nou guvernator și-a făcut apariția în Ierihon. Era un personaj ciudat. Aparținuse unei branșe militare secrete de inteligență din Israel, numită 504. Aceștia operau ca agenți în Siria, Liban, Iordania și în orice loc din care aveam nevoie să dobândim informații. Acest om fusese un spion și un lider al spionilor, însă acum era promovat, ajungând guvernator. Este o zicală veche: „Poți să-l scoți pe om din KGB, dar nu poți să scoți KGB-ul din el." Exact la fel este și cu membrii 504.

O dată ce guvernatorul s-a instalat, a început să caute printre cei 50 de ofițeri incompetenți care îl înconjurau, unul în care să aibă încredere. Și m-a ales pe mine. După ce m-a trecut printr-un număr de teste - cărora nici măcar nu știam că sunt supus - m-a chemat la el în birou, a așezat un dosar pe birou și mi-a spus; „Tsarfati, ai două opțiuni: poți să continui să nu faci nimic și să devii un nimic, sau poți decide să faci ceva și să devii astfel cineva. Dacă vrei să fii cineva, uită-te în dosar. Totuși, te averizez: dacă citești, vei fi singurul din întreaga branșă militară care știe aceste informații. De fapt, foarte puțini oameni din întreaga țară știu. Dacă dai mai departe informația, vei ajunge la închisoare, unde vei fi închis multă vreme. Deci, ce alegi?"

L-am întrebat dacă mă pot ruga referitor la hotărâre. El era conștient de credința mea și mi-a spus că îmi dă câteva minute. Eu speram la câteva zile, însă am profitat de acel timp scurt și I-am cerut Domnului înțelepciune. Foarte rapid, mi-a devenit clar că trebuie să spun da. Dumnezeu m-a pus în această situație unică

dintr-un motiv pe care El îl înțelegea, chiar dacă eu nu. Chiar dacă viața mea nu urma direcția pe care eu mi-o plănuisem, mi-am dat seama că sunt dăți în care trebuie pur și simplu să te încrezi în Dumnezeu și să pășești prin ușa pe care El o deschide.

Am deschis acel dosar secret și înăuntru am găsit o copie a capitolului „Jericho and Gaza First" din înțelegerea care mai târziu avea să fie numită „Acordurile Oslo". Nimeni altcineva nu a mai văzut această hârtie și nimeni nu mai știa de ea. De fapt, abia după luni de zile publicul din Israel avea să afle că, pentru prima dată în istorie, arabii locali aveau să se auto-guverneze sub forma unui „stat în devenire", numit Palestina. Acordul final a fost semnat în cele din urmă la Casa Albă pe data de 13 septembrie 1993, de către ministrul de externe al Israelului, Shimon Peres, și de către negociatorul Organizației pentru Eliberarea Palestinei (OEL), Mahmoud Abbas Prim-ministrul Israelului Yitzhak Rabin, liderul OEL Yasser Arafat și președintele Bill Clinton supraveghind evenimentul. Israel a decis să permită stabilirea Autorității Palestiniene, cedându-le gradual guvernarea peste Cisiordania și a Fâșiei Gaza. Asta poate să nu însemne mare lucru pentru oamenii care trăiesc altundeva decât în Israel, dar de fapt, a fost de o importanță majoră. Ierihon a fost ales să devină primul oraș din istoria planetei noastre care să fie guvernat de palestinieni.

Acum, dacă te gândești: „Ce tot spui, Amir? Palestinienii au stăpânit teritoriul Palestinei cu secole înainte ca Israel să-l fi furat de la ei", atunci ai puțină răbdare. Vom ajunge curând la un capitol în care vom vorbi despre istoria poporului palestinian și a numelui țării „Palestina".

Așadar, iată-mă - un evreu credincios în vârstă de 21 de ani și un prim-ajutor în armata israeliană, care nu voia să facă nimic - fiind dintr-o dată plasat într-o poziție din care puteam face ceva

de proporții istorice în ochii întregii lumi. Noi avem planurile noastre, El are planurile Lui. Ghiciți ale cui au câștigat?

Foarte curând, liderii palestinieni au început să ne viziteze sediul militar. Guvernatorul mi-a încredințat responsabilitatea de a le arăta împrejurimile. Niciunul dintre cei din personalul militar nu au putut să-și dea seama de ce erau obligați să curețe și să pregătească totul doar pentru vizita unor palestinieni îmbrăcați în civil. Eu eram singurul care știa că făceam asta ca să pregătim locul pentru a li-l încredința lor.

În cele din urmă, planul a fost pe deplin implementat și Israel și-a retras oamenii din Ierihon. Mi s-a dat responsabilitatea de a construi o nouă tabără în sud. Predarea autorității peste Ierihon conform Acordului de la Cairo din 1994 a fost unul dintre cele mai bune exemple ale felului în care afacerile dintre Israel și Palestina se desfășurau ușor și cu discreție. Din păcate, a fost și singurul exemplu.

În această perioadă de tranziție, corpul m-a trădat. Am muncit prea mult; nu mâncam și nu dormeam. Cine avea timp de pierdut pe mâncare și somn? Într-o zi a avut loc o întâlnire între ministerul palestinian de finanțe, ministerul israelian de finanțe și patru generali. I-am primit, am dat mâna cu ei, m-am străduit să ajung în biroul meu și am leșinat. Cineva a auzit zgomotul unei căzături și, venind la mine în birou, m-a găsit înconștient. Oamenii au început să-mi dea primul-ajutor, ca să mă facă să-mi revin. Am fost luat cu elicopterul și dus la spital. Datorită efortului depus de ofițeri și harului lui Dumnezeu sunt viu astăzi. După o perioadă de recuperare de 2 săptămâni, mi-am reluat poziția. Însă, atunci a devenit mai clar decât oricând altcândva că locul meu nu era în mediul militar. Odată ce mi s-a terminat perioada de serviciu militar obligatoriu, am plecat. La începutul termenului

obligatoriu habar nu aveam ce voia Dumnezeu să fac cu viața mea. Pe când am terminat, calea mea era trasată foarte clar.

În tot timpul cât am fost în Ierihon, eram ghidul oficial al taberei. Am avut oportunitatea să conduc cadre militare și personalități politice prin baza noastră și prin oraș, arătându-le împrejurimile. Foarte curând am devenit cunoscut între israelieni și palestinieni ca omul care îți doreai să îți fie ghid turistic. Chiar și astăzi mai am relații foarte bune cu unii palestinieni care au început atunci, în Ierihon. Istoria, oamenii, Biblia - toate acestea m-au făcut să mă îndrăgostesc de ideea de a călăuzi oameni în frumusețea, minunea și adevărul din țara mea.

De cum am terminat serviciul militar, m-am înscris în programul de ghid turistic de la Universitatea Ebraică. După absolvire, în 1996, am plecat în Germania, ca să învăț limba. Câțiva ani mai târziu, m-am mutat în America să studiez teologie. Este imposibil să înțelegi poporul Israel și cultura lui fără să înțelegi Biblia. Cele 2 sunt inseparabile.

Clădindu-mi o carieră în domeniul turistic, am început să-mi creez multe conexiuni cu oameni din SUA și alte națiuni. Asta mi-a adus oportunitatea de a vorbi în biserici din multe țări. În 2001, am fost invitat să vorbesc în SUA. În 9 septembrie am vorbit unei biserici despre amenințarea viitoare a terorismului islamic. Bazat pe numărul de casete care s-au vândut după ce am prezentat mesajul, este clar că oamenilor nu le prea păsa.

A doua zi, în 10 septembrie, am vizitat New York-ul pentru prima dată. Stând la ultimul etaj al World Trade Center, am început să mă gândesc la bombardarea unei parcări închise din anul 1993, în care au fost uciși 6 oameni și au fost o mie de răniți. L-am întrebat pe pastorul cu care eram: „Ce se va întâmpla dacă ceva lovește aceste clădiri? Pentru că dacă ele se prăbușesc, vor doborî

și alte blocuri." El mi-a răspuns că turnurile au fost proiectate să se prăbușească precum un pachet de cărți. După cum știm, exact asta s-a întâmplat a doua zi.

11 septembrie a fost o zi îngrozitoare pentru America și pentru întreaga lume. Datorită conexiunilor pe care le aveam cu armata israeliană, am avut acces la mai multe informații decât americanii obișnuiți. Am aflat despre anumite planuri care au fost zădărnicite pe Coasta de Vest. Anumite avioane care erau pregătite să-și ia zborul au fost oprite de oprirea totală a traficului aerian, ordonat de guvern. Acești teroriști de pe Coasta de Vest care nu au avut în vedere diferențele de fus orar, s-au trezit fără avioane. Am auzit de mașini care au fost oprite și care transportau arme biologice, alături de planurile pentru doborârea unui avion Air Force One folosindu-se de avioane Learjet închiriate. Acea zi a fost groaznică și putea fi mai rău de atât. În mod surprinzător, când am împărtășit același mesaj în 12 septembrie, răspunsul oamenilor a fost total diferit. Oamenii s-au înghesuit în parcare.

Care este poziția mea

Toată această istorie personală, toate aceste experiențe, toată această pasiune pentru transmiterea adevărului lui Dumnezeu, au fuzionat cu dorința de a trezi Biserica, de a-i avertiza pe credincioși și de a vorbi despre nădejdea binecuvântată de care aceștia au parte. Asta stă la baza lucrării mele „Behold Israel". Aceasta este dragostea și pasiunea mea.

În paginile acestei cărți vei găsi adevărul biblic al lui Dumnezeu. Nu vei găsi adevărul lui Amir, al vreunei denominațiuni sau al vreunei culturi. Chiar dacă sunt evreu și etnia mea influențează felul în care tratez Scriptura, o mare majoritate dintre cunoscuții mei evrei nu ar fi de acord 100% cu ce scrie în carte. Moșternirea

mea evreiască este ca un condiment: nu schimbă natura cărnii, doar îi dă gust.

Ceea ce găsești în această carte vine în urma multor ani de studiu ai Bibliei, de trăit în poporul ales al lui Dumnezeu și de învățături aduse pe marginea profețiilor biblice înaintea a zeci de mii de oameni pe parcursul a două decenii. Dumnezeu vrea ca noi să cunoaștem planurile Lui. El le-a scris clar pentru noi. Dr. Ed Hindson de la Universitatea Liberty a scris: „Profețiile biblice nu sunt scrise cu scopul de a ne speria. Sunt scrise ca să ne pregătească. Cuvântul lui Dumnezeu ne descoperă aceste evenimente viitoare ca să ne asigure că El este în control, chiar și când pare că lumea este în haos complet."[1] Pe măsură ce te vei pregăti prin studierea Cuvântului lui Dumnezeu, așteptând întoarcerea lui Hristos ca să ne ia acasă, vei descoperi curând bucuria și pacea minunată care vin din încrederea completă în Dumnezeu, care te iubește și care vrea să-Și împlinească voia desăvârșită în viața ta și în lume.

2.
Dumnezeu vrea să Îi cunoaşteţi planurile

„Biblia este atât de complicată, încât nimeni nu o poate înţelege cu adevărat." „Sunt atâtea moduri diferite în care Biblia poate fi interpretată, cine poate spune cu adevărat că deţine adevărul?" De câte ori nu ai auzit vreuna dintre aceste afirmaţii? De parcă Biblia ar fi un fel de pădure adâncă, întunecată şi greu de pătruns, plină de alegorii confuze, de moralitate dificilă şi istorie complicată, iar dintre cei care se aventurează, puţini mai sunt văzuţi. Singurul mod în care oamenii s-ar aventura, ar fi să aibă un ghid turistic care pretinde că ştie calea. De obicei, fiecare dintre aceşti aşa-zişi ghizi par să o ia pe altă cărare din aceeaşi pădure. Nu se poate ca toţi să meargă în direcţia corectă, nu?

Dacă Biblia este într-adevăr Cuvântul lui Dumnezeu pentru omenire, mulţi spun că Dumnezeu ar fi putut să vorbească mai clar. În niciun alt loc nu este evidenţiată confuzia aceasta mai bine decât în cazul profeţiilor. Petreceţi o după-amiază citind despre statuile lui Daniel şi despre roţile lui Ezechiel şi despre peceţile lui Ioan: nu-i de mirare că unii îşi aruncă mâinile în aer a neputinţă şi apoi pleacă.

Se poate ca această confuzie aparentă a Bibliei în general - şi a profeţiilor în special - să fie rezolvată? Dumnezeu chiar transmite un mesaj clar şi acest mesaj clar poate fi înţeles cu adevărat de către noi?

Un Dumnezeu care vrea să fie cunoscut

Sunt câteva lucruri în viață care nu pot fi cunoscute: unde dispar șosetele din mașina de uscat, de ce merg femeile la baie în grupuri și ce a fost în capul omului care a inventat Vegemite. Dumnezeul nostru măreț, transcendent, totuși, nu se află pe această listă.

Creatorul nostru vrea să fie cunoscut de cei pe care i-a creat. El ni se arată în creație:

Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.

Romani 1:19-20

De-asemenea, a pus caracterul Său în noi:

Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sunt singuri lege; și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele.

Romani 2:14-15

Totuși, atât natura, cât și conștiința pot fi subiective. Altfel, oricine ar fi văzut muntele Hermon în măreția lui, localizat la granița dintre Siria și Liban, ar fi spus: „Wow! Nu este minunat Dumnezeu?" De-asemenea, legiuitorii nu ar mai avea ce să dezbată, pentru că toți ar vedea moralitatea, binele și răul în același fel.

Ca să ne asigure că avem o imagine a Cine este El, Dumnezeu ne-a lăsat o carte - partea obiectivă (logică, fapte concrete) și

partea subiectivă (sentimente personale, experienţă) a naturii şi a conştiinţei. În această carte găsim atât biografia Lui, cât şi planurile Lui de viitor. Dacă Dumnezeu ar fi fost de necunoscut, atunci de ce ar fi permis să fie atât de uşor să ajungem să-L cunoaştem?

Bineînţeles, nu am putea niciodată să cunoaştem totul despre Dumnezeul nostru măreţ. Dacă acest lucru ar fi fost posibil, atunci El ar fi fost un Dumnezeu mic, finit - nu măreţ. În schimb, ni s-a descoperit îndeajuns de mult cât să ne stârnească entuziasmul, mirarea, imaginaţia, curiozitatea. Ne-a dat şi îndeajuns de mult cât să ne asigure pacea. O măsură mare de cunoştinţă şi înţelepciune stă în acest „îndeajuns de mult", gata să fie accesată. În Isaia, Dumnezeu ne spune: „Eu sunt Domnul, şi nu este altul! Eu n-am vorbit în ascuns, într-un colţ întunecos al pământului. Eu n-am zis seminţei lui Iacov: «Căutaţi-Mă în zadar!» Eu, Domnul, spun ce este adevărat, vestesc ce este drept." (Isaia 45:18-19) Dumnezeu vrea să fie găsit. Vrea să fie cunoscut. Şi modul principal prin care S-a descoperit este Biblia.

Citim o Biblie care poate fi înţeleasă

Una dintre cheile pentru înţelegerea Bibliei în ziua de astăzi este să o citeşti într-o limbă pe care o înţelegi. În mod normal, limba pe care o înţelegi este limba pe care o vorbeşti. Nu ar avea sens ca un vorbitor de limba engleză să încerce să descifreze Biblia în limba spaniolă sau norvegiană. De-asemenea, nu ar prea avea sens ca el să citească într-o engleză veche.

Ştiu că poate calc pe nişte tradiţii, dar vă rog să mă ascultaţi. Faptul că una dintre traducerile Bibliei a fost scrisă acum 500 de ani nu o face din start mai bună, ci doar mai veche. Am auzit odată povestea unui om care i-a spus păstorului său că preferă să citească Biblia în versiunea King James - exact aşa cum a scris-o Pavel! Nu

e nimic mai sfânt decât să citești Biblia transpusă în cuvinte greu de înțeles! Pe Dumnezeu nu-L deranjează dacă în Biblie se folosesc termeni noi și nu arhaici. Există multe versiuni excelente în limba engleză (NKJV, ESV, CSB, NASB) care apelează la rădăcinile evreiești și grecești ca să transmită cât mai concret informațiile. Nu există nici un motiv pentru care să trebuiască să interpretezi cuvintele din Biblie înainte să-i interpretezi semnificația. Acestea fiind spuse, dacă îți place traducerea King James și ești obișnuit cu ea, e minunat. Încurajarea mea este să găsești o Biblie care se potrivește stilului tău de învățare și este tradusă într-un fel care te ține conectat și entuziasmat să citești.

Cu toate acestea, să citești Biblia într-o limbă pe care toți o înțeleg nu face automat ca aceasta să fie mai ușor de înțeles. Chiar dacă cuvintele sunt clare și simple, tot mai există pasaje care ne fac să ne întrebăm: „Ce?" Nicăieri mai adevărat decât în cazul acelora care conțin profeții. Unele dintre ele sunt atât de bizare, încât îl determină pe cititor să se întrebe dacă chiar există o cale corectă și una greșită în care acestea să fie interpretate.

Adevărul despre adevărul absolut

Lumea din ziua de azi a declarat că Adevărul este mort. Desigur, oamenii prețuiesc adevărul. Ei sunt total de-acord că este mai bine să spui adevărul decât să minți (decât dacă minciuna este în favoarea ascultătorului, sau vorbitorului, sau a unui prieten, sau a comunității, sau a apărării legale sau a alegerilor). Însă adevărul cu „A" mare a murit cam pe când oamenii au început să spună că Dumnezeu a murit.

Acum trăim într-o lume în care „ce este adevărat pentru tine se poate să nu fie adevărat și pentru mine" și „adevărul este orice te face fericit." Ca toate celelalte neadevăruri ale lui Satana, această

înşelăciune s-a strecurat în Biserică. Poţi să fii sigur că există o singură modalitate adevărată de interpretare a Bibliei? Chiar poţi să fii atât de arogant?

Într-un singur cuvânt, „Da!"

Dumnezeu a decis să transmită lumii mesajul Său. Acest mesaj este comunicarea Lui tangibilă, obiectivă cu creaţia, conţinând tot ceea ce El a vrut ca noi să ştim despre El, despre creaţie, despre mântuire, despre noi înşine şi despre viitor. Vă puteţi imagina ca Dumnezeu să aleagă 40 de autori diferiţi de pe trei continente diferite, care să scrie în trei limbi diferite pe o perioadă de 1500 de ani, doar ca să transmită un mesaj abstract şi general, pe care oamenii să-l citească în funcţie de ce consideră personal că este adevărul? La ce bun? Dumnezeu ar fi putut să ne trimită un papirus pe care să fie scris „Fii bun!", deoarece acesta este singurul „Adevăr" acceptat general pe care Cuvântul Lui să-l conţină (deşi, sunt sigur că şi în cazul acesta s-ar fi ridicat o facţiune de *anti-bine*, care ar fi dezbinat Biserica Universală a Bunătăţii).

În rugăciunea de mare preot, Isus I-a cerut Tatălui: „Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul." (Ioan 17:17) Mai devreme, El le-a spus despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." (Ioan 14:6) Isus nu a spus că El este un adevăr. El este Adevărul. Datorită acestui lucru, ceea ce ne comunică este adevăr. Astfel, dacă eu interpretez mesajul Scripturii într-un fel, iar tu în alt fel, atunci, fie eu am dreptate şi tu greşeşti, fie eu greşesc şi tu ai dreptate - fie amândoi greşim. Totuşi, nu putem amândoi să avem dreptate, aceasta ar fi singura opţiune imposibilă.

Bineînţeles că există metodologii diferite de interpretare pentru diferite pasaje - literal, alegoric, poetic etc. Există şi diferite aplicaţii care pot fi extrase din aceste interpretări, bazate pe cultură, situaţii

de viață, vremuri și alți factori. Autorul cărții Evrei ne spune: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii." (Evrei 4:12) Vorbește direct despre situația vieții cititorului de astăzi, exact așa cum a vorbit direct situației vieții cititorului manuscrisului original de acum 2000 de ani. Singurul lucru care nu variază este Adevărul subliniat, fundamental, al mesajului pe care Dumnezeu a vrut să ni-l comunice.

Dumnezeul nostru este Adevăr. De aceea, tot Adevărul începe cu El și este fundamentat în El. El ne-a lăsat Biblia, astfel încât să putem cunoaște Adevărul - cel puțin atât cât El a considerat că este potrivit să ne descopere. Putem cunoaște Adevărul despre crearea tuturor lucrurilor. Putem cunoaște Adevărul despre păcat și despre modul sacrificial prin care El ne-a oferit mântuire. Putem cunoaște Adevărul despre sensul vieții și despre scopul nostru pe această planetă. Și, da, putem cunoaște Adevărul profetic despre planurile lui Dumnezeu pentru viitorul acestei lumi.

Profețiile sunt biblice

Biblia, până la ultima pagină, este Cuvântul scris al lui Dumnezeu pentru creația Lui. Tot ce scrie în ea este important. Pavel îi scrie lui Timotei: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună." (2 Timotei 3:16-17) Primul cuvânt, „toată" este foarte important. Dumnezeu nu s-a uitat la structura Cărții spunând: „Trebuie să adaug mai multe cuvinte", umplând-o apoi cu genealogii, profeții și Cântarea Cântărilor. Tot ce scrie în Scriptură are un scop și apare în paginile ei pentru că așa a intenționat Dumnezeu.

Fără îndoială, partea din Scriptură pe care creştinii tind să o evite sunt profeţiile. Unii se sperie de ele; profeţiile par puţin ciudate, conţinând îndeajuns de multe informaţii despre rău, Satana şi Anticrist, puse împreună cât să devină un subiect care li s-ar potrivi mai bine fanilor Stephen King decât Cuvântului lui Dumnezeu. Alţii cred că sunt prea ciudate. Lăcuste şi balauri şi îngeri - vai de mine! Alţii cred că, intenţionat sau neintenţionat, profeţiile sunt prea vagi ca să poată fi înţelese. Cum ar putea cineva să interpreteze concret porţiunile mai „neobişnuite" din profeţiile biblice? Nu ar fi mai bine să ne focalizăm pe porţiunile din Biblie mai „aplicabile"?

Este adevărat că, vorbind despre vremurile din urmă, poate să scoată la lumină partea mai ciudată a creştinătăţii. După ce am vorbit odată pe tema aceasta, un domn care arăta foarte normal, s-a apropiat de mine şi mi-a spus că ar vrea să vorbim. Ne-am aşezat şi am început să vorbim despre planurile lui Dumnezeu pentru viitor. Conversaţia noastră decurgea bine, când el s-a aplecat spre mine şi, cu o voce emoţionată mi-a descoperit că este unul dintre cei doi profeţi despre care scrie în Apocalipsa 11. M-am uitat la ceas, m-am scuzat politicos şi am fugit în camera mea.

Chiar dacă există multe motive să evităm studierea profeţiilor, un motiv copleşitor ar trebui să ne determine să le dăm importanţa cuvenită: Dumnezeu vrea ca noi să cunoaştem planurile Lui de viitor. În afara cazului în care suntem gata să excludem mai mult de un sfert din Biblie (pe motiv că acele cuvinte sunt de umplutură), avem obligaţia şi bucuria de a descoperi ce anume a pregătit Dumnezeu pentru vremurile din urmă. În Isaia 46:9-10, Dumnezeu spune:

Aduceţi-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune; căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu,

și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea."

Dumnezeu a pregătit un plan perfect pentru această lume și, în loc să-l țină secret, El ni l-a descoperit. Numai El are înțelepciunea necesară să creeze un plan atât de perfect. Numai El are puterea de a-l împlini. Și numai El are cunoștința necesară să ni-l transmită în moduri în care, mă credeți sau nu, chiar putem să îl înțelegem.

Cunoașterea aduce pace

De ce ar vrea Dumnezeu ca noi să știm detaliile planurilor Sale de viitor? Răspunsul este simplu: *pace*. Poate unii întrebă: „Nu este de-ajuns să știm doar că la final Dumnezeu iese învingător?" Păi, și da și nu. Da, înțelegerea faptului că Dumnezeu este cel care va rămânea în picioare în această luptă dintre bine și rău ne dă pace referitor la faptul că veșnicia noastră este stabilită clar. Datorită păcii acesteia, ne dezvoltăm un sentiment de pregătire, astfel încât să fim gata din punct de vedere spiritual pentru orice are să se întâmple în lume. Și totuși, doar această cunoaștere nu este îndeajuns. Dacă Dumnezeu ar fi ales să lase cu privire la această victorie doar niște indicații vagi sau foarte puține la număr, ne-ar fi fost greu să experimentăm acea pace pe care Isus ne-a promis-o: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte." (Ioan 14:27)

Pacea vine prin credință. Am credință că Dumnezeu mă iubește și va avea grijă de mine. Cred din toată inima că, fiind Creatorul tuturor lucrurilor, El este suveran peste toată creația și poate face ce vrea cu ea - chiar și cu acele forțe și acei oameni care acționează împotriva Lui. Cred cu pasiune faptul că, prin moartea și învierea

lui Isus, veşnicia mea este sigură în Dumnezeu. Aceste credinţe îmi liniştesc inima când mă gândesc la viitor.

Însă pacea vine şi prin cunoaştere. Imaginează-ţi că eşti diagnosticat cu cancer. Ştiu că mulţi dintre voi nu aveţi nevoie să vă imaginaţi. Acum, imaginaţi-vă oncologul spunându-vă: „Mă ocup eu de tot. Nu este nevoie să ştii detalii despre proces. Trebuie doar să ştii că vei fi bine." Câţi oameni i-ar spune doar: „Mersi, doctore", şi ar pleca liniştiţi din biroul acestuia? Foarte puţini. Majoritatea ar refuza să plece din biroul oncologului până când planul de bătaie nu le-ar fi explicat clar şi fiecare întrebare şi-ar fi primit răspuns. Doar când ar căpăta o imagine clară a procesului de tratament, aceştia ar începe să respire uşuraţi, ştiind că doctorul chiar are situaţia sub control.

Cu o seară înainte să fie crucificat, Isus le-a explicat ucenicilor că avea să moară, însă le-a clarificat faptul că moartea Lui nu avea să constituie finalul poveştii. El avea să plece, dar Se va întoarce. Şi câtă vreme El avea să fie plecat, ucenicii Lui nu aveau să fie singuri; Tatăl urma să-i vegheze de sus şi să se îngrijească de nevoile lor.

Isus a ştiut că aceştia aveau nevoie de mai mult decât nişte cuvinte precum: „Credeţi-mă, prieteni, într-un final totul va fi bine." În schimb, le-a spus: „V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine." (Ioan 16:33) Dumnezeu ne-a lăsat profeţiile astfel încât noi să avem pace desăvârşită.

Confuzia aduce slăbiciune

Pavel ne spune că „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii." (1 Corinteni 14:33) Şi exact din acest motiv, Satana este atât de hotărât să ne convingă să rămânem ignoranţi faţă de lucrurile care urmează să vină. El îşi doreşte să fim confuzi, să ne îngrijorăm şi să ne temem. Cunoaşterea aduce

pace, iar pacea ne dă putere să-I slujim lui Dumnezeu și să-L urmăm cu orice preț, știind că ne ține în siguranță în palma Lui, pe vecie.

În contrast, confuzia este pământul din care încolțește slăbiciunea. Această fragilitate spirituală se bazează pe teama de necunoscut: Ce se va întâmpla mâine, anul viitor sau când voi muri? Evrei 2:15 compară „teama de moarte" cu „o robie pentru toată viața." Nu trebuie decât să cercetezi un pic cultura din ziua de astăzi ca să observi cât de adevărat este acest lucru.

Trăim într-o lume obsedată să nu îmbătrânească. Cremele de piele, injecțiile cu Botox și chirurgii esteticieni promit că pot să scadă ani din modul în care arătăm. Industria medicală și cea paramedicală te vor bombarda cu regimuri de sănătate și vitamine și suplimenți meniți să te asigure că poți fenta moartea pe cât de mult posibil. Bineînțeles, nu este un lucru greșit să faci tot ce-ți stă în putință ca să ai grijă de sănătatea ta și să-ți prelungești cât poți viața, doar „trupul nostru este Templul Duhului Sfânt care locuiește în noi." (1 Corinteni 6:19) și ar trebui să-l tratăm cu grijă și respect. Dacă doar teama ne motivează să ne îngrijim, acest lucru se poate transforma într-o obsesie fizică și emoțională.

Când ne temem, intrăm într-o stare de protecție. Începem să ne uităm la noi înșine. Natura noastră „e totul despre mine" intră în acțiune. Păzirea sinelui devine scopul nostru, un mod de viață diametral opus aceluia la care am fost chemați. Ne este atât de teamă să nu fim răniți, încât devenim paranoici ca nu cumva să-i rănim pe cei din jur, să-i provocăm sau să ne asumăm riscuri. Suntem ca broaștele țestoase care s-au retras în carapacea lor, devenind aproape ca pietrele (dar mai fragili). Când lăsăm ca această protejare a sinelui să ne călăuzească acțiunile nu mai suntem de folos nimănui.

Dumnezeu ne-a chemat la mai mult; El ne-a promis mai mult.

Isus ne spune: „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug." (Ioan 10:10) Dorința diavolului este să ne inducă în eroare și, astfel, să ne fure pacea, nădejdea, bucuria și să ne facă inutili. Întoarcerea lui Isus ne oferă antiteza pentru acea litanie a pierderii. Cuvântul „belșug" este unul de uluire. Înseamnă „super, mega, gigantic, enorm." O viață din belșug este o viață plină de pasiune și scop, de slujire și sacrificiu, de nădejde și fericire.

Această viață din belșug își are originea în lucrarea lui Isus Hristos de la cruce, ea se adâncește și se îmbogățește pe măsură ce învățăm mai mult despre Cine este Dumnezeu, ce a făcut El pentru noi și care sunt planurile Lui de viitor.

Chiar ne dorim să știm

În fiecare din noi este clădită o dorință să cunoaștem ce ne va aduce viitorul. Odată, pe când umblam pe bulevardul Eith Avenue din Manhattan, am trecut pe lângă 14 mediumi, astrologi, cititori în palmă, cititori în cărți și pe lângă multe astfel de instituții, doar pe distanța câtorva blocuri, toate având scopul de a le spune oamenilor un singur lucru - ce îi așteaptă în viitor. Probabil că au afaceri bune, pentru că zona aceea nu este una săracă.

Ceea ce este real când vine vorba de această dorință modernă de cunoaștere, era real și în zilele lui Isus. În Evanghelia după Matei, ucenicii și-au arătat dorința de a arunca o privire în viitor: „El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?»" (Matei 24:3)

Isus abia le spusese despre distrugerea viitoare a Templului; bineînțeles, cei 12 erau îngrijorați. Ce răspuns le-a dat? Le-a spus o pildă complicată? A creat pentru ei o alegorie poetică? Nu, El le cunoștea inimile îngrijorate și dorința de a înțelege, și, pentru că „Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii", le-a spus:

Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: „Eu sunt Hristosul!" Și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.

Matei 24:4-8

Apoi, Isus a continuat să le spună despre persecuția și martirajul care-i aștepta. Le-a vorbit despre ridicarea profeților mincinoși, despre urâciunea pustiiri, despre care a vorbit și Daniel, despre Necazul cel mare și cea de-a doua Lui venire. 2000 de ani mai târziu, noi citim aceste pasaje dorindu-ne ca Isus să ne fi dat informații mai specifice despre cine, ce și când. Însă Hristos știa exact ce aveau nevoie ucenicii să știe și asta le-a oferit. Le-a descoperit faptul că nu vor fi lăsați singuri. I-a asigurat de faptul că Tatăl încă este în control. Le-a promis un Mângâietor - Duhul Sfânt - care le va aminti de aceste încurajări atunci când ei încep să uite.

Două milenii mai târziu, când ținem Biblia în mână, ținem exact ceea ce Dumnezeu a decis că vom avea nevoie ca să știm despre El, despre creație, despre trecut, prezent și viitor. Totul este

aranjat în acele pagini ca noi să citim, să învăţăm şi să înţelegem. Când vine vorba de profeţii, apele învăţăturii pot deveni puţin agitate, dar asta nu înseamnă că suntem destinaţi să ne înecăm. Înseamnă doar că, înainte să începem să interpretăm profeţiile, trebuie să ne stabilim o fundaţie solidă referitor la natura profeţiei în sine.

3.
Să înțelegem profețiile: două câte două

Primul pas în înțelegerea profețiilor este să definim termenul, dar chiar și aici pot exista confuzii. Când un profet profețește, unul din două lucruri se poate întâmpla: el (sau ea) fie *prezice (prezintă)* un mesaj de la Dumnezeu, fie *prevestește* planurile Lui de viitor. Ambele definiții sunt corecte și ambele împlinesc chemarea și rolul unui profet. Ca să înțelegem mai clar diferența dintre aceste două roluri, haideți să-l luăm drept exemplu pe profetul Isaia.

Când Isaia a profețit în calitate de prezicător, el a rostit adevărul lui Dumnezeu cu putere. Deseori cuvintele lui erau de condamnare față de păcat:

> *Căci ai părăsit pe poporul Tău, pe casa lui Iacov, pentru că sunt plini de idolii răsăritului și dedați la vrăjitorie ca filistenii, și se unesc cu fiii străinilor. Țara lor este plină de argint și de aur, și comorile lor n-au sfârșit; țara este plină de cai, și carele lor sunt fără număr. Dar țara lor este plină și de idoli, căci se închină înaintea lucrării mâinilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor.*
>
> Isaia 2:6-8

Alte ori poruncea, în Numele Domnului, schimbare în oameni: „Spălați-vă deci și curățați-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe care le-ați făcut! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți

dreptate orfanului, apărați pe văduvă!" (Isaia 1:16-17) Scopul este întoarcerea la neprihănire și restaurarea relației cu Dumnezeu. Prezicerea abordează oamenii referitor la păcatele lor - din trecut și prezent. Ea avertizează referitor la consecințe posibile și de multe ori aduce soluții pentru situația în cauză.

Prezicerea seamănă cu situația în care mama își trimite pentru a treia oară fiul în cameră spunându-i că dacă mai iese o dată fără să-și aranjeze până la ultima haină din dulap, va fi pedepsit pentru o săptămână. Ea mai seamănă cu situația în care șeful își cheamă angajatul care întârzie constant în biroul său și îi dă un ultimatum. Este o avertizare foarte serioasă de genul „vino la Isus, îndreaptă-ți comportamentul și umblă cum trebuie", urmată de obicei de un „că altfel..."

Celălalt rol al unui profet este să prevestească. Aici, mesajul trece de la trecut și prezent la viitor. Dumnezeu îi asigură prevestitorului ocazia de a arunca o privire dincolo de perdeaua grea care separă ziua de azi de ziua de mâine. Apoi, Se așteaptă ca acest profet să spună auditoriului exact ceea ce a văzut, fie că el înțelege sau nu, ce a văzut. Referitor la venirea lui Mesia, Isaia a profețit:

> *Apoi o Odraslă va ieși din tulpina lui Isai, și un Vlăstar va da din rădăcinile lui. Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înțelepciune și de pricepere, duh de sfat și de tărie, duh de cunoștință și de frică de Domnul. Plăcerea Lui va fi frica de Domnul.*
>
> Isaia 11:1-3

Chiar și în ziua de azi, mulți dintre prietenii mei evrei încă așteaptă împlinirea acestei profeții, fără să înțeleagă că acest lucru s-a întâmplat odată cu nașterea lui Isus.

Prin prevestire, Dumnezeu Își descoperă planurile pentru omenire și pentru lume. Uneori, acestea pot aduce teamă și îngrijorare:

Apoi am văzut un scaun de domnie mare și alb, și pe Cel ce ședea pe el. Pământul și cerul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este Cartea Vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce erau scrise în cărțile acelea. Oricine n-a fost găsit scris în Cartea Vieții a fost aruncat în iazul de foc.

Apocalipsa 20:11-12, 15

În alte locuri, entuziasmul pentru împlinirea unei profeții este copleșitor:

Și am auzit un glas tare care ieșea din scaunul de domnie și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut."

Apocalipsa 21:3-4

Când de incredibilă va fi acea zi, când vom locui împreună cu Dumnezeu și Îl vom vedea față în față în toată gloria Lui! Știm că orice ne-am putea imagina pălește în comparație cu ce va fi!

Această anticipare este o parte din darul lui Dumnezeu pentru noi. El vrea să știm ce are pregătit pentru lume și ce ne așteaptă; o dată cu această cunoaștere, vom ajunge să-L cunoaștem mai bine și pe El.

Împlinirea din viitorul apropiat și cea din viitorul îndepărtat

Așa cum există două tipuri de profeții, există și două tipuri de împlinire a profețiilor - cea din viitorul apropiat și cea din viitorul îndepărtat. Ca exemplu pentru această natură dublă, să aruncăm o privire la profeția lui Isaia despre nașterea din fecioară: „De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel.»" (Isaia 7:14) Acest verset foarte cunoscut este citit deseori în preajma Crăciunului, însă, dacă ne focalizăm doar pe nașterea Mântuitorului, vedem doar jumătate din lucrarea minunată împlinită de Dumnezeu prin această promisiune.

Pentru împlinirea din viitorul apropiat, uitați-vă la contextul imediat al versetului:

> *S-a întâmplat, pe vremea lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, împăratul lui Iuda, că Rețin, împăratul Siriei, s-a suit cu Pecah, fiul lui Remalia, împăratul lui Israel, împotriva Ierusalimului, ca să-l bată; dar n-a putut să-l bată. Când au venit și au spus casei lui David: „Sirienii au tăbărât în Efraim!", a tremurat inima lui Ahaz și inima poporului său, cum se clatină copacii din pădure când bate vântul.*
>
> Isaia 7:1-2

După trei generații de împărați care i-au slujit lui Dumnezeu numai cu jumătate de inimă, în Iuda (împărăția din sud) a fost încoronat un împărat foarte rău. În 2 Împărați 16 citim despre împăratul Ahaz, care a stabilit standardul pentru ce înseamnă un rege rău, cel puțin până a venit la conducere strănepotul său, Manase. De cum a devenit împărat, Ahaz a început să se închine la idoli, ajungând chiar să-și sacrifice propriul fiu zeului fals Moloh, aruncându-l în foc. Ca urmare, Domnul și-a retras protecția de peste Iuda, aceștia ajungând

să fie loviți când de o națiune, când de alta - întâi de către sirieni, apoi de israeliți (împărăția din nord), edomiți și filisteni. Fiecare din ei l-au atacat pe rege și împărăția lui în proces de diminuare.

Chiar a existat un moment în care împăratul Siriei și cel al Israelului au făcut echipă ca să lovească de moarte împărăția sudică. Ahaz a știut că nu deținea putere militară să se împotrivească acestei forțe. El și poporul său tremurau de frică, siguri că acesta va fi sfârșitul. Însă atunci a intervenit Dumnezeu.

Dumnezeu nu Și-a terminat afacerile cu Iuda. El l-a trimis pe Isaia la Ahaz cu mesajul: „Nu te teme, Ahaz. Timpul Siriei și al Israelului s-a terminat, iar acum este vremea judecății lor. Îl aduc pe împăratul Asiriei în această direcție, iar aceste două împărății sunt pe punctul de a fi distruse. Și, doar ca să te liniștesc, sunt gata să-ți dau un semn. Orice lucru ai vrea să vezi - indiferent de cât de mic sau mare - cere-l doar."

În loc să profite rapid de această ofertă a harului, Ahaz a obiectat: „Nu vreau să cer nimic, ca să nu ispitesc pe Domnul." (Isaia 7:12) Exasperat de neascultarea și lipsa de respect pe care Ahaz le afișa încontinuu, Dumnezeu a decis să-i dea totuși un semn:

> *De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: „Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel. El va mânca smântână și miere până va ști să lepede răul și să aleagă binele. Dar înainte ca să știe copilul să lepede răul și să aleagă binele, țara, de ai cărei doi împărați te temi tu, va fi pustiită. Domnul va aduce peste tine, peste poporul tău și peste casa tatălui tău zile cum n-au mai fost niciodată, din ziua când s-a despărțit Efraim de Iuda (adică pe împăratul Asiriei)."*
>
> Isaia 7:14-17

Astfel, semnul pe care Dumnezeu i l-a dat a fost că o femeie tânără, care la acea vreme era încă necăsătorită, avea să se căsătorească în scurt timp, să rămână însărcinată și să nască un fiu. Ea urma să-i pună numele Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi", ca să amintească poporului că, în ciuda păcatului și răzvrătirii lor, Dumnezeu încă veghea asupra lor. Micuțul Emanuel avea să crească și, înainte să ajungă la vârsta maturității, Dumnezeu se va folosi de Asiria ca să aducă judecata peste Siria și Israel, transformând acele țări în locuri de pustietate.

Această profeție a avut o împlinire în viitorul apropiat vremurilor acelea, la câțiva ani după ce a fost rostită, când împăratul Asiriei, Tiglat-Pileser al III-lea, urmat de Salmanasar al V-lea au distrus împărățiile condamnate, exact cum a spus Isaia. Ce istorisire uluitoare! Însă ea reprezintă doar jumătate din poveste!

700 de ani mai târziu, o tânără, Maria, necăsătorită și încă fecioară, rămâne însărcinată. Însă, ceea ce pare să fie o urmare naturală a păcatului este, de fapt, rezultatul supranatural al planului perfect al lui Dumnezeu. Maria a fost aleasă în mod special de Dumnezeu să poarte un copil conceput de Duhul Sfânt. Acest copil va primi un nume special - Ieșua - termenul evreiesc pentru „mântuire".

De parcă aceste circumstanțe nu au fost îndeajuns de bizare, ni se mai oferă încă o informație care să amintească de ceva ce a fost scris cu multă vreme în urmă. Situația unei fecioare care va da naștere ca un semn al mântuirii iminente pe care Dumnezeu o oferă, a fost prevestită cu secole în urmă de către profetul Isaia și împlinită la scurtă vreme, când o tânără a născut un copil care avea să fie un semn de amintire a faptului că Dumnezeu încă era cu Iuda. Acum avea loc o împlinire târzie și mult mai minunată a acelei profeții: „Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească

ce vestise Domnul prin prorocul care zice: «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel» care, tălmăcit înseamnă: «Dumnezeu este cu noi.»" (Matei 1:22-23). O singură profeție - două împliniri specifice și incredibile.

Nu toate profețiile au această natură de împlinire apropiată sau îndepărtată. Interpretarea profetică a visului lui Daniel cu „chipul mare", referitor la Nebucadnețar din capitolul 2 a fost specifică pentru un singur moment în imperiile care s-au ridicat după căderea Babilonului. Majoritatea viziunilor apocaliptice ale lui Ioan din cartea Apocalipsa nu vor avea decât o singură împlinire, la sfârșitul vremurilor. Totuși, este bine să ținem minte, că, pentru fiecare profeție, poate exista o împlinire mai măreață, pe măsură ce Dumnezeu înaintează istoria.

Piste globale și regionale

Ultimul duo referitor la profații are de-a face cu cele două piste ale împlinirilor profetice: globală și regională. Aceste piste se referă la domeniul profețiilor și la direcția generală în care se îndreaptă profețiile biblice.

Unele profații sunt direcționate înspre întreaga lume. Apocalipsa este plină de descrieri a ce are să se întâmple la nivel global, când Dumnezeu pune punct timpului nostru, pe măsură ce pecețile sunt rupte, se sună din trâmbițe și potirele sunt turnate. Aceasta este pista globală. În alte locuri, găsim profații specifice unei națiuni sau regiuni. De exemplu, prezicerile și plângerile din Ezechiel 25-32 sunt direcționate înspre Ammon, Moab, Seir, Edom, filisteni, Tir, Sidon și Egipt. Aceasta este pista regională.

Dacă ne uităm la pista globală, devine brusc foarte evident că acest curs nu este direcționat de țări sau lideri mondiali, ci de forțe spirituale. Conducerea a fost preluată de „căpetenii, domnii,

stăpânitori ai întunericului acestui veac [și] duhuri ale răutății care sunt în locurile cerești." (Efeseni 6:12) Acest curs al zilei judecății a fost inițiat la începutul istoriei, când șarpele a ispitit-o pe Eva, cu întrebări nu doar despre adevărul lui Dumnezeu: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?" (Geneza 3:1), dar și despre caracterul lui Dumnezeu: „dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul." (Geneza 3:5) Eva a cedat, la fel și Adam și, o dată cu acest lucru, păcatul și răul au pătruns în lume.

Însă, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și dorința de a fi „ca El" nu au pornit de la acești doi oameni care au deschis lumii calea spre păcat, ci de la Satana însuși, care a spus: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu, voi ședea pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miazănoaptei, mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt." (Isaia 14:13-14) Când diavolul, care era cândva un înger minunat, a fost aruncat din ceruri, a început un lanț de evenimente care a dus la căderea omenirii și la mântuirea ulterioară pe care am primit-o prin Isus Hristos - un plan pe care Dumnezeu l-a pregătit înainte de primul act de răzvrătire. Acest curs duce acum la judecata finală a tuturor lucrurilor.

Această pistă globală este evidentă astăzi în lume pe măsură ce națiunile se unesc într-un sistem anti-Dumnezeu. Vedem această uniune în cursa spre economia globală. Lumea a devenit interconectată economic și dependentă de o mare aglomerare de tratate, acorduri, promisiuni și sprijinuri. De aceea, când va veni o criză economică - și sigur va veni - ea nu va afecta doar anumite națiuni sau regiuni, va fi simțită la nivel global.

Această criză este asigurată în primul rând de faptul că atât de multe guverne tipăresc la nebunie bancnote, fără să se bazeze pe

ceva tangibil. Curând această valută își va pierde valoarea în fața costului hârtiei pe care este tipărită. Ratele dobânzilor actuale indică spre un colaps global. Deja sunt cât de joase pot fi; națiuni precum Danemarca, Japonia, Elveția și Suedia au adoptat teoria fără logică a ratelor dobânzilor negative.[2]

Câteva țări - Grecia, Belarus, Venezuela, Ucraina și Argentina deja se apropie de faliment.[3] În timp ce economia globală poate astăzi să susțină aceste națiuni în căderea lor, ce se va întâmpla atunci când Statele Unite, Franța, Germania sau Anglia vor experimenta colaps financiar? Șocul va porni un tsunami economic la nivel global.

Pista globală este, de asemenea, vizibilă în cursa spre un guvern global. Această dorință după un guvern mondial, se discuta cândva doar în secret, cu ușile închise. Acum, nu doar că este acceptată ca o opțiune posibilă, ci este și venerată de mulți, în special în Statele Unite, și considerată un scop utopic care va aduce dreptate economică, politică și socială. Uniunea Europeană, Curtea Internațională de Justiție (sau Curtea Mondială) și Protocolul Kyoto pe tema schimbărilor climaterice sunt doar trei exemple ale felului în care națiuni individuale renunță progresiv la aspecte ale suveranității lor naționale de dragul „binelui mai mare."

În cele din urmă, cursa spre o singură religie subliniază clar pista globală a profeției. Popularitatea mondială a Papei Francisc este de-a dreptul remarcabilă. Prin eforturile lui se vede evident scopul bisericii romano-catolice de a uni sub o singură biserică globală catolicii și protestanții. Chiar cuvântul „catolic" înseamnă „universal"; astfel, prin definiție, toți suntem parte din biserica „catolică". Apelul personal al Papei Francisc și evanghelia lui pentru dreptate socială determină oamenii din toate colțurile creștinismului să îndepărteze diferențele teologice și să se

focalizeze în schimb pe munca în comun pentru binele tuturor. Chiar dacă se pot întâmpla lucruri minunate atunci când, pe plan social slujim împreună în mod mai ecumenic, este nevoie să nu uităm doctrinele teologice care fac creştinismul evanghelic unic.

Corectitudinea politică şi dorinţa Bisericii de a fi acceptată au dus la deteriorarea lucrurilor care fac creştinismul distinct. Acceptarea darwinismului şi dorinţa de a potrivi evoluţia cu Geneza 1 câştigă teren în academiile creştine şi în Biserică. Scriptura este alegorizată în timp ce teoriile ştiinţifice nedemonstrate sunt idolatrizate. Este mai bine să mergi cu turma decât să fii batjocorit şi să ţi se spună că eşti nebun şi demodat.

Deteriorarea naturii distincte a Bisericii este observată şi în coborârea drastică a standardelor ei morale. Denominaţii după denominaţii s-au prăbuşit sub agenda LGBT. Permisivitatea heterosexuală şi promiscuitatea au devenit regulă mai degrabă decât excepţie.

Multe biserici nu mai sunt locul în care oameni să-L caute pe Isus; ele oferă mai degrabă un loc confortabil plin de fericire pentru semi-credincioşii care caută oameni buni ce fac lucruri bune. Oameni buni care fac lucruri bune? Ce ar putea fi greşit la acest lucru?

Pierderea naturii distinctive a bisericii evanghelice a deschis uşa spre o contopire generală într-un echivalent teologic al ecumenismului. Pe măsură ce este tot mai absorbită în cultura lumii, Biserica va înceta să fie lumină în întuneric. Iar scopul tendinţei globale de a crea o singură religie condusă de un singur lider religios va fi mult mai aproape de împlinire.

În contrast faţă de pista globală, pista regională este mai locală şi este condusă doar de ţări şi de liderii acestora. Pe această pistă

identificăm invazia Rusiei în Orientul Mijlociu. În toamna anului 2015, președintele Vladimir Putin a început să testeze apele în Siria să vadă dacă ar exista reacții la implicarea Rusiei. Întâi a introdus pe ascuns 4 avioane de luptă în țară, care zburau sub un avion de mărfuri, foarte aproape de el, cât să nu fie observate pe radar (*au învățat șmecheria asta de la noi, israelienii, de când ne-am furișat în Irak și le-am bombardat reactorul nuclear... ş̦ş̦ş̦ş̦!*). Când au văzut că nu există nici o reacție majoră internațională, Rusia și-a accelerat planurile și, pe parcursul a două săptămâni, au mai fost introduse între granițele Siriei 32 de avioane de luptă, precum și 12 elicoptere de atac. După cum vedem astăzi, acesta a fost doar începutul.

În cadrul acestei piste regionale, descoperim de asemenea lipsa totală de relevanță a Americii sau Europei în Orientul Mijlociu. La finalul lui septembrie 2015, un general cu trei stele s-a dus la ambasada americană din Bagdad să-i informeze, în limba rusă, că ar fi mai bine să-și retragă trupele din anumite zone din Siria, deoarece rușii vor începe să le bombardeze. Când a plecat, toate cerințele i-au fost împlinite. Ce umilire pentru America cea odinioară puternică! Orice influență pe care Vestul a avut-o în Orientul Mijlociu acum nu mai este; ștafeta a fost predată. Dacă nu vor avea loc schimbări majore, trebuie să acceptăm acest lucru. Chiar și cu aceste schimbări, s-ar putea să fie prea târziu. America nu mai este o putere globală.

Tot în această pistă regională suntem martori ai izolării în creștere a poporului Israel - un subiect despre care vom vorbi ulterior mai în detaliu. Deocamdată, este bine să înțelegem că națiunea Israel nu a fost niciodată mai puternică pe plan financiar sau militar. Și, totuși, niciodată nu am mai fost atât de izolați.

Această izolare este motivul pentru care prim-ministrul Netanyahu a vorbit cu atât de multă tărie în discursul său din 2015

la Națiunile Unite. El a clarificat faptul că, indiferent de ce decizii vor fi luate în luna august a acelui an, Israel va face tot ce-i stă în putință să-și apere țara și oamenii. Chiar dacă Israel ar prefera să aibă prieteni internaționali, am înțeles cu mult timp în urmă că singurii de care putem depinde suntem noi înșine.

Istoria înaintează. Dumnezeu nu este niciodată surprins și nimic nu poate să vină împotriva voii Lui. Dar care sunt planurile pe care Dumnezeu le are pentru Israel și pentru întreaga lume?

4.
Drumul lung și șerpuit al profețiilor

Există oameni care au o perspectivă eronată asupra felului în care această lume a ajuns nelegiuită, decăzută. Ce-i drept, ei cred că Dumnezeu a creat un univers perfect, cu un pământ perfect, populat de ființe perfecte și încununat de oameni perfecți. Însă, (în mințile lor crezând că lucrurile s-au întâmplat fără ca Dumnezeu să știe), Satana s-a strecurat în grădina Eden și a lovit. Și astfel, păcatul a pătruns în creație. Diavolul L-a învins pe Dumnezeu. Creația perfectă nu mai era perfectă. Dumnezeu s-a trezit cu un haos pe care într-un final a trebuit să-L remedieze sacrificându-Și propriul Fiu, Isus, pe cruce.

Chiar dacă acțiunea din poveste este corectă, felul în care este văzut Dumnezeu nu este corect. Satana nu a săvârșit cel mai mare act de a-l băga pe om în necaz. Dumnezeu știa complet ce se întâmplă. Chiar dacă nu El a determinat faptele celui rău și nici nu le-a susținut, nu a fost luat nici prin surprindere. Dumnezeu a creat lumea și oamenii, fiind pe deplin conștient că noi vom alege păcatul în locul Lui.

Înainte să spună „Să fie lumină!", El deja avea un plan de mântuire pentru noi. Apostolul Petru ne spune că noi am fost răcumpărați „cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi." (1 Petru 1:19-20) Mielul lui Dumnezeu a fost identificat și jertfa Lui a fost planificată înainte ca Adam să fi existat, înainte ca grădina Eden sau pământul în sine să fi avut formă, înainte ca Satana să fi fost creat.

Pe măsură ce înaintăm în acest capitol, trebuie să ținem minte acest lucru. Nimic din ce s-a întâmplat în istorie nu L-a făcut pe Dumnezeu să-și dea cu palma peste frunte și să exclame: „O, vai! Nu m-am așteptat la asta!" Dumnezeu știa că păcatul intrat în lume va cere răscumpărare. De asemenea, încă de la început, El a știut că, din pricina efectelor devastatoare ale păcatului, această creație desăvârșită, despre care El a spus că este „bună" în Geneza 1, va fi condamnată.

Sfârșitul văzut de la început

Când oamenii vor să învețe despre profețiile biblice, de obicei se gândesc la „vremurile din urmă". Biserica de astăzi pare mai interesată de profația referitoare la viitorul îndepărtat decât cea referitoare la cel apropiat. Asta pentru că vrem să știm finalul. Știm deja care este începutul, iar acum vrem să știm sfârșitul. Și nu doar noi avem această dorință să primim răspunsuri referitor la vremurile din urmă. Această dorință de a cunoaște planurile lui Dumnezeu, era în oameni încă de la începutul Bibliei.

În Tora (primele cinci cărți din Vechiul Testament), „vremurile din urmă" sunt menționate de patru ori. Când patriarhul Iacov stătea să moară, și-a adunat fiii împreună ca să-i binecuvânteze. A început astfel: „Strângeți-vă și vă voi vesti ce vi se va întâmpla în vremurile care vor veni." (Geneza 49:1). În ebraică, ultimele patru cuvinte sunt literalmente „sfârșitul zilelor" - prima dată când această formulă este folosită în Biblie. Prin aceste binecuvântări, Dumnezeu Și-a descoperit planurile de a salva lumea. Fiului său Iuda, Iacov i-a spus: „Toiagul de domnie nu se va depărta din Iuda, nici toiagul de cârmuire dintre picioarele lui, până va veni Șilo, și de El vor asculta popoarele." (Geneza 49:10) În această dedicație profetică, vedem planul lui Dumnezeu de a binecuvânta specific seminția lui Iuda. De asemenea, putem vedea și un plan mai

cuprinzător, vast, de a binecuvânta lumea prin faptul că va face ca Mesia să provină din seminția acestui fiu al lui Iacov.

În cartea Numeri, regele moabiților, Balac, a angajat un profet (Balaam) să invoce blesteme peste israeliți. De trei ori Balac l-a instruit pe Balaam să blesteme și de trei ori Balaam a răspuns cu o binecuvântare. În cele din urmp, regele Balac a renunțat și a fost gata să-l trimită acasă pe Balaam. Însă Dumnezeu nu a vrut să-l lase pe Balaam să plece fără ca acesta să aibă ceva de spus regelui Balak și poporului său. Fiind pregătit să aducă vești rele despre viitorul moabiților, Balaam a spus: „Vino, și-ți voi vesti ce va face poporul acesta poporului tău în vremurile care vor urma." (Numeri 24:14) Din nou, cuvintele folosite aici sunt literalmente „sfârșitul zilelor", iar venirea lui Mesia este promisă ulterior: „Îl văd, dar nu acum, Îl privesc, dar nu de aproape. O stea răsare din Iacov, un toiag de cârmuire se ridică din Israel." (Numeri 24:17) Prin gura unui profet păgân și politeist, Dumnezeu a promis lumii un Mântuitor.

Dumnezeu Își împlinește promisiunile. În multe locuri din Vechiul Testament a promis un Mântuitor (vezi Ieremia 23:5-6, 20; 30:9, 24; Osea 3:5; Daniel 9:24-27; 10:14). Toate aceste promisiuni au fost împlinite în Hristos. Chiar și promisiunile rostite prin Balaam și Iacov și-au primit răspunsuri specifice. Promisiunea lui Balaam că „o stea răsare din Iacov" își are împlinirea în Evanghelia după Matei:

> *După ce S-a născut Isus în Betleemul din Iudeea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din răsărit la Ierusalim și au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al iudeilor? Fiindcă I-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui."*
>
> Matei 2:1-2

Promisiunea lui Iacov referitoare la un rege veşnic din Geneza 49:10 se împlineşte prin cuvintele lui Ioan:

Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios" - şi Cel adevărat", şi El judecă şi Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris pe care nimeni nu-l ştie, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu".

Apocalipsa 19:11-13

Dumnezeu împlineşte profeţiile. Când face o promisiune - fie că este vorba despre venirea lui Mesia sau despre vremurile din urmă - El o şi duce la împlinire.

Dumnezeu ne avertizează nu ca să ne sperie, ci ca noi să ştim ce ne aşteaptă şi să fim gata de acele lucruri. După cum am citat şi mai devreme, scopul Lui nu este să sperie, ci să pregătească. El vrea să ştim că planul Său nu este doar pentru lume, ci pentru fiecare dintre noi în parte. Am urmărit odată un program de televiziune care demonstra puterea telescoapelor spaţiale. Un singur telescop era capabil să arate imagini incredibile din univers - galaxii peste galaxii, în toată splendoarea lor multicoloră. Apoi, telescopul s-a întors înspre pământ şi, în schimbul măreţiei cosmosului apărea imaginea extrem de clară a unei persoane întinse pe o pătură pe iarbă. Detaliul vizibil din acest satelit era minunat, dar şi puţin înspăimântător. Imaginea s-a întors din nou în cosmos, apoi iarăşi pe pământ. De data aceasta, imaginea s-a apropiat mult mai mult - a coborât prin ochiul persoanei, la nivelul celular şi apoi la cel molecular.

Ce ilustraţie perfectă a planurilor lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă! Planurile Lui vor zgudui cerurile şi pământul;

toți oamenii și toate lucrurile vor fi afectate. Cu toate acestea, proiectul vast, atotcuprinzător vă are și pe voi în vedere. Nu sunteți doar un număr. Nu sunteți o slugă fără chip, o daună colaterală sau o pierdere nesemnificativă în război. Planul lui Dumnezeu pentru lume este planul Lui pentru voi.

La început

Planul lui Dumnezeu nu a fost fără limitatoare de viteză sau gropi. La început, Dumnezeu a creat. În decursul a șase zile de strălucire artistică, El a făcut cerurile, pământul, lumina, apele, uscatul, plantele, peștii mării și alte soiuri de animale. După fiecare operă nouă și plină de creativitate, El Își declara creația bună.

Apoi, a creat coroana glorioasă a lucrării mâinilor Sale: omenirea. Bărbat și femeie i-a creat. Crearea lor a fost diferită față de orice crease Dumnezeu până atunci. În lăuntrul bărbatului și al femeii a fost pus chipul lui Dumnezeu - abilitatea de a gândi și de a raționa, de a iubi și de a avea sentimente. Dumnezeu este un Duh veșnic, iar în noi a fost pus un duh veșnic. Dumnezeu S-a uitat la noi și, așa cum a făcut în cazul tuturor celorlalte elemente ale creației Sale, ne-a declarat buni.

O parte din „binele" creării noastre este abilitatea noastră de a „nu fi buni". Dumnezeu ne-a dat ceva diferit față de celelalte lucrări ale mâinilor Sale. Ne-a dat o parte din El - imago Dei, chipul lui Dumnezeu. Să fim creați după chipul lui Dumnezeu nu înseamnă să arătăm ca El. Înseamnă că suntem mai mult decât carne, creier, sinapse și instinct, avem abilitatea de a gândi și a raționa, de a iubi și a urî.

Pe lângă Duhul Său ne-a dat ceva și din caracterul Lui. Esența caracterului lui Dumnezeu este dragostea, deoarece Dumnezeu este dragoste: „și cine rămâne în dragoste rămâne în Dumnezeu, și

Dumnezeu rămâne în el." (1 Ioan 4:16) Esența dragostei este liberul arbitru. Nu poate exista dragoste fără alegere liberă. Dragostea forțată nu este dragoste. Dragostea nechibzuită nu este dragoste. Dacă îți programezi telefonul să-ți spună „Te iubesc!" de 10 ori pe zi, te pot asigura că, în ciuda cuvintelor lui, telefonul tău nu te iubește. El nu are capacitatea de a simți dragoste sau de a alege dragostea.

Nu suntem mașinării. Am fost binecuvântați cu darul minunat al liberului arbitru - abilitatea de a alege. Din nefericire, am folosit acest dar greșit încă de la început. Adam și Eva au fost liberi să-L iubească pe Dumnezeu sau să se iubească unul pe celălalt, să aleagă între a face lucrurile după voia lui Dumnezeu sau după voia lor. Au ales voia lor.

Dumnezeu a creat omenirea ca ea să aibă o relație cu El, iar omenirea a refuzat această ofertă. Necredința și neascultarea noastră au dus la o separare între Dumnezeu și om. Dumnezeu s-ar fi putut lipsi de multă întristare și suferință dacă i-ar fi scos complet pe Adam și Eva din lume, nu doar din grădina Eden. Însă dragostea lui Dumnezeu este prea mare ca El să fi făcut astfel. Înainte ca oamenii să decidă să se răzvrătească - ceea ce El știa că vor face - Dumnezeu a avut un plan de răscumpărare pentru noi.

Împăcarea noastră cu Dumnezeu avea să vină în persoana unui Rege care ne va răscumpăra din păcatele noastre și va domni într-o zi peste toate lucrurile, cu neprihănire. Dumnezeu a profețit aceste lucruri prin patriarhul Iacov. Iacov, aflându-se în Egipt și fiind în vârstă, a simțit că timpul lui este pe terminate, astfel și-a chemat toți fiii și i-a binecuvântat pe fiecare în parte. Când a ajuns la Iuda, a vestit că seminția lui Iuda va fi una regală. Din seminția lui va veni un Împărat a Cărui domnie veșnică se va întinde peste întreaga lume. Isus Hristos, Leul din seminția lui Iuda, este acel Rege (vezi Geneza 49:8-12).

Acest Rege promis vine! Însă cum va arăta venirea Lui? Din nou, răspunsurile le vom găsi la începuturi.

Planul lui Dumnezeu face un ocol

Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva ca ei să aibă o relație de dragoste minunată, de bună voie, unul cu celălalt și cu El. Ce loc mai bun în care să experimentezi această legătură plină de pasiune dacă nu în raiul de pe pământ - grădina Eden? Dragostea și locația - ce binecuvântări minunate de la Dumnezeu!

Binecuvântările Lui nu s-au oprit aici. Pe lângă aceste daruri, Dumnezeu le-a spus: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ." (Geneza 1:28) În acest pasaj găsim trei elemente-cheie. Primul este binecuvântarea: Adam și Eva au primit binecuvântarea specială de la Dumnezeu. Al doilea este sămânța: Dumnezeu le spune să crească și să se înmulțească. Al treilea este pământul: ei trebuie să umple pământul și să-l supună.

Primii doi oameni au fost destinați perfecțiunii, dar nu a fost să fie. Acel mic și enervant „liber arbitru" le-a stat în cale. Adam și Eva au refuzat să asculte de Dumnezeu, astfel primii doi oameni au devenit și primii exilați. Au fost exilați din grădină și din prezența lui Dumnezeu. Dacă povestea s-ar fi încheiat aici, ar fi fost o tragedie demnă de Shakespeare. Nici un final fericit - doar tristețe și moarte. În schimb, chiar înainte ca să declare că vor fi dați afară din grădină, Dumnezeu a lăsat un licăr de speranță sub forma unei promisiuni.

Adam, Eva și șarpele se aflau în „biroul oficial" al lui Dumnezeu și ascultau consecințele păcatului lor. Poate așteptau doar să fie pedepsiți, însă verdictul final a fost expulzarea din grădină.

Totuși, în timp ce Dumnezeu le prezenta sentința, a adăugat ceva neașteptat în pedeapsa șarpelui: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul." (Geneza 3:15) Aici găsim nu doar prima profeție din Biblie, dar și motivul principal pentru care Satana urăște atât de mult cuvintele profetice ale lui Dumnezeu.

Dumnezeu a promis că între sămânța șarpelui și a femeii va fi vrăjmășie. Observați ceva neobișnuit când citiți aceste cuvinte? Ar trebui! Ultima dată când am studiat biologie, nu femeia avea sămânță; bărbatul o are. Femeia poartă oul.

În timp ce această profeție este un blestem la adresa șarpelui, ea este și promisiunea nădejdii pentru oamenire. Însă această nădejde nu va veni din sămânța bărbatului. Trebuie ca ceva unic să se întâmple ca această promisiune să fie împlinită. Când a avut o femeie sămânță fără să o fi primit de la un bărbat?

Mai devreme am vorbit despre pasajul în care profetul Isaia a prezis faptul că fecioara va naște. În acea profeție, el indică răspunsul la întrebarea aceasta: „De aceea, Domnul însuși vă va da un semn: «Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un Fiu și-I va pune numele Emanuel.»" (Isaia 7:14) O fecioară care naște produce un copil conceput fără sămânța unui bărbat.

După cum am văzut mai devreme, mulți ani după această profeție, o tânără necăsătorită a rămas însărcinată. Logodnicul ei, Iosif, a decis s-o părăsească pe ascuns. La urma urmei, chiar și acum 2000 de ani exista o singură cale prin care o fată putea să rămână însărcinată. Înainte să poată face ceva,

i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce S-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt. Ea va naște un Fiu,

și-I vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale". Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice: „Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-I vor pune numele Emanuel" care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi."

Matei 1:20-23

Planul lui Dumnezeu încă de la început era să-și trimită Fiul, pe Isus, să moară pentru păcatele noastre, astfel încât să poată fi făcut din nou un pod peste prăpastia creată prin răzvrătirea omului, prin lucrarea Lui de la cruce.

Planul lui Dumnezeu: înapoi la cursul normal

Înainte să continuăm, este important să clarificăm faptul că acesta nu este un plan nou. Dumnezeu nu a trebuit să se chinuie să vină cu un plan B atunci când planul original avea să fie încurcat de anumite circumstanțe neprevăzute. Dumnezeu nu S-a uitat la cele întâmplate în grădina Eden, plesnindu-Se cu palma peste frunte și zicând; „Grozav! Și acum ce?" Acesta este un plan B numai în ideea că este planul secund. Dumnezeu a știut că planul A va acoperi și situația în care Adam și Eva aveau să păcătuiască. Voința umană s-a afirmat prin libera alegere, iar libera alegere a pus sinele mai presus de Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu a lăsat lumea să se învârtă puțin, a curățat pământul cu o spălare de un an, apoi a lansat cea de-a doua fază a planului Său definitiv.

Această fază secundă a început cu Avram, care trăia în Ur, un oraș localizat în partea de sud-est a Irakului de azi. Alături de tatăl lui, Terah, și alți membri ai familiei, Avram ducea o viață obișnuită de păgân atunci când Dumnezeu a apăsat butonul de declanșare a planului revizuit (vezi Fapte 7:2-3).

Domnul zisese lui Avram: „Ieşi din ţara ta, din rudenia ta şi din casa tatălui tău şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare şi te voi binecuvânta; îţi voi face un nume mare şi vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema; şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine."

Geneza 12:1-3

Imaginaţi-vă că aţi fi fost în locul lui Avram. Nu există niciun indiciu că el ar fi auzit înainte despre Dumnezeu; nu ştim nici măcar dacă el ştia Cine era adevăratul Dumnezeu. Apoi, Avram are parte de o voce, sau o viziune, sau un vis şi acest Dumnezeu nou i-a spus să se dezrădăcineze din toate lucrurile cu care era familiar. Nici măcar nu i s-a spus unde să meargă: ca să ajungi la o locaţie trebuie să ştii încotro să mergi, dar Avram nu avea nevoie să ştie. Orice metodologie de comunicare a folosit Dumnezeu, aceasta a fost eficientă. Următorul lucru pe care-l citim este că toată familia lui Avram a pornit-o spre Haran, ale cărui ruine se pot găsi şi astăzi în sudul Turciei. După un repaos temporar îndeajuns de lung cât patriarhul familiei, Terah, să moară, Avram şi-a luat soţia, pe Sarai, şi nepotul Lot, şi au pornit-o din nou la drum.

La prima vedere, acest plan nou început cu Avram, poate părea foarte diferit de planul original al lui Dumnezeu cu Adam. Nu este. Chiar dacă beneficiarii sunt diferiţi, elementele cheie sunt aceleaşi.

Primul element este binecuvântarea. Dumnezeu a promis că îl va lua pe acest pribeag neînsemnat şi îi va face numele măreţ. Câte miliarde de oameni anonimi nu au trăit şi murit? Au trăit, au făcut lucruri bune, au adunat averi şi naţiunile au fost conduse de

indivizi a căror existență s-a pierdut în vidul irelevanței istorice. Totuși, Dumnezeu i-a promis lui Avram că oamenii vor vorbi despre el în mileniile care vor urma.

Nu doar că Avram va fi binecuvântat, dar și alții vor fi binecuvântați prin el - un alt indiciu spre Mesia care avea să vină. Și dacă aceasta nu ar fi fost o binecuvântare destul de mare, Dumnezeu i-a promis lui Avram că va fi un catalizator al binecuvântării. Dacă oamenii îl vor binecuvânta pe Avram, Dumnezeu îi va binecuvânta înapoi. Dacă oamenii îl vor blestema pe Avram, atunci ar fi bine să aibă grijă!

A doua asemănare dintre planul cu Adam și cel cu Avram, a fost promisiunea seminței. Lui Adam i s-a spus să crească și să se înmulțească. Lui Avram i s-a promis că și el va fi tatăl unui popor - o declarație care l-a prins pe acest om bătrân și fără copii cu garda jos. Observați diminuarea dimensiunii binecuvântării, dar și creșterea impactului ei. Adam era tatăl tuturor oamenilor. Avram era tatăl unei națiuni mărețe. Totuși, prin Adam a fost blestemată lumea și prin Avram toți oamenii aveau să fie binecuvântați.

Ca să sublinieze importanța acestei promisiuni mărețe față de Avram, Dumnezeu îi schimbă numele. El nu se va mai chema Avram - „înălțat fie tatăl"; în schimb, va fi cunoscut cu numele de Avraam - „tatăl mulțimilor". Un om vârstnic și fără copii, trecut cu mult de vârsta la care să poată avea copii, cu o soție trecută cu mult de vârsta la care să poată avea copii, primește un nume care, fără intervenția mâinii miraculoase a lui Dumnezeu, ar fi fost de-a dreptul ridicol. Ceea ce nouă ni se pare imposibil, este posibil la Dumnezeu.

Al treilea element al binecuvântării, pământul, face din nou o comparație între primul om și primul patriarh. Lui Adam i-a fost dat întregul pământ și i s-a spus să-l umple și să-l supună. Lui Avraam i s-a dat o bucată de pământ mai mică pe coasta de

est a Mediteranei. Dar, chiar dacă partea lui Adam era mai mare, partea lui Avraam era țara promisă - zona unde este cetatea în care Dumnezeu Însuși va locui, locul în care Emanuel a călcat pe pământ, scena morții, învierii și înălțării la cer a Mântuitorului, locația în care marele Judecător Se va întoarce la creația Lui și zona din care va domni veșnic Regele regilor și Domnul domnilor.

Planul lui Dumnezeu referitor la preoție

La fel cum planul original al lui Dumnezeu pentru o relație cu omul a început cu Adam, dar a fost împlinit prin Avraam și planul lui Dumnezeu referitor la preoție a început cu Adam, însă a fost împlinit prin alte mijloace. În timp ce profetul este cel care comunică cu oamenii din partea lui Dumnezeu, preotul este cel care comunică cu Dumnezeu din partea oamenilor. Datorită acestei relații foarte apropiate cu Creatorul lui, Adam poate fi considerat primul mare preot.

De fapt, există multe paralele care pot fi observate între grădină, casa lui Adam, și cort, casa preoților. În grădină vedem că Dumnezeu „umbla prin grădină în răcoarea zilei" (Geneza 3:8). Pe vremea cortului, Dumnezeu a promis: „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru, și voi veți fi poporul Meu." (Levitic 26:12) În Geneza, intrarea în grădină era păzită de heruvimi. Când a fost construit cortul, pe perdeaua care despărțea locul sfânt de sfânta sfintelor, erau brodați heruvimi, care păzeau intrarea spre locul în care locuia Duhul lui Dumnezeu.

Referitor la intrări, atât în grădina Eden, cât și în cort se intra din partea de est. Cât despre rolul pe care acestea îl aveau, Dumnezeu l-a luat pe Adam și „l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească." (Geneza 2:15) Mai târziu, Domnul a folosit aceleași cuvinte în ebraică atunci când le-a poruncit leviților:

Ei să aibă grijă de tot ce este dat în paza lui și de tot ce este poruncit întregii adunări, înaintea Cortului întâlnirii: să facă slujba Cortului. Să aibă grijă de toate uneltele Cortului întâlnirii și de tot ce este poruncit copiilor lui Israel: ei să facă slujba Cortului.

Numeri 3:7-8

Când vine vorba de îmbrăcămintea pe care Adam și Eva au purtat-o după ce au păcătuit: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele." (Geneza 3:21) În ebraică, termenul pentru îmbrăcăminte (tradus uneori și „tunică") este același cu cel folosit de Dumnezeu când i-a spus lui Moise: „Să iei veșmintele; să îmbraci pe Aaron cu tunica, cu mantia efodului, cu efodul și cu pieptarul, și să-l încingi cu brâul efodului." (Exod 29:5) Dumnezeu a determinat îmbrăcămintea atât a primului om, cât și a primului preot.

În Adam, Dumnezeu a început prima formă de preoție. Însă Adam a eșuat și preoția a fost dată mai departe. Cel de-al doilea destinatar al preoției a fost națiunea Israel. De obicei ne gândim că seminția lui Levi sunt preoții națiunii, însă nu aceasta a fost intenția originală a lui Dumnezeu. El spune: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel." (Exod 19:5-6) Nu a durat mult timp până când națiunea Israel să se dovedească nevrednică de această preoție. Nu a fost nevoie decât de niște aur, puțin foc și, în cuvintele lui Aaron: „din el a ieșit vițelul acesta" (Exod 32:24). În consecință, Dumnezeu a luat preoția din mâinile poporului Israel și a dat-o singurei semințiî care nu s-a răzvrătit împotriva Lui - a lui Levi.

Planul lui Dumnezeu referitor la preoție a fost întotdeauna intenționat să acopere mai mult decât o singură seminție dintr-un popor. Pentru vremea ei, preoția aaronică a fost atât necesară, cât și benefică, însă cel mai sigur, a fost doar pentru acea vreme. Când a venit Isus, a adus cu El o nouă preoție, care se va extinde peste toți oamenii care cred în Dumnezeu. Fiind din seminția lui Iuda, Isus nu putea să slujească în preoția levitică tradițională a iudeilor, așadar a instituit o nouă preoție: „Fiindcă iată ce se mărturisește despre El: «Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec».” (Evrei 7:17)

Această preoție melhisedehică își are originea în Geneza. Când s-a întors Avraam dintr-o bătălie victorioasă, a fost întâmpinat de un personaj ciudat, Melhisedec, împăratul Salemului. Acest om puternic, căruia Avraam i-a dăruit a zecea parte din prada bătăliei, purta și denumirea de „preot al Dumnezeului celui Preaînalt.” (Geneza 14:18) Aceasta este preoția - înaintea căreia tatăl evreilor aduce un omagiu - pe care Isus Hristos a instaurat-o când S-a întrupat. În calitate de Mare Preot al acestei noi preoții, El oferă tuturor credincioșilor dreptul de a fi preoți sub autoritatea Lui.

Apostolul Petru ne descoperă acest rol nou și minunat pe care îl avem în Împărăția lui Dumnezeu:

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.

1 Petru 2:9-10

Dumnezeu a format Biserica să fie un nou popor - o nouă națiune - și ne-a dat binecuvântarea abilității de a comunica direct cu El. Nu avem nevoie de un intermediar, nu avem nevoie nici de preoție. Noi suntem preoția.

Aud mult prea des oamenii zicând: „Ce mi-aș dori să fiu evreu!" Serios? Uitați-vă la istoria evreilor; nu este una care să stârnească multă invidie. Totuși, sunt oameni care participă la congregații mesianice, țin sărbătorile și respectă legile referitoare la mâncare. De fapt, mulți, nefiind evrei, sunt atât de dedicați naturii lor „evreiești", încât încep să-i respingă pe cei care nu adoptă felul lor de gândire. Ei sunt un nou soi de iudaizatori. Pavel a spus clar în Galateni 5:12 ce crede despre oricine adaugă o singură regulă la puritatea și simplitatea Evangheliei: „schilodească-se odată cei ce vă tulbură!"

Dacă membrii Bisericii caută să devină mai evrei, înseamnă că ei renunță la chemarea lor. Mântuirea a venit la neamuri din pricina decăderii evreilor. Acum, rolul neamurilor este să ducă adevărata Evanghelie înapoi la evrei. Pavel a scris: „Întreb, dar: «S-au poticnit ei ca să cadă?» Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos." (Romani 11:11) Biserica este chemată să facă poporul Israel gelos, nu să fie provocată de el la gelozie.

Oamenii îmi spun uneori: „Amir, tu nu ești îndeajuns de evreu." Pentru că nu respect legea Vechiului Testament? Sau pentru că înainte să mănânc bacon, îl stropesc cu apă și spun: „Ești pui! Ești pui! Ești pui!"? Dacă respectarea vechiului legământ te face să fii evreu, atunci în rai nu va fi niciun evreu, pentru că nimeni - evreu sau nu - nu poate să respecte întru totul legea. Isus a venit să instaureze un nou legământ, împlinindu-l pe primul. Nu trebuie să existe nici o criză de identitate în Biserică pentru că nu sunt

toți evrei. Evreii au doar un număr mic de preoți, în timp ce, în Biserică toți sunt preoți. De ce ai vrea să retrogradezi?

Planul lui Dumnezeu referitor la un Mântuitor

Când Adam și Eva s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, pedeapsa a venit rapid. Însă, când Dumnezeu distribuia sentințe drepte fiecărui membru al rebeliunii, nu a început cu cei doi oameni. A început cu instigatorul, șarpele:

> *Domnul Dumnezeu a zis șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe câmp; în toate zilele vieții tale să te târăști pe pântece și să mănânci țărână. Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul."*
>
> Geneza 2:14-15

Din momentul în care această profeție a fost rostită, Satana a fost pus în defensivă. Diavolul este orice, numai prost nu. El a înțeles că promisiunea referitoare la sămânța femeii însemna condamnare pentru el. Ca urmare, vrăjmașul a încercat milenii întregi să împlinească o sarcină imposibilă: să îndepărteze sămânța femeii.

Dacă ar fi să-l complimentăm pe Satana referitor la un lucru, aceasta ar fi persistența lui. A încercat să oprească venirea lui Mesia și a eșuat. A încercat să oprească Biserica prin persecuție și a eșuat. Acum încearcă să se infiltreze în Biserică cu un plan care are ca premiză ideea că „dacă nu îi poți învinge, alătură-te lor" și, din păcate, începe să aibă succes.

Infiltrarea nu ar fi fost necesară dacă vrăjmașul ar fi fost capabil să reușească în planul lui în oricare alt moment. El și-a început atacul împotriva seminței femeii, atacând literalmente sămânța

lui Adam. Cain și Abel - un om rău și unul bun. Satana nu a făcut altceva decât să-l provoace pe cel rău să-l ucidă pe cel bun. Misiune îndeplinită! Dar apoi s-a născut Set.

Când evreii se aflau în robie în Egipt, a fost o oportunitate perfectă pentru Satana să distrugă Sămânța. El l-a împins pe faraon să omoare toți copiii evrei de parte bărbătească. Bun plan, însă unul dintre copii a scăpat prin trestie și papură și a ajuns direct sub protecția casei lui Faraon. Acest copil, Moise, i-a condus în cele din urmă pe evrei în libertate.

Mulți ani mai târziu, evreii erau robi sub domnia lui Xerxes, regele Persiei. Satana a pus mâna pe un om mândru și cu voință slabă, Haman. Prin intrigile acestui pion uman, vrăjmașul a făcut să fie răspândit un decret care presupunea că într-o anumită zi toți evreii vor fi omorâți. Era un plan bun, până când o tânără curajoasă a apărut în imagine. Estera, noua regină, și ea însăși o evreică, i-a întins lui Haman o capcană. El a căzut în ea fără ezitare. Evreii au fost salvați, Haman nu, iar Satana a fost împiedicat din nou.

Au trecut 500 de ani, iar acum era prea târziu. Sămânța S-a născut. Toate planurile celui rău nu puteau să împiedice acest lucru să se întâmple. Dar a renunțat el? Din nou, vrăjmașul a fost persistent. El a pierdut bătălia pentru împiedicarea nașterii Seminței, dar, dacă putea împiedica Sămânța să crească, ar mai fi avut o șansă să câștige războiul. Irod, un tiran meschin și gelos, era exact omul de care avea nevoie. Datorită nesiguranței lui referitoare la păstrarea tronului, Satana l-a putut determina pe monarh să dea ordin, bazându-se pe cuvintele magilor, ca toți copiii de parte bărbătească în vârstă de 2 ani, sau mai mici, din Betleem să fie omorâți. Nepăsându-le de daunele colaterale, Irod și Satana voiau bebelușul cu orice preț. Chiar înainte ca ordinul să fie dat, un înger a venit la Iosif și i-a spus:

„Scoală-te, ia Pruncul și pe mama Lui, fugi în Egipt și rămâi acolo până îți voi spune eu; căci Irod are să caute Pruncul, ca să-L omoare." Iosif s-a sculat, a luat Pruncul și pe mama Lui, noaptea, și a plecat în Egipt. Acolo a rămas până la moartea lui Irod.

Matei 2:13-15

Încă o lovitură a vrăjmașului care a fost evitată în ultima secundă.

Apoi, Sămânța - Mântuitorul - a crescut, iar diavolul a fost obligat să-și schimbe tactica. Până în acel punct, scopul lui era să distrugă pe oricine și orice ca să împiedice exact această situație. Era prea târziu să mai oprească Sămânța să vină, așa că a trebuit să se asigure că Mântuitorul era împiedicat să-Și împlinească rolul. Distrugătorul a fost împins în rolul de a păzi exact viața care trebuie sacrificată ca toți ceilalți să poată fi mântuiți.

Când Isus și ucenicii se aflau în Cezareea lui Filip, i-a întrebat pe aceștia cine cred că este El. Petru, vorbind prin puterea lui Dumnezeu, a răspuns: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu!" (Matei 16:16) Când Isus l-a susținut pentru răspunsul dat, Petru a început să se umfle în pene. Mai târziu, când Domnul a început să le explice ucenicilor că avea să meargă la Ierusalim, unde avea să fie abuzat, omorât și a treia zi înviat, Petru L-a mustrat: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ţi se întâmple așa ceva!" (Matei 16:22) Răspunsul lui Isus a fost prompt și dur: „Înapoia Mea, Satano: tu ești o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor." (Matei 16:23) Înspre cine a fost îndreptată această mustrare? Nu înspre Petru, ci înspre Satana. Isus știa cine anume vorbea. Vrăjmașul nu voia ca Isus să moară, pentru că știa că învingerea lui finală avea să fie atunci când El va învinge moartea prin înviere. Un alt plan demonic eșuat.

Diavolul a intrat în panică. Planul perfect de împăcare a lui Dumnezeu a fost cumpărat, plătit cu un preț; darul mântuirii a fost oferit. Tot ceea ce i-a rămas celui rău a fost să creeze pe cât de mult haos poate, înainte ca judecata lui finală să vină. Vom vedea mai târziu cât de multă distrugere au adus înșelăciunile lui peste națiunile pământului. Însă ziua lui finală se aproapie. Fiind vânat mereu de data expirării lui, singura nădejde pe care o mai are este să o amâne pe cât de mult poate.

Cum este posibil ca Satana să-și întârzie judecata finală? Trebuia să găsească o modalitate de a se împotrivi sistemului, așa că s-a hotărât să folosească Cuvântul lui Dumnezeu împotriva Lui. Satana știe Scriptura și înțelege profețiile care trebuie să se împlinească. Chiar înainte de cea de-a doua venire a lui Hristos (catalizatorul care va iniția perioada finală a libertății diavolului), în Romani 11 ni se promite că Israel va fi mântuit. Dar dacă nu va mai exista nici urmă de Israel care să fie mântuit? Dacă națiunea este ștearsă de pe fața pământului, profeția nu poate fi împlinită, iar Hristos nu se va putea întoarce să-Și ia locul de drept ca stăpânitor al pământului. Un alt motiv pentru care vrăjmașul a fost atât de determinat să distrugă poporul ales de Dumnezeu.

Prin ororile celui de-al doilea război mondial, un evreu din trei a fost omorât. Vrăjmașul a folosit orice unealtă pe care a avut-o la îndemână, inclusiv un anti-semitism vechi și inveterat care a corupt mare parte din Europa Centrală și de Est. Totuși, Dumnezeu nu a permis ca poporul Său să piară de tot.

Cu toate acestea, Satana nu a renunțat. Un alt holocaust, chiar mai mortal decât primul, se apropie.

Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care Îmi este tovarăș! - zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor, și se vor risipi oile! Și Îmi voi întoarce mâna spre cei mici. În

toată țara, zice Domnul, două treimi vor fi nimicite, vor pieri, iar cealaltă treime va rămâne. Dar treimea aceasta din urmă o voi pune în foc și o voi curăța cum se curăță argintul, o voi lămuri cum se lămurește aurul. Ei vor chema Numele Meu, și îi voi asculta; Eu voi zice: „Acesta este poporul Meu!" Și ei vor zice: „Domnul este Dumnezeul meu!"

Zaharia 13:7-9

Două treimi din poporul evreu vor fi șterși de pe fața pământului. Este greu să ne imaginăm o astfel de devastare. Dar chiar și cu doi evrei din trei omorâți, Satana tot nu va ieși victorios. Dumnezeu va păzi o treime. Ei vor fi cei care vor suferi în Necazul cel mare și ei vor fi cei care vor recunoaște în Persoana lui Isus pe Mesia al lor la sfârșitul zilelor. Din nou, Domnul reușește să-Și arate harul și mila în mijlocul tragediei.

Planul lui Dumnezeu va ieși victorios; Cuvântul Lui se va împlini. Chiar dacă profețiile nu sunt întotdeauna plăcute și poate uneori ne fac să ne crispăm, există o pace atât de mare în a ști că Dumnezeu este în control, indiferent de cum arată lucrurile în jurul nostru.

5.
Israel continuă să fie poporul ales de Dumnezeu

Respingerea este un lucru neplăcut - în special dacă ești copil, în special dacă vine de la părinții tăi. Căsnicia părinților mei a fost întotdeauna șubredă. Tatăl meu provenea dintr-un mediu de evrei ortodocși. Regulile și structura l-au întors împotriva religiei și lupta aceasta s-a extins în mai multe domenii din viața lui.

Mama mea avea două probleme care o urmăreau. Prima era trauma holocaustului suferită de părinții ei. Orori care nu se sfârșesc pentru cei care le-au experimentat. Trauma este transmisă mai departe prin atitudini, temeri și cicatrici emoționale. Cea de-a doua problemă a fost provocată de moartea fratelui ei. În timpul războiului de uzură împotriva Egiptului, el se afla pe vasul de război *Eilat* în zona orașului Port Said. Egiptenii au lansat o torpilă care a lovit nava, scufundând-o și omorându-i pe mulți dintre cei aflați pe ea, inclusiv pe unchiul meu. Această tragedie a afectat-o foarte puternic. Având doi părinți disfuncționali, care încă se confruntau cu criza emoțională pe termen lung provocată de holocaust, mama mea simțea că fratele ei era singurul de care a fost cu adevărat apropiată.

Când aveam doi ani, căsnicia părinților mei s-a destrămat. Nu este de mirare faptul că acest lucru ne-a afectat puternic pe mine, fratele meu și sora mea. Mama nu avea îndeajuns de multă

stabilitate cât să ne poată îngriji pe toți trei, așa că tata ne-a luat pe mine și fratele meu în custodie. După o vreme, ne-am mutat la o mătușă, însă am stat puțin timp la ea. La vârsta de opt ani, amândoi am fost dați în plasament. Despărțirea de părinții mei a avut ramificații profunde. Chiar dacă astăzi am o relație cu ei, aceasta este una distantă.

Prima familie la care am fost dat în plasament a fost o catastrofă. Erau abuzuri teribile în acea casă și, într-un final, am fost mutat. Am fost luat de altă familie și am trăit cu ei următorii 10 ani. Aceasta este familia pe care am menționat-o în primul capitol. A fost o binecuvântare să am unde să locuiesc, dar nu era același lucru cu a avea un cămin și o familie. Am experimentat o altă formă de respingere când această familie m-a dat afară după ce am îndrăznit să le spun depre noua mea credință în Hristos.

Știu cum este să te simți respins - ca oamenii să-ți întoarcă spatele și să plece. Uitându-mă la copiii mei, nu-mi pot imagina să fac asta vreodată. Chiar și dragostea imperfectă pe care o am pentru ei și pentru familia mea, este o siguranță a faptului că nu îi voi putea îndepărta sau abandona niciodată.

Acest abandon din partea părinților, spun unii, este exact ceea ce Dumnezeu i-a făcut poporului evreu. Uneori El vorbește despre ei așa cum un soț vorbește despre soția lui. Alteori, vorbește așa cum un tată vorbește despre copiii lui. Cum ar putea Dumnezeu, a cărui dragoste este perfectă și mult mai mare decât a mea, să întoarcă spatele copiilor Lui?

De ce a ales Dumnezeu Israelul?

De ce, dintre toate națiunile pământului, Dumnezeu a ales Israelul? De ce nu o națiune mai mare - sau una mai supusă? De ce nu una care să știe să se comporte mai bine cu celelalte națiuni?

De ce Israel?

De secole întregi, oamenii încearcă să răspundă la această întrebare. Au presupus teorii, au conceput scenarii și au construit turnuri înalte de logică și raționamente. Problema cu toată această gândire „genială" este că întrebarea adresată este greșită.

De ce Israel? Nu există un răspuns măreț la întrebarea aceasta. Întrebarea pe care ar trebui să o punem este: „De ce a ales Dumnezeu?"

Motivul alegerii nu stă în cine a fost ales, ci în Cel care a ales. Pe lângă asta, când începi să-L întrebi pe Dumenzeu „De ce?" s-ar putea să te trezești brusc în ape adânci. Următorul lucru de care vei ști este că Dumnezeu te va întreba: „Unde ai fost tu când...?", iar tu te vei căi în praf și cenușă - întreabă-l pe Iov.

Actul de selecție a lui Dumnezeu, numit și „alegere", este pur și simplu un rezultat al suveranității Lui. El a văzut, a decis, a ales. Asta înseamnă că alegerea nu a fost bazată pe performanță. Israel nu a făcut nimic ca să fie calificat drept națiunea aleasă. Ei nu au fost mai sfinți, mai înțelepți, mai bogați, mai puternici sau mai distractivi. De fapt, când Dumnezeu a ales Israelul, „ei" erau doar „el" - un singur om, Avraam - un exilat fără popor sau pământ. El nu a avut mari împliniri; nu a cucerit despoți ai vremii lui, nu a omorât vreun dragon, nu a făcut nimic remarcabil. Alegerea lui Avraam nu vorbește decât despre Dumnezeu și planul Lui.

Deoarece Israel nu a făcut nimic ca să devină „cel ales", nu putea nici să facă ceva ca să devină „nealesul". Altfel, alegerea ar fi devenit un lucru raportat la performanță. Dacă ești bun, rămâi ales. Dacă ești rău, devii neales. Această alegere centrată pe om nu este ceea ce găsim în Scripturi. Alegerea este un lucru care vorbește despre voia lui Dumnezeu - de la început până la sfârșit.

Așadar, de ce Israel și nu oricare altă națiune? În Romani 9, Pavel ne duce înapoi la nașterea nepoților lui Avraam. Rebeca, nora lui Avraam, era înscărcinată cu gemeni. A fost o sarcină dificilă, iar feții din pântecul ei păreau să se războiască mereu. Ea a fost atât de tulburată de acest lucru, încât i-a cerut lui Dumnezeu o explicație. Răspunsul Lui este fascinant: „Două neamuri sunt în pântecele tău, și două noroade se vor despărți la ieșirea din pântecele tău. Unul din noroadele acestea va fi mai tare decât celălalt. Și cel mai mare va sluji celui mai mic." (Geneza 25:23)

Înainte ca acești copii să se nască, Dumnezeu a anunțat că era hotărât să rupă obiceiul și să-l înalțe pe cel mai mic deasupra celui mai mare. De ce? Pentru că așa a ales El. Pavel a folosit un limbaj mai dur când a vorbit despre cei doi frați: „după cum este scris: «Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât.»"

Apoi, apostolul continuă, adresându-se acuzației că este nedrept sau injust faptul că Dumnezeu să-l fi ales pe unul în dauna celuilalt:

> *Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate în Dumnezeu? Nicidecum! Căci El a zis lui Moise: „Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur." Așadar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă.*
>
> Romani 9:14-16

Dumnezeu a ales Israel să fie poporul Lui, pentru că El este Dumnezeu. În înțelepciunea, compasiunea, mila și dragostea Lui profundă și nesfârșită, El a decis ca acest om, Avraam, să fie tatăl unei națiuni pe care într-o zi o va numi Mireasa Lui (vezi Ieremia 31:31-32, Osea 2:16, 19-20).

De ce a ales Dumnezeu?

Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor și El Își iubește cu pasiune creația. În unul dintre cele mai cunoscute versete din Biblie, ni se spune: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică." (Ioan 3:16) Dacă Dumnezeu iubește întreaga lume, de ce a simțit că este necesar să desemneze o națiune ca fiind specială sau unică?

Ca să răspundem la această întrebare este nevoie să ne întoarcem la motivul pentru care a creat Dumnezeu omenirea. Toți cei care au studiat „Catehismul cel scurt de la Westminster", din secolul al XVII-lea, vor sări cu acest răspuns: „Scopul cel mai mare al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure de El pe vecie."[4] Dumnezeu ne-a creat ca noi, în schimb, să-L glorificăm.

Să glorifici pe cineva nu înseamnă doar să-l lauzi sau să vorbești de bine despre el. Îl glorificăm pe Dumnezeu prin felul în care trăim și prin felul în care Îl lăudăm; aceste două elemente formează împreună adevărata închinare. Deoarece, ambele aceste aspecte trebuie să fie prezente, Scriptura nu vorbește despre necreștini care să-L glorifice pe Dumnezeu. Bineînțeles, există un timp în viitor despre care Dumnezeu promite: „Pe viața Mea Mă jur, zice Domnul, că orice genunchi se va pleca înaintea Mea și orice limbă va da slavă lui Dumnezeu." (Romani 14:11, citat din Isaia 45:23) Însă plecarea genunchiului și mărturia limbii se referă la o vreme când toți vor fi judecați. Mulți își vor da seama prea târziu cât de greșit a fost să-L respingă pe Dumnezeu în timpul vieții lor.

Ca Dumnezeu să fie glorificat, cei care cred cu adevărat în El trebuie să-L glorifice. Ca să existe credincioși în Hristos, trebuie să existe și oameni care să îndrume pe alții înspre El. Aceasta era misiunea poporului evreu - și motivul pentru care Dumnezeu a ales un popor.

Folosind cuvinte din Isaia 52, Pavel a scris:

Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: „Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!"

Romani 10:14-15

Israel avea să fie lumina, farul de pe stâncă. Este important pentru noi să înțelegem asta. Israel nu a fost ales de dragul poporului, ci de dragul întregii lumi. Isaia a scris: „Eu, Domnul, Te-am chemat ca să dai mântuire și Te voi lua de mână, Te voi păzi și Te voi pune ca legământ al poporului, ca să fii Lumina neamurilor." (Isaia 42:6) Mai târziu, profetul a scris din nou: „Este prea puțin lucru să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului." (Isaia 49:6)

Dumnezeu a avut pentru Israel scopul ca acesta să împlinească strategia Lui de a crea oameni care să-L glorifice. Odată acest scop atins, nu va mai fi nevoie de un Israel distinct. Națiunea își va împlini chemarea. Asta nu s-a întâmplat încă. După cum scrie Pavel: „Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor." (Romani 11:25) Chiar și în ziua de azi, impactul poporului istoric al Israelului este folosit de Dumnezeu ca să aducă neamuri (restul lumii) la Hristos.

Unelte în mâinile Zidarului

Când organizez tururi în Israel, mă asigur întotdeauna că oprim la unul dintre numeroasele magazine de lemn de măslin.

Acolo, vizitatorii găsesc figurine sculptate frumos cu orice scenă de la Moise și cele zece porunci, la cele 12 iscoade cărând pe o prăjină un ciorchine uriaș de struguri, la o replică detaliată a cinei cea de taină. Puțini ies din magazin fără să fi cumpărat măcar una dintre sutele de figurine de la scena nașterii lui Isus, care vin în toate mărimile și la orice preț. Frumusețea acestor suveniruri este cu atât mai remarcabilă, cu cât știi materialul brut din care au fost sculptate.

Măslinul arată noduros și încâlcit. Dacă este comparat cu simetria stejarului, cu aspectul salciei sau cu măreția unui sequoia, săracul măslin nu are nici o șansă. Însă asta doar pentru ochiul necunoscător.

Lasă un artizan să examineze un măslin, iar el va vedea nu ce este, ci ce poate deveni. El știe că sub scoarța groasă și colțuroasă stă un lemn alb și frumos. Meșteșugarul iscusit va lua ceea ce pentru omul care se uită doar la suprafață nu înseamnă nimic, se va apuca să lucreze la acel lemn cu uneltele lui și va da naștere unei opere minunate.

Ca să nu existe neînțelegeri, trebuie să vă spun că în această ilustrație Israel nu este „minunata operă de artă". Chiar dacă este adevărat că analogia creării unui lucru frumos din materiale pe care alții le-ar arunca se poate potrivi și poporului evreu, în acest context Dumnezeu este meșteșugarul, Israel este setul de instrumente, iar Biserica este opera minunată de artă. Dacă Dumnezeu nu S-ar fi folosit de evrei cu măiestrie să ajungă în lumea neamurilor, Biserica nu ar fi fost ceea ce este astăzi.

Care au fost uneltele pe care le-a folosit Dumnezeu?

În primul rând, legea a fost dată prin evrei. Chiar dacă unii consideră că legea și harul se contrazic între ele, de fapt cele două

merg mână în mână. Pavel ne spune că a fost nevoie să ni se dea legea ca să ne putem da seama că suntem păcătoşi: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aş fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: «Să nu poftești!»" (Romani 7:7) Legea a fost dată ca să-i direcționeze pe oameni spre Hristos.

A fost nevoie de lege ca lumea să știe că Dumnezeu are un standard pentru oamenii Lui. Când deviem de la acest standard, vor exista consecințe în primul rând în relația noastră cu Dumnezeu: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru." (Romani 6:23) Legea ne arată că avem o problemă cu păcatul pentru care este nevoie de o soluție. Soluția este Isus Hristos, Domnul nostru.

Dacă nu exista Israel, nu exista lege. Dacă nu exista lege, nu exista conștientizare a păcatului. Dacă nu exista conștientizarea păcatului, aparent nu exista nevoia de Hristos. Chiar dacă este adevărat că astăzi nu mai suntem sub lege, a fost nevoie de lege - și de împlinirea ei în Hristos - ca să putem fi conduși în libertate:

> *Căci, când trăiam sub firea noastră pământească, patimile păcatelor, ațâțate de Lege, lucrau în mădularele noastre și ne făceau să aducem roade pentru moarte. Dar acum, am fost izbăviți de Lege și suntem morți față de Legea aceasta care ne ținea robi, pentru ca să slujim lui Dumnezeu într-un duh nou, iar nu după vechea slovă.*
>
> Romani 7:5-6, cf Matei 5:17

A doua unealtă evreiască pe care Maestrul Meșteșugar a folosit-o ca să creeze Biserica, a fost credința lor într-un singur Dumnezeu. Monoteismul (mono = unul; theos = dumnezeu) a

fost perspectiva spirituală originală asupra lumii. În Eden, Adam și Eva nu erau împreună cu Domnul Dumnezeu „care umbla prin grădină în răcoarea zilei" (Geneza 3:8), petrecându-și restul timpului cu alți dumnezei care erau întâmplător pe acolo. Încă de la început se credea într-un singur Dumnezeu.

Totuși, populația s-a înmulțit și s-a împrăștiat pe pământ, iar Satana a început să-și facă treaba. Curând s-a propagat ideea existenței mai multor dumnezei și, cu excepția unei scurte perioade de timp care a urmat după potop, politeismul a rezistat. Chiar și Avraam ducea o viață politeistă, până când singurul Dumnezeu adevărat l-a chemat să-L urmeze.

Moise a evidențiat singularitatea Dumnezeirii când a scris *Shema*, începutul celei mai frumoase și puternice rugăciuni din Scriptură: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn." (Deuteronom 6:4) Această convingere îndrăzneață declarată înaintea unei lumi politeiste a diferențiat poporul evreu de toate celelalte națiuni. Această credință monoteistă a pus bazele creștinismului și conceptului incredibil al unui Dumnezeu manifestat prin trei Persoane - Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Dumnezeu a mai folosit într-un fel poporul evreu ca să modeleze Biserica, deoarece prin această națiune frustrant de răzvrătită, noi putem vedea adâncimea dragostei și harului Său. De-a lungul istoriei Israelului a avut loc un ciclu continuu de păcat/pedeapsă/pocăință/iertare/restaurare. Această națiune, care L-a văzut pe singurul Dumnezeu adevărat lucrând cu putere de atât de multe ori și în atât de multe feluri, întotdeauna a părut că se chinuie să găsească un motiv să urmeze alți dumnezei. Ca să sublinieze severitatea acestei răzvrătiri, profeții foloseau de multe ori ilustrația unei soții necredincioase care s-a îndepărtat de bărbatul

ei. Ezechiel 16 merge mai departe de atât și nu ilustrează Israelul doar ca pe o soție care și-a părăsit bărbatul pentru altul, ci ca pe una care s-a dedat prostituției. Când acea viață nu a satisfăcut-o, i-a plătit pe alții să se culce cu ea. Povestea este brutală, urâtă, și cu siguranță interzisă minorilor. Însă, într-un final, Îl vedem pe Dumnezeu primind-o înapoi - iertând-o, înnoindu-Și legământul cu ea și iubind-o.

Această poveste a harului plin de putere a lui Dumnezeu se repetă de-a lungul Vechiului Testament, de la Osea, la Iona și la Isaia. De fapt, foarte rar găsim pasaje profetice în care Dumnezeu promite pedeapsă fără să prelungească și nădejdea restaurării. Una dintre cele mai frumoase ilustrații ale harului minunat al lui Dumnezeu se găsește în primele capitole din Plângerile lui Ieremia. Profetul Ieremia a fost umplut de întristare când a fost martor distrugerii Ierusalimului de către armatele babiloniene ale împăratului Nebucadnețar. Oroarea și disperarea lui s-au canalizat în penița lui, iar el a scris o serie tragică și frumoasă de poeme. În primele două cântece de întristare a reușit să se abțină, însă în cel de-a treilea a fost copleșit. Totul era prea apăsător, prea dureros. Așa că el a aruncat o funie de salvare în aer, Dumnezeu prinzând-o de celălalt capăt.

Iată ce mai gândesc în inima mea
Și iată ce mă face să mai trag nădejde:
bunătățile Domnului nu s-au sfârșit,
îndurările Lui nu sunt la capăt,
ci se înnoiesc în fiecare dimineață.
Și credincioșia Ta este atât de mare! -
„Domnul este partea mea de moștenire", zice sufletul meu;
de aceea nădăjduiesc în El.

Căci Domnul nu leapădă pentru totdeauna.
Ci, când mâhnește pe cineva,
Se îndură iarăși de el, după îndurarea Lui cea mare:
căci El nu necăjește cu plăcere,
nici nu mâhnește bucuros pe copiii oamenilor.

Plângerile lui Ieremia 3:21-24, 31-33

După această reamintire a dragostei nesfârșite a lui Dumnezeu, Ieremia a fost capabil să se întoarcă și să facă față distrugerii cetății sfinte, fiind sigur de faptul că Dumnezeu nu-i părăsește pe cei care sunt ai Lui. Istoria Israelului ne învață acest adevăr minunat.

Vă puteți imagina niște părinți „dezadoptând" un copil? Exact asta cred unii că a făcut Dumnezeu cu poporul Israel. Cu siguranță au fost atât de răi și de răzvrătiți, încât lui Dumnezeu i-a ajuns; au trecut de limitele harului și iertării Sale. Scriptura ne spune contrariul. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, vedem un Dumnezeu care nu renunță niciodată.

Eu știu cum este să fii abandonat de părinți. Cunosc suferința și teama de a simți că ești pe cont propriu. Cu Dumnezeul meu, nu voi fi niciodată pe cont propriu. El m-a adoptat și m-a făcut copilul Său și nu ne va da, nici pe mine, nici pe altcineva, afară din familia Lui.

Istoria spirituală a poporului evreu ar trebui să fie o mare încurajare pentru creștini. Când păcătuim și ne răzvrătim, El va aduce disciplină - ceea ce ar putea să ne facă viața neplăcută pentru o vreme. Însă, când ne venim în sfârșit în fire și ne întoarcem la Dumnezeu, El ne va aștepta cu brațele deschise, ca tatăl fiului risipitor, care-și aștepta fiul să se întoarcă acasă (vezi Luca 15:20).

Israel încă este ales de Dumnezeu?

Israel a fost ales de Dumnezeu pentru o relație specială. Din acea relație a reieșit un scop special: ca acesta să îndrume oamenii înspre Isus Hristos. Tocmai am vorbit depsre cum i-a folosit Dumnezeu cu eficiență să împlinească acest scop. Dar cum rămâne cu Israel acum?

Una dintre credințele populare, în special în tradiția reformată a Bisericii, este că Dumnezeu a terminat-o cu Israel. Există două școli cu perspective diferite pe acest subiect. Sunt cei care cred că răzvrătirea constantă a lui Israel L-a împins pe Dumnezeu la limite și că respingerea lui Mesia a fost ultima picătură pentru ei. Supersesionismul, cunoscut ca Teologia Înlocuirii, de obicei inserează termenul Biserică ori de câte ori Israel este menționat în Noul Testament după Ziua Cincizecimii și atribuie Bisericii toate legămintele Vechiului Testament.

O a doua perspectivă, oarecum mai moderată, vine din Teologia Legământului. Aceasta susține faptul că Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca Israel să fi fost o entitate distinctă. Încă din vremea lui Avraam, Dumnezeu considera națiunea ca fiind Biserica. Când legământul cel vechi a fost înlocuit de noul legământ prin lucrarea lui Isus de la cruce, Biserica a fost în sfârșit liberă să se îndepărteze de identitatea ei națională și să devină un singur popor al lui Dumnezeu, format din evrei și neamuri, exact așa cum s-a intenționat să fie.

Fie că este vorba de teologia Înlocuirii sau cea a Legământului, perspectiva rezultată asupra Israelului este aceeași: el este o națiune ca oricare alta. Chiar dacă ar putea fi benefic dintr-un punct de vedere geopolitic să sprijinim Israelul, dintr-o perspectivă spirituală, Biserica nu ar trebui să simtă nici o conexiune sau loialitate. Adepții indică rapid faptul că acestea sunt tradiții vechi,

care există încă de la începutul bisericii. Este oarecum adevărat. Mișcarea eliminării Israelului din planurile lui Dumnezeu a luat naștere în primul secol. Apostolul Pavel a observat asta și i-a mustrat pe cei care o susțineau.

Pavel a înțeles foarte bine firea răzvrătită a poporului evreu. Ei au avut legea, au văzut direct lucrările lui Dumnezeu. Israel exista ca națiune doar datorită numeroaselor Lui intervenții, totuși ei au continuat să-I întoarcă spatele. După ce a folosit cuvintele lui Isaia ca să laude neamurile pentru că au acceptat adevărul despre Mântuitor, Pavel a scris: „Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mâinile spre un norod răzvrătit și împotrivitor la vorbă.»" (Romani 10:21)

Aceste cuvinte sună trist pentru această națiune parvenită. Însă Pavel a știut de la început că vorbele lui pot fi înțelese și interpretate complet greșit, în special de către cei care deja aveau opinii antievreiești. De aceasta, dacă citiți mai departe, Pavel clarifică faptul că oamenii nu ar trebui să fie prea săritori la a scoate Israelul din schemă:

> *Întreb, dar: „A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?" Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte.*
>
> Romani 11:1-2

Dumnezeu nu Și-a lepădat poporul. Pavel nici că putea să facă lucrul acesta mai clar. Israel există ca un grup unic de oameni cu o relație specială cu Dumnezeu și o parte distinctă în planul Lui.

Unii au sărit repede să argumenteze că nu are cum să existe un plan distinct pentru Israel, deoarece mântuirea nu vine prin lege, ci prin Isus Hristos. La asta spun: „Exact!" Evreii au o relație specială

cu Domnul și un plan distinct, dar nu o cale diferită de mântuire. Toți suntem mântuiți printr-o acceptare individuală a ceea ce a făcut Isus la cruce. Evreii nu sunt mântuiți prin respectarea legii. Ei nu sunt mântuiți pentru că sunt evrei. Cu toate acestea, ei sunt singurul popor care va experimenta o mântuire la nivel național. Această mântuire va veni doar când trezirea se va răspândi peste toți evreii care vor supraviețui Necazului cel mare și se vor dedica individual Domnului. Celor care se îndoiesc de acest lucru, Pavel le-a scris:

> *Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ține până va intra numărul deplin al Neamurilor. Și atunci tot Israelul va fi mântuit.*
>
> Romani 11:25-26

Nici nu avea cum să existe un răspuns mai clar pentru cei care cred că Dumnezeu Și-a lepădat poporul.

De unde a pornit această înțelegere greșită a relației lui Dumnezeu cu Israel? Putem doar să speculăm. Poate a fost doar o reacție la iudaizatorii Bisericii primului secol. Acel grup de evrei se agățau de credința că, pentru credincioșii dintre neamuri, crucea nu era de-ajuns; ei trebuiau să urmeze și legea mozaică, în special în ceea ce însemna circumcizia și regulile de alimentație. Această erezie bazată pe fapte s-a răspândit cu repeziciune în Biserică, creând nevoia unei adunări speciale la Ierusalim în care să se discute pe marginea ei. În această întâlnire a multor apostoli și lideri ai bisericii nou ridicate, Petru s-a ridicat și i-a confruntat pe cei care încercau să pună pe umerii neamurilor jugul legii:

> *Acum, dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am*

putut purta? Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus.

Faptele apostolilor 15:10-11

Cu alte cuvinte, dacă evreii nu puteau să țină legea, de ce s-ar aștepta ca neamurile să fie capabile să o facă? Mântuirea vine numai prin harul lui Dumnezeu.

Felul în care evreii i-au tratat pe cei dintre neamuri la începutul Bisericii se poate să fi provocat un anumit resentiment. Probabil în spatele dorinței de a elimina evreii din planurile lui Dumnezeu se afla vechiul anti-semitism. În orice caz, începând cu vremea lui Avraam, nu a existat nici o perioadă în care poporul evreu să nu fi fost urât sau ocărât. Primul secol a fost pur și simplu prima perioadă în care oamenii au putut să dea acestei uri o deghizare biblică. Dacă adăugăm la disprețul istoric și sentimentul evreilor de superioritate națională, ne trezim cu un pogrom pe cale să se întâmple.

Gândiți-vă la asta. De ce SUA este iubită de unii, dar urâtă de mulți de pe glob? Deoarece Dumnezeu i-a dat un loc unic și minunat în istorie. I-a dat îndeajuns de multă bogăție și putere încât influența ei să se răspândească pe întregul pământ. Acest lucru este de-ajuns să stârnească gelozie printre alte națiuni. Combinat cu atitudinea de oameni excepționali pe care o au cetățenii de rând ai Statelor Unite, resentimentul se intensifică.

Evreii din primul secol au uitat că ei erau excepționali doar pentru că Dumnezeu i-a făcut să fie. Simplu spus, li s-a urcat la cap ce se spunea despre ei. Ioan Botezătorul a confruntat această aroganță când, văzându-i pe saduchei și pe cărturari, le-a zis: „Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate

să ridice fii lui Avraam." (Matei 3:9) Neamurile s-au uitat la acest excepționalism auto-declarat și l-au respins.

Din nefericire, reputația pe care poporul evreu o are, că este arogant și separatist nu este nefondată. Dumnezeu le-a formulat excepționalismul național, însă ei s-au îngâmfat. Când Isus a venit și i-a confruntat, spunându-le că au pierdut din vedere scopul chemării lor și provocându-i să fie mai buni, ei au scăpat de El.

Împotrivirea lor la a-și schimba atitudinea și la a îmbrățișa adevărata natură a chemării lor, poate fi văzută într-un eveniment care a avut loc exact înainte de crucificarea lui Isus. După tradiție, la sărbătoarea Paștelui, guvernatorul roman le elibera un prizonier. Pilat le-a oferit evreilor șansa de a alege. Puteau să-L aleagă pe Isus, al cărui Nume înseamnă „Dumnezeu mântuiește". El era Singurul Fiu al Tatălui, venit pe pământ să conducă lumea la adevăr. Și cel de-al doilea om se numea Isus - „Dumnezeu mântuiește" - cu cel de-al doilea nume al lui Baraba - „fiul tatălui".

Doi oameni - amândoi amintindu-ne de faptul că Dumnezeu mântuiește, amândoi fii ai tatălui. Iar dintre acești doi bărbați, evreii au ales să fie eliberat cel care nu le-ar cere să se schimbe, cel care nu le va pune la îndoială presupozițiile, ci îi va lăsa să rămână aroganți și separatiști.

În anumită măsură, Israel este responsabil de reputația sa. Dar prin asta nu spun că Israel a meritat să fie tratat cu răutate în ultimul mileniu. De actele de persecuție este responsabil doar persecutorul. Exact cum evreii au refuzat să recunoască faptul că Dumnezeu, nu unicitatea lor înnăscută, a fost motivul pentru care au fost aleși, la fel au făcut și neamurile din Biserică. Aroganța și superioritatea provenite din faptul că făceau parte din noul legământ a alimentat resentimentul lor împotriva celor din vechiul legământ.

Pavel a văzut acest pericol luând amploare în Biserică. S-a adresat acestuia folosind imaginea unui măslin. Mulți evrei - ramurile originale ale măslinului - au fost îndepărtați datorită necredinței, în timp ce neamurile au fost altoite. Afară cu ce e vechi, aduceți ce e nou! În cazul în care aceste noi ramuri încep să creadă că sunt speciale pentru că le înlocuiesc pe cele vechi, Pavel aduce o mustrare:

> *Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate, și dacă tu, care erai dintr-un măslin sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te făli față de ramuri. Dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.*
>
> Romani 11:17-18

În loc să aibă resentimente sau să-și disprețuiască rădăcinile ei evreiești, Biserica ar trebui să-și celebreze originile.

Pericolele înțelegerii greșite a poporului Israel

În ciuda clarificării pe care Pavel o aduce referitor la faptul că Israel continuă să fie ales, mulți încă resping adevărul. Este greu să nu vezi mâna vrăjmașului în această orbire a unui anumit segment din Biserică. Încă de la început, Satana a căutat să distrugă poporul evreu. Când și-a dat seama că acest lucru este imposibil, a încercat pe altă cale: să facă Israelul irelevant. Această marginalizare a prins rădăcină în urma hermeneuticii alegorice a lui Origen (secolul al 3-lea), a fost cimentată în Biserică prin Augustin (secolul al 4-lea) și a fost bătută în cuie prin reforma lui Martin Luther (secolul al 16-lea).

De-a lungul istoriei, Dumnezeu le-a spus credincioșilor, evreilor și neamurilor deopotrivă: „Dați-Mi un motiv să vă binecuvântez, iar eu o voi face!" Le-a spus asta evreilor în timpul judecătorilor,

le-a spus asta când: „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit" (Ioan 1:11) și le-a spus asta de fiecare dată când găsești un „dar" sau „totuși" în scrierile profeților din Vechiul Testament.

Ca să-L înțelegem cu adevărat pe Dumnezeu, trebuie să avem o înțelegere corectă a poporului Israel. O înțelegere clară înseamnă să nu-i vedem nici mai prejos, nici mai presus decât sunt. Este la fel de nepotrivit teologic și periculos din punct de vedere doctrinar să considerăm că Israel este un nimic, la fel cum este să considerăm că Israel este totul.

Am vorbit odată cu un pastor care era foarte Israelo-centric. Întreaga lui lucrare se învârtea în jurul respectării sărbătorilor și studierii legii. Mi-a spus că el crede că există un legământ dublu al mântuirii. În timp ce neamurile sunt mântuite prin lucrarea lui Isus de la cruce, Israel nu are nevoie de Isus datorită statutului special pe care îl are în ochii lui Dumnezeu. Ce erezie periculoasă!

Nu doar acest pastor gândește așa. În decembrie 2015, *the Vatican's Commission for Religious Relations with the Jews* a publicat un ziar numit „Darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt irevocabile". În acest ziar, biserica romano-catolică transmite clar faptul că ei cred că evreii pot fi mântuiți fără să creadă în Isus Hristos:

> *„Faptul că evreii sunt părtași la mântuirea dată de Dumnezeu este indubitabil din punct de vedere teologic, însă cum poate fi acest lucru posibil fără ca ei să-L mărturisească direct pe Hristos este și va rămâne un mister divin impenetrabil."*[5]

Dacă nevoia după Isus poate fi eliminată dintr-un popor, poate fi eliminată din oricare altul. Una dintre strategiile cheie ale Vaticanului este să-i facă pe toți parte a bisericii catolice; după cum am menționat mai devreme, cuvântul „catolic" înseamnă

„universal". Acest efort, ascuns sub deghizarea corectă din punct de vedere politic al ecumenismului, în special de către capul actual al catolicismului, Papa Francisc, pune accentul pe evanghelia fericirilor mai degrabă decât pe adevărata Evanghelie. Aceasta este o evanghelie socială - un sistem lumesc, care te face să te simți bine și care te costă puțin. Și este baza religiei mondiale care va fi inaugurată în vremurile din urmă.

Este cu adevărat un mare pericol să vezi prea sus Israelul, dar este la fel de periculos să-l vezi prea jos. Dacă Biserica trece cu vederea națiunea evreiască, își va rata responsabilitatea față de poporul ales de Dumnezeu. Exact așa cum Israel a avut o datorie față de Biserică, după cum am văzut mai sus, și Biserica are o datorie față de Israel.

Această datorie se manifestă în două moduri. În primul rând, Biserica trebuie să provoace gelozie în Israel. Chiar dacă nu este un obicei în Israel, ieșitul împreună face parte din procesul de curtare din multe culturi. Imaginați-vă că o fată și un băiat ies împreună; să le spunem Sue și Benny. Problema este că Sue nu îl tratează prea bine pe Benny. Ea flirtează mai tot timpul cu alți băieți, îl ignoră pe Benny și vorbește urât despre el. Sue se gândește că nu are de ce să schimbe ceva, deoarece e „prietena" lui Benny, iar acesta este atât de loial, că și un câine de rasă ar avea câte ceva de învățat de la el. Apoi, într-una din zile, o fată îi atrage atenția lui Benny. Fata nouă îl respectă și îl tratează bine. Brusc, viața lui Sue se schimbă. Benny și fata nouă încep să petreacă timp împreună, iar Sue a rămas pe dinafară. Își dă seama de cât de bine era lângă Benny. Vede că viața lui Benny a putut continua fără ea și nu vrea nimic altceva decât să-l recâștige.

Acest lucru apare în Romani 11. Felul în care Israel L-a tratat pe Dumnezeu a fost sub orice critică. Pe măsură ce Dumnezeu Își

îndreaptă atenția spre Biserică, nădejdea și rugăciunea lui Pavel este că evreii, văzând că nu mai sunt lumina ochilor lui Dumnezeu, își vor da seama de greșeala pe care au făcut-o și vor tânji să-și recâștige locul de favoare.

Întreb, dar: „S-au poticnit ei ca să cadă?" Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos; dacă deci alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume, și paguba lor a fost o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor? V-o spun vouă, Neamurilor: „Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea și caut ca, dacă este cu putință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuiesc pe unii din ei."

Romani 11:11-14

În loc să întoarcă spatele oamenilor din poporul ales de Dumnezeu, Biserica trebuie să se roage ca Israel să vadă ce ratează prin faptul că nu se bazează pe Evanghelia harului prin credință. Dorința Bisericii trebuie să fie să aprindă din nou pasiunea Israelului pentru Dumnezeu, astfel încât acesta să se întoarcă la dragostea dintâi. După ce a fost modelată de Israel, Biserica a devenit unealta pe care Marele Meșteșugar o folosește ca să facă ceva nou din poporul pe care l-a ales.

Găsim cea de-a doua datorie a Bisericii mai târziu în Romani. Când Pavel își încheie scrisoarea, vorbește despre planurile lui de viitor. Chiar dacă i-ar fi plăcut să viziteze biserica romană, el are alte obligații:

Acum mă duc la Ierusalim să duc niște ajutoare sfinților. Căci cei din Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutoare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim. Negreșit, au avut bunătatea; dar era și o

datorie față de ei; pentru că, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.

Romani 15:25-27

Viața era foarte dificilă pentru evreii din Ierusalim care credeau în Hristos. Persecuția era mare, ceea ce făcea ca hrana să nu le fie la îndemână. Bisericile dintre neamuri au auzit de nevoia lor și le-au sărit în ajutor. Motivele pentru care le-au venit în ajutor sunt interesante. Mai întâi, s-au bucurat să facă asta. Au văzut surori și frați de-ai lor în Hristos aflându-se în nevoie și au fost mai mult decât fericiți să se sacrifice pentru ei. În al doilea rând, le erau datori credincioșilor din Ierusalim. Deoarece binecuvântările spirituale ale neamurilor veneau de la evrei, ei au înțeles că evreii ar trebui să fie binecuvântați financiar de către ei.

Această datorie este valabilă și astăzi. Israel a deblocat binecuvântările spirituale ale lui Dumnezeu. Prin evrei, El și-a răspândit adevărul în întreaga lume. Aceasta este o doctrină trainică. Binecuvântările acestea spirituale nu s-au sfârșit; de fapt, ele sunt înnoite cu fiecare nou credincios care dă un răspuns adevărului că Dumnezeu S-a descoperit prin națiunea evreilor. Ca urmare, Biserica are datoria de a sprijini financiar Israelul.

Nu spun că Biserica este obligată să trimită lunar cecuri guvernului israelit. Însă, dacă în bugetul de misiune al bisericilor nu este inclusă nici o lucrare față de evrei, aceștia nu își împlinesc obligațiile spirituale. Acest lucru este adevărat și în dreptul credinciosului individual. Toți credincioșii dintre neamuri trebuie să susțină financiar fie o lucrare în mijlocul evreilor, fie una condusă de evrei. Există multe slujiri minunate, care într-adevăr fac lucrarea lui Dumnezeu. Prin rugăciune și o cercetare amănunțită pe internet, credincioșii pot foarte ușor să distingă

grâul de neghină. Aceasta înseamnă ascultare și este închinare adevărată manifestată prin dărnicie.

Israel - testul spiritual de turnesol al Bisericii

Națiunea Israel a fost aleasă de Dumnezeu ca să atragă oameni la Hristos. Pe măsură ce timpul a trecut, Dumnezeu a transformat evreii dintr-un popor ales într-un popor care alege. Accentul nu mai cade pe unicitatea lor, ci pe nevoia lor de a-L alege pe Dumnezeu ca să fie mântuiți. Nu faptul că au fost aleși îi mântuiește, ci decizia lor de a se dedica lui Isus. Noul Testament clarifică asta.

Biserica a luat-o în direcția opusă. Credincioșii se transformă din oameni care aleg în oameni aleși. Pe măsură ce credincioșii aleg individual să-și dea viața lui Isus, ei devin parte dintr-o națiune nouă.

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.

1 Petru 2:9-10

Misiunea Israelului de a conduce oamenii la Hristos i-a fost atribuită acum Bisericii.

A ieșit Israel de sub favorul lui Dumnezeu? Da. Și-a respins Dumnezeu națiunea aleasă? Absolut deloc. A încetat Dumnezeu să-Și iubească poporul ales? Niciodată. Nici Biserica nu trebuie să se oprească din a iubi poporul evreu.

Felul în care Biserica tratează poporul Israel este un test de turnesol el temperaturii, pregătirii și doctrinei ei. Perspectiva unui Israel respins de Dumnezeu denotă o Biserică bolnavă. Nu poți să-L iubești pe Dumnezeu și să urăști ceea ce iubește El. Dacă urăști ceea ce iubește Dumnezeu, vei ajunge să iubești ceea ce urăște Dumnezeu. Doamne, protejează-Ți Biserica de o asemenea soartă!

6.
Amăgirea națiunilor

Nimănui nu-i place să fie înșelat. Acel moment când îți dai seama că cineva te-a înșelat este stânjenitor, dar și supărător. Te mustri: „*Trebuia să-mi fi dat seama! Cum de nu m-am prins?*" Indiferent de cât de mult ne străduim să evaluăm adevărul și să discernem motivațiile oamenilor, uneori pur și simplu cădem în capcană.

Din păcate, nimeni nu mai este surprins când se descoperă că media a acționat înșelând oamenii în mod intenționat. Această lipsă de onestitate este rareori mai vizibilă decât în felul în care media tratează creștinismul și poporul Israel. Ei sunt cu-adevărat „medianiții" (oameni de media - n.tr.) - întotdeauna împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Acești „medianiți" nu fac lucrurile din proprie inițiativă. Cineva se folosește de ei.

După cum am văzut mai devreme, Satana este un înșelător și scopul lui este să înșele națiunile. Isus i-a spus: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de câte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii." (Ioan 8:44) Astăzi, una dintre uneltele principale prin care vrea să-și împlinească planurile este media globală. Fie că este vorba de materiale tipărite, internet, sau unde radio (de altfel, Satana este numit și „domnul puterii văzduhului" [Efeseni 2.2]), vrăjmașul este un maestru în a face ca minciunile lui să pătrundă prin ochii și urechile populației pământului.

În martie 2015, israelienii au votat și l-au reales ca prim-ministru pe Benjamin Netanyahu. Oamenii din întreaga lume au fost șocați. De ce nu poate Israel să scape de acest om neclintit? Nu vrea să fie acceptat de lume? Nu vor pace și siguranță? Nădejde și prosperitate? Realegerea lui Netanyahu nu poate să însemne nimic altceva decât înstrăinare continuă de lumea vestică și pericol din toate colțurile.

Cel puțin, asta transmitea media. Și cu cât mai mult spunea asta, cu atât mai mult oamenii credeau. O minciună, repetată de îndeajuns de multe ori, în cele din urmă capătă popularitate. Pe Satana nu-l interesează adevărul; el vrea victorie. Și astăzi are complici în media care gândesc ca el și care-l ajută să-și atingă scopurile.

Adevărul este că niciodată Israel nu a fost mai sănătos. Niciodată nu a fost într-o poziție mai bună pe plan financiar și în ceea ce înseamnă siguranța lui. Industria și agricultura sunt în continuă dezvoltare, iar descoperirea proaspătă a gazului natural a făcut națiunea un jucător mondial important pe plan energetic.[6]

Media a răspândit minciuna că în Israel găsești doar disperare și teamă, iar națiunile pământului cu crezut-o.

Maestrul înșelător

Să înșeli înseamnă să cunoști adevărul, dar să alegi să le spui oamenilor altceva. Dacă nu știi adevărul și le spui oamenilor ceva neadevărat, atunci doar greșești. Să spui în mod intenționat un neadevăr, totuși, înseamnă că ești un înșelător.

Satana știe adevărul. El știe Cine este Dumnezeu. A văzut puterea Lui infinită la lucru; el știe Biblia și își înțelege finalul. Nu există nici o licărire de nădejde pentru el. Nu există „dar dacă..."

sau mutări strategice care să-l conducă la o victorie finală. Orice nădejde, scop, pace sau semnificaţie pe care le oferă lumii separat de Dumnezeu este o înşelăciune intenţionată. Orice distrageri pe care le foloseşte ca să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu sau promisiuni referitoare la o viaţă împlinită, auto-satisfăcătoare sunt pur şi simplu rele. Satana îşi cunoaşte destinaţia finală şi este hotărât să ia cu el pe cât de mulţi oameni posibil.

Satana înşală oameni ca să-i îndepărteze de Dumnezeu. Mai are şi înşelăciuni mai ample, la nivel global - o metanaraţiune duplicitară pe care o răspândeşte în mod fraudulos în lume. Aceste înşelăciuni globale se împart în două categorii: înşelăciunea lumii şi înşelăciunea naţiunilor. Înşelăciunea lumii face referire la ridicarea unei economii globale, unei religii globale şi a unui lider mondial pe care toţi să-l urmeze. Ne vom ocupa de aceste subiecte în capitolele următoare.

Deocamdată, să ne focalizăm pe înşelăciunea naţiunilor. Chiar dacă este greu să faci o distincţie între *lume* şi *naţiuni*, în Scripturi între acestea două este o diferenţă majoră. Când Biblia vorbeşte despre *lume*, se referă la toate naţiunile, inclusiv Israel. *Naţiunile*, în schimb, sunt doar acele ţări care nu sunt Israel - neamurile sau „*goyim*".

Isaia a scris despre acel timp când Satana a fost copleşit de aroganţă. Frustrat că unuia atât de frumos şi de puternic precum el i s-a dat doar locul al doilea, Satana a făcut o mişcare de preluare a puterii, dar L-a subestimat complet pe Dumnezeu. Acesta i-a zădărnicit planurile şi, ca pedeapsă, l-a dat afară pe acest heruvim ales din ceruri. Deplângând această tragedie, Isaia a scris: „Cum ai căzut din cer, luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor!" (Isaia 14:12)

Vrăjmaşul a slăbit naţiunile dintre neamuri servindu-le minciuna că Dumnezeu a terminat-o cu Israel. După cum vom

vedea mai târziu, națiunile care întorc spatele poporului ales de Dumnezeu vor avea un preț de plătit. Mai mult ca oricând altcândva, restul lumii alege să respingă Israelul. Când deciziile unei persoane sau ale unei națiuni sunt bazate pe o minciună, acestea vor deveni slabe.

Minciuna prelucrată de diavol a pătruns în lume în generațiile din trecut și va continua până la sfârșitul vremurilor. După cea de-a doua venire a lui Hristos, lumea va avea un repaos de la minciunile lui Satana:

> *Apoi am văzut coborându-se din cer un înger care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme.*
>
> Apocalipsa 20:1-3

Satana va fi legat în Adânc pentru 1000 de ani. De ce face Dumnezeu asta? Ca vrăjmașul să nu mai înșele națiunile. Acest mileniu de adevăr și de pace este descris în termeni extraordinari în Biblie, însă totul se va termina când înșelătorul va fi eliberat din nou. Deloc surprinzător, primul lucru pe care-l va face va fi să înșele din nou națiunile.

Prima înșelăciune: Israel nu mai este poporul lui Dumnezeu

Satana este maestrul înșelător și este înșelătorul națiunilor. Această înșelăciune se răspândește în toate națiunile, cu excepția Israelului. De unde știm? Deoarece Israel este principalul subiect al înșelăciunii. De fapt, doar creștinii și evreii pot vedea caracterul

fals al lucrurilor pe care înşelătorul le răspândeşte şi asta din pricina a cine sunt ei: creştinii - pentru că adevărul lor vine din Cuvântul lui Dumnezeu şi înţelepciunea lor de la Duhul Sfânt, evreii - deoarece orbirea lor este de altă natură şi provine din altă sursă. Folosind cuvintele lui Isaia, apostolul Ioan plasează responsabilitatea pentru confuzia evreilor direct la picioarele suveranităţii divine: „Le-a orbit ochii şi le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec." (Ioan 12:40)

Înşelăciunea naţiunilor referitoare la poporul Israel vine sub 5 forme. Prima este faptul că Israel nu mai este poporul lui Dumnezeu. Nu vom sta prea mult pe acest subiect, deoarece deja l-am explicat în detaliu în capitolul precedent.

Dumnezeu i-a spus lui Israel: „Căci tu eşti un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău, şi Domnul Dumnezeul tău te-a ales ca să fii un popor al Lui dintre toate popoarele de pe faţa pământului." (Deuteronom 14:2) Ei sunt un popor ales în mod special, iubiţi în mod intim şi protectiv de El: „Căci aşa vorbeşte Domnul oştirilor: «După slavă M-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.» Lumina ochilor unui om este pupila lui - complet înconjurată de iris şi protejată de gene - indicând ceva sau pe cineva esenţial şi de mare valoare. Exact aşa cum Israel era preţuit de Dumnezeu.

Însă Satana a convins naţiunile că Dumnezeu Şi-a părăsit poporul. Mulţi evrei chiar au ajuns să creadă minciuna aceasta. Proprii mei bunici, supravieţuind ororilor Auschwitz-ului, nu mai puteau să creadă că încă mai exista un Dumnezeu care iubea poporul evreu. Ca urmare, Israel a căutat protecţie în altă parte. Raţionamentul lor era că, dacă Dumnezeu nu mai era de partea lor, atunci ar trebui să caute siguranţă în America sau în altă parte.

Din punct de vedere istoric, asta este ceea ce au încercat evreii să facă. În secolul al VIII-lea d. Hr., când Israel a avut de înfruntat Imperiul Asirian, ei au căutat ajutor în Egipt, în loc să caute ajutorul lui Dumnezeu împotriva acestui vrăjmaş aparent de neînvins: „Vai de cei ce se coboară în Egipt după ajutor, se bizuie pe cai şi se încred în mulţimea carelor şi în puterea călăreţilor, dar nu privesc spre Sfântul lui Israel şi nu caută pe Domnul!" (Isaia 31:1) Dumnezeu vrea să ajute; numai dacă ar alerga poporul Lui la El şi nu la lume! După cum a scris Isaia, dragostea lui Dumnezeu este o dragoste profundă, veşnică - una plină de pasiune şi protectivă:

Sionul zicea: „M-a părăsit Domnul şi m-a uitat Domnul!" Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează şi să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu niciun chip: Iată că te-am săpat pe mâinile Mele, şi zidurile tale sunt totdeauna înaintea ochilor Mei!

Isaia 49:14-16

Poate veţi spune: „Da, dar este vorba de Vechiul Testament. Noi avem nevoie de Noul Testament. Suntem creştini. Credem în Isus. Doar Isus nu a fost evreu, a fost creştin." Ei bine, am veşti proaste pentru voi: Isus era pe cât de evreu se poate şi El nu a predicat niciodată din Noul Testament. Dincolo de orice, Dumnezeu este acelaşi ieri şi azi şi în veci. Dumnezeul care a făcut acele mărturisiri minunate din Isaia este acelaşi Dumnezeu care l-a determinat pe Pavel să scrie: „Întreb, dar: «A lepădat Dumnezeu pe poporul Său?» Nicidecum!" (Romani 11:1) Nici nu Şi-a părăsit, nici nu Şi-a uitat poporul.

Acest lucru ar trebui să fie o mare mângâiere pentru noi. Dacă Dumnezeu Şi-ar fi uitat poporul, atunci ar fi fost capabil să ne uite şi pe tine şi pe mine. Însă Dumnezeul nostru este un Dumnezeu

veşnic, care face promisiuni veşnice şi stabileşte relaţii veşnice. După ce Îi dăm Lui viaţa noastră, suntem în siguranţă în braţele Lui pe vecie.

A doua înşelăciune: Numele adevărat al ţării este Palestina

Este timpul pentru puţină muncă de laborator. Du-te la raft sau la noptieră, sau oriunde îţi ţii Biblia. Deschide la sfârşit, acolo unde apar hărţile. Treci de patriarhi, de cele 12 seminţii, de împărăţia sub Saul, apoi sub David şi de divizarea împărăţiei, până când ajungi la perioada Noului Testament. Care este titlul hărţii care prezintă Israelul din primul secol? Cel mai probabil vei citi; „Palestina pe vremea lui Isus." Problema este că pe vremea lui Isus nu exista nici o „Palestina".

Hristos S-a născut în Israel. Când familia Lui s-a întors din Egipt, unde a fugit de Irod, s-a întors în ţara Israel, după cum vedem în Evanghelia după Matei:

> *După ce a murit Irod, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt, şi-i zice: „Scoală-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi du-te în ţara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia viaţa Pruncului." Iosif s-a sculat, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în ţara lui Israel.*
>
> Matei 2:19-21

Chiar şi profetul Vechiului Testament, Ezechiel, indicând vremurile noastre moderne şi profeţind întoarcerea Israelului în ţara lui, a scris:

> *El mi-a zis: „Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: «Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem pierduţi!» De aceea, proroceşte şi spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Iată, vă voi deschide*

mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, și vă voi aduce iarăși în țara lui Israel.»"

Ezechiel 37:11-12

Niciodată în Scripturi nu vedem să fie folosită denumirea de Palestina.

De unde a venit atunci denumirea? În anul 132 d. Hr., un evreu cu numele de Simon bar Kokhba a condus o revoltă împotriva Imperiului Roman. Pornind din orașul central numit Modi'in, revolta s-a răspândit rapid. La fel ca toți ceilalți împărați, Hadrian nu prea tolera răscoalele, așa că și-a vărsat nervii asupra Iudeii. Aproape o treime din armata romană a tăbărât fără milă asupra națiunii, sub conducerea generalului Iulius Severus. Țara a fost devastată și peste jumătate de milion din evrei și-au pierdut viața. Deoarece aceasta nu a fost prima revoltă a acestui popor răzvrătit, Severus a vrut să se asigure că nu va mai exista alta - așa că a dezbrăcat țara de identitatea ei. Țara Iudeii nu avea să mai existe; ea va fi numită în schimb Siria-Palestina, nume redus curând la Palestina.[7]

Cuvântul „*Palestina*" este un derivat al cuvântului „filistean". Unii vor exclama: „Aha! Deci aici e conexiunea cu lumea arabă!" Stați, nu vă grăbiți! Filistenii nu erau arabi, ci oameni ai mării. De fapt, rădăcina numelui lor vine din termenul ebraic pentru „a invada". Așadar, dacă cineva a invadat țara, aceștia erau „invadatorii", nu cei cărora Dumnezeu le-a dat inițial țara.

Palestina a devenit foarte curând denumirea acceptată pentru acea regiune și numele de Israel a fost dat uitării - exact ceea ce vrăjmașul a vrut să se întâmple. Cerându-I Domnului să intervină, psalmistul Asaf a scris:

Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă, și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău

și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți”, zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!”

Psalmul 83:2-4

În afara Bisericii, exact acest lucru s-a întâmplat între națiuni.

Chiar și evreii de la sfârșitul secolului al 19-lea și începutul secolului 20, care s-au întors pentru prima dată în țară păreau că au uitat adevărata identitate a țării, numindu-se palestinieni. Înainte de independența din 1948, ziarul evreiesc Jerusalem Post era Palestine Post. Orchestra evreiască Israeli Philharmonic se numea Palestine Orchestra. Când evreii repatriați erau chemați să se pregătească să lupte în cel de-al doilea război mondial, ei s-au organizat ca Brigada Palestiniană. Dacă cineva are dreptul asupra numelui de Palestina, aceia sunt evreii, nu arabii.

Această confuzie a condus la delegitimizarea națiunii Israel în lumea arabă și mai departe. Nu există organizație internațională care să fi fost mai împotrivitoare Israelului decât Națiunile Unite, un organism care susține că reprezintă opinia întregii lumi. În schimb, sunt grabnici la a lăuda cauza unei națiuni, Palestina, care nu a existat niciodată cu adevărat, și a unui popor care nu are nici o identitate națională reală.

A treia înșelăciune: Arabii au fost acolo primii

Țara pe al cărei teritoriu se află Israel astăzi nu este, și nu a fost vreodată, arabă. Mulți susțin că evreii sunt invadatorii și i-au expulzat pe arabi de pe terenurile lor din antichitate. Întreaga identitate a palestinienilor este centrată pe a fi victimele unei crime culturale majore comise de națiunea nelegitimă a Israelului. Totul se reduce la cine are cu adevărat dreptul să numească țara ca fiind a lor.

Ca să putem răspunde corect la această întrebare, trebuie să ne întoarcem la proprietarul original. David ne spune: „Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri." (Psalmul 24:1-2) Dumnezeu este creatorul tuturor lucrurilor, iar Creatorul are drepturi depline asupra creației Lui; în aceasta este inclus și dreptul de a atribui părți ale creației Sale oricui vrea:

> *Domnul a zis lui Avram, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și, din locul în care ești, privește spre miazănoapte și spre miazăzi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție și seminței tale în veac. Îți voi face sămânța ca pulberea pământului de mare; așa că, dacă poate număra cineva pulberea pământului, și sămânța ta va putea să fie numărată. Scoală-te, străbate țara în lung și în lat; căci ție ți-o voi da."*
>
> Geneza 13:14-17

De un lucru putem fi siguri când vine vorba de Scripturi: Dumnezeu chiar intenționează ceea ce spune. Dacă spune „pe vecie", înseamnă „*pe vecie*".

Când evreii erau în robie în Egipt, țara promisă le aparținea lor; ei doar trebuiau să o ia în posesie. Când i-au îndepărtat pe canaaniți, hitiți, amoriți, ferezіți, heviți și iebusiți din țară, aveau dreptul să facă asta, pentru că era țara lor, pe care Dumnezeu i-a dăruit-o inițial lui Avraam. Când zona nordică a Israelului a fost absorbită în Imperiul Asirian și partea de sud, Iuda, a fost exilată în Babilon, pământul încă le revenea de drept evreilor. Când Zorobabel, Ezra, Neemia și toți ceilalți exilați s-au întors în țară, s-au întors în țara lor de baștină. Țara, odată dăruită de Dumnezeu, nu poate fi luată de om.

Astfel, la sfârşitul secolului al 19-lea şi pe parcursul secolului al 20-lea, când membrii diasporei evreieşti au început să se întoarcă din toată Europa în ţara din antichitate a poporului lor, ei nu invadau ţara altui popor. Ei se întorceau acasă în ţara pe care Dumnezeu a promis că va fi a lor pe vecie.

Un alt aspect al acestei înşelăciuni este ideea că evreii i-au alungat pe palestinieni dintr-o ţară prosperă. Nimic mai neadevărat. În 1987, nu cu mult timp înainte ca evreii să înceapă să se restabilească în ţară, Mark Twain a vizitat regiunea împreună cu un grup de călători. El a publicat un jurnal cu aceste aventuri într-o carte numită „*Inocenţi în străinătate*". El a descris ţara ca fiind „o ţară pustie, al cărei pământ este îndeajuns de bogat, dar plin de buruieni - o întindere tăcută şi tristă."[8]

Twain nu este un om pe care să-ţi fi dorit să-l angajezi să promoveze zone turistice, însă naraţiunea lui îndepărtează complet mitul unei culturi palestiniene înfloritoare. Când el a ajuns în acele zone, principalii ocupanţi nu erau arabii sau evreii, ci ţânţarii, care trăiau bine mersi în mlaştinile pline de malarie.

Twain nu este singurul care a narat despre natura mohorâtă a ţării din acea vreme. În 1913, descriind câmpiile din zona mediteraneană, un raport al Palestine Royal Commission conţinea cuvintele:

> *„Drumul care porneşte de la Gaza înspre nord era doar o cărare de vară potrivită transportului cu cămile şi căruţe... Condiţiile sanitare din sat au fost oribile. Nu existau şcoli... Partea vestică, dinspre mare, era aproape o zonă de deşert... Satele din această zonă erau puţine şi nu foarte populate. Multe ruine ale satelor erau împrăştiate peste tot prin zonă, deoarece, datorită răspândirii malariei, multe sate au fost părăsite de locuitori."*[9]

Repopularea ţării de către evrei a reprezentat începutul unei schimbări majore pentru aceasta.

În timpul administrării preşedintelui Statelor Unite, Jimmy Carter, acest mit al strămutării Palestinei a luat amploare. Ca să susţină această poveste, a fost angajată Joan Peters - membră a mediei liberale, sfătuitoare a preşedintelui la Casa Albă, născută evreică - să scrie o carte prin care să promoveze cauza Palestinei. Pe măsură ce a făcut cercetări, a fost şocată de realitatea situaţiei.[10]

În „*From Time Immemorial*", publicată în 1984, Peters a prezentat istoria modernă a ţării. Ea a descoperit că, înainte de imigrarea evreilor europeni în mod masiv în ţara cunoscută pe atunci ca Palestina, la sfârşitul secolului al 19-lea şi începutul secolului al 20-lea, ţara arăta exact aşa cum a descris-o Twain - secetoasă şi subpopulată. Pe măsură ce evreii se stabileau, aduceau cu ei aptitudini pentru comerţ, educaţie, experienţe în agricultură şi o doză uriaşă de chef de lucru. Foarte curând, peisajul a început să se schimbe şi regiunea a început să prospere.

Arabii din ţările învecinate au început curând să observe şi mulţi dintre ei s-au mutat în această zonă revitalizată să se bucure de roadele ingeniozităţii şi bogăţiei evreieşti. Mulţi dintre oamenii care se numesc astăzi palestinieni sunt descendenţi ai acestor imigranţi economici recenţi.[11]

Naţiunile Unite, cu toate acestea, şi-a ascuns părtinirea pentru Palestina în agenţia Naţiunilor Unite „Relief and Works". Prin aceasta, multe familii palestiniene de refugiaţi primesc sume de bani echivalente cu mai mult decât salariul anual obişnuit în Liban. Deloc surprinzător, acest lucru determină mult mai mulţi arabi să se înscrie ca refugiaţi într-un fel de program internaţional pseudo-social de binefacere. Mare parte din „problema" palestinienilor nu este decât un joc economic internaţional sprijinit de organizaţii internaţionale şi de naţiuni liberale.

În momente de sinceritate, chiar şi arabii vor recunoaşte acest joc. Zuheir Mohsen era un lider palestinian al facţiunii pro-Siria *as-Sa'iqa* a Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei (OEP), din 1971 până în 1979. Într-un interviu dat ziarului olandez *Trouw* în martie 1977, el a dezvăluit:

> *„Nu există diferenţe între iordanieni, palestinieni, sirieni şi libanezi. Toţi facem parte dintr-UN SINGUR popor, naţiunea arabă. Am membri în familie care au cetăţenie palestiniană, libaneză, iordaniană şi siriană. Suntem un singur popor. Însă, doar în scopuri politice ne trecem identitatea palestiniană, deoarece este de interes naţional pentru arabi să susţină existenţa palestinienilor, ca să contrabalanseze sionismul. Da, această identitate palestiniană separată există numai din motive tactice. Stabilirea unui stat palestinian este o nouă unealtă prin care să se continue lupta împotriva Israelului şi care să stea pentru unitatea arabilor."*[12]

Mitul naţiunii arabe care a fost exclusă din ţara ei este doar atât - un mit. Ţara care acum este Israel era neroditoare şi foarte puţin populată. Singurul motiv pentru care arată aşa cum este în ziua de astăzi, este faptul că Dumnezeu a binecuvântat munca poporului evreu.

A patra înşelăciune: Ocupaţia este problema.

Lângă mitul statului arab prosper stă minciuna ocupării de către evrei. Evreii nu au apărut din senin, începând să-i dea afară pe arabi din casele lor.

La sfârşitul secolului al 19-lea, când imigraţia evreilor a început, fiecare parcelă de pământ pe care aceştia s-au aşezat şi care era deţinută de un arab a fost cumpărată în mod legal. Deoarece s-a răspândit zvonul că imigranţii erau susţinuţi de finanţatori

importanți americani și europeni, prețurile pe care proprietarii le-au stabilit erau foarte mari.[13] În ciuda adevărului, vrăjmașul i-a convins pe mulți că Israel a luat țara cu forța.

Revenirea în țară nu a fost făcută de un grup de oameni care au acționat din proprie inițiativă. Evreii au avut sprijin internațional. În noiembrie 1917, pe la sfârșitul primului război mondial, Arthur James Balfour, ministrul afacerilor externe în acea vreme, i-a scris o scrisoare lordului Rothschild, un lider al comunității evreiești. În aceasta și-a exprimat simpatia față de aspirațiile sioniste ale evreilor și i-a transmis că guvernul britanic privește cu favoare instaurarea unui cămin național pentru poporul evreu. Acest lucru a fost de o importanță majoră. A reprezentat prima dintr-o serie de recunoașteri și permisiuni pentru o țară viitoare pentru Israel.

În anul 1922 Israel a primit încă o aprobare majoră. Liga Națiunilor a publicat un „Mandat pentru Palestina". În acest document, două regiuni au fost scoase în evidență din regiunea mai mare a acestui ținut, care în acea vreme se întindea pe axa est-vest, de la Arabia și Irak (aflat atunci sub administrație britanică) până la Marea Mediterană și pe axa nord-sud, de la Siria (aflată atunci sub administrație franceză) și Liban până la Egipt. Partea de est era un emirat numit Transiordania, guvernat semi-autonom din Marea Britanie sub conducerea familiei Hașemite. Partea de vest era Palestina, care cuprindea și un cămin național pentru poporul evreu sub conducere directă a evreilor.

În cele din urmă, în 1948, după multe lupte politice și uneori chiar și militare cu britanicii și cu arabii, Israel a devenit o națiune independentă. La 11 minute de la acest eveniment, SUA a recunoscut oficial noua națiune. Imediat ce i-a fost declarată independența, Israel a fost atacat de cinci state arabe. Aceste națiuni nu au atacat pentru că Israel a ocupat țara, israelienii deja erau acolo de câteva decenii. Ele au atacat pentru simplul fapt că Israel exista.

Încă de la fondarea ei, în 1964, Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei (OEP) a reprezentat vocea (şi pumnul) palestinienilor. Potrivit numelui ei, scopul organizaţiei a fost doar să elibereze palestinienii, ceea ce nu este chiar adevărat. Ca în cazul naţiunilor arabe care au avut război după război împotriva poporului Israel, dorinţa cea mai mare a OEP, după cum este şi declarată în mandatul lor, este să distrugă ceea ce ei văd că este naţiunea nelegitimă a Israelului. Doar uitaţi-vă la harta de pe logo-ul lor. Nu este există nici o diviziare a ţării desenate, nici o intenţie de a împărţi graniţele. Numai când ultimul evreu va fi aruncat în mare, aceşti arabi radicali vor fi mulţumiţi.

De aceea este ridicol când oamenii pretind că singurul lucru necesar pentru pace este ca Israel să renunţe la zona de pământ în cauză. Palestinienii nu vor doar o bucată de pământ, ei vor toată ţara. Ba mai mult, această „soluţie" a fost încercată, însă fără sorţi de izbândă. În 2005, Israel s-a retras din Fâşia Gaza. A fost un proces greu de privit. Soldaţilor israelieni li s-a ordonat să intre în casele evreilor, să scoată totul afară şi să distrugă casele. Proprietarii şi soldaţii erau în lacrimi. Sute de case zidite cu aprobare din partea guvernului au fost demolate. Ce a primit Israel în schimbul acestui lucru: Pace? Linişte? Prietenie? Mai degrabă rachete, torpile, tunuri şi tunele ale terorii.

A existat o perioadă, la începutul secolului, când pacea ar fi putut fi posibilă în Israel. În 1918, Husein, sharif-ul musulman al Meccăi şi custodele tuturor siturilor sfinte, a văzut un mare potenţial pentru pace şi beneficiu reciproc între evreii care se întorceau şi arabii care deja erau în ţară. Fiind asigurat de autorităţile britanice că drepturile arabilor vor fi protejate, el era foarte optimist de ce s-ar întâmpla în ţară când evreii şi arabii vor lucra cot-la-cot.[14] El şi-a exprimat optimismul într-un articol din *Al-Qibla*, ziarul Meccăi:

„Resursele țării sunt încă un teren virgin și vor fi dezvoltate de către imigranții evrei. Unul dintre lucrurile minunate care s-au întâmplat până de curând a fost faptul că palestinienii obișnuiau să-și părăsească țara, pribegind pe mări în toate direcțiile. Pământul lui natal nu îl putea reține... În același timp, am văzut evrei din țări străine venind în Palestina din Rusia, Germania, Austria, Spania și America. Cauza cauzelor nu avea cum să le scape celor care au o înțelegere mai profundă. Ei știau că, pentru fiii ei originali (abna'ihi-l-asliyin), în ciuda diferențelor dintre ei, țara era un loc natal, sacru și preaiubit. Întoarcerea acestor exilați (jaliya) în țara lor de baștină se va dovedi din punct de vedere material și spiritual o școală experimentală pentru frații lor, care sunt cu ei la câmp, în fabrici, piețe și în toate locurile care au legătură cu țara."[15]

Husein a constatat că era bine pentru evrei să se întoarcă; la urma urmei, țara era a lor. În înțelepciunea lui, a considerat și că această imigrație le-ar aduce numai beneficii arabilor care locuiau în țară, cât și celor din națiunile înconjurătoare. Însă vremea acelui scenariu utopic a trecut. Din păcate, nu va mai exista nici o pace în Orientul Mijlociu.

A cincea înșelăciune: Pacea este posibilă în Orientul Mijlociu

Pacea este un lucru minunat. Fiecare ar trebui să ne rugăm pentru ea și să ne luptăm să o avem în viața noastră. Momentan, Israel se bucură de o siguranță mai mare decât a avut vreodată. Acest lucru afectează toate aspectele vieții și dispoziția întregii națiuni. Însă nu ne lăsăm păcăliți. Există o diferență între siguranță și pace. Chiar dacă ne dorim arzător pacea cu națiunile din Orientul Mijlociu, nu vom lăsa garda jos. Nu este ușor să simți pace față de vecinii tăi care au jurat să te șteargă de pe fața pământului.

Imaginaţi-vă că liderii Mexicului şi ai Canadei ar jura să distrugă Statele Unite. Din când în când, din Juarez şi Nogales se lansează câteva rachete înspre Texas şi Arizona. În mod normal, armatele americane reacţionează. Însă când fac asta, naţiunile pământului se mânie şi cer ca americanii să-şi ceară iertare şi să fie sancţionaţi. În acelaşi timp, un val mare de fonduri şi arme este transferat din Canada spre grupările rebele din Statele Unite. America reacţionează distrugând conductele de la graniţă prin care materialele erau transferate. Din nou, Statele Unite sunt condamnate de către organizaţiile şi guvernele internaţionale şi de media. Israel se află exact în această situaţie. Nu e de mirare că israelienii sunt realişti când vine vorba de pace. Dacă tu şi vecinul tău vă doriţi pace, aceasta este posibilă. Dacă tu îţi doreşti pace, însă vecinul tău vrea război, va fi război.

Tocmai am discutat despre nădejdea pe care Husein, şarif-ul Meccăi, o avea pentru cooperarea dintre evrei şi arabi şi prosperitatea lor. Un an mai târziu, fiul său, Emir Faisal, s-a întâlnit cu Dr. Chaim Weizmann, care mai târziu avea să fie primul preşedinte al Israelului, ca să vorbească despre pace. A fost o întâlnire foarte încurajatoare. În ianuarie 1919, în cadrul Conferinţei de Pace de la Paris, care s-a desfăşurat după cel de-al Doilea Război Mondial, Weizmann şi Emir au semnat un tratat de pace. Sub termenii acestei înţelegeri, arabii aveau să recunoască Declaraţia Balfour şi să încurajeze imigrarea la scară largă a evreilor şi stabilirea lor în ţară. Libertatea de religie şi închinare în regiune a fost stabilită ca un principiu fundamental, iar siturile sfinte ale musulmanilor aveau să rămână sub control musulman. Organizaţia Sionistă a promis să aibă în vedere posibilităţile economice ale unui stat arabic şi s-a dedicat să-l ajute să-şi dezvolte resursele. Nădejdea pentru o prietenie de lungă durată era mare.

În mai puțin de o lună, pe data de 6 februarie 1919, Faisal a apărut din nou în conferința de pace și a făcut cereri pentru un stat arab, însă a exclus complet regiunea numită Palestina din aceste cereri. Un alt semn major: totul părea încă perfect potrivit pentru pace. Apoi, au început presiuni intense din partea naționaliștilor arabi, care-i cereau lui Faisal să nu cedeze Palestina evreilor. Când amenințările au devenit prea mari, Faisal a renunțat. A retras tratatul de pace.

În locul acestei dorințe de cooperare între evrei și arabi, s-a născut primul Congres Sirian, care proclama dorința sirienilor pentru o Siria unită și independentă care să includă zona Palestinei și Libanul. În martie 1920, Congresul l-a declarat pe Faisal rege ale Siriei Mari. Europenii nu au fost gata să permită existența unei astfel de autonomii în Orientul Mijlociu. În iulie, francezii l-au expulzat pe Faisal din Damasc, iar Siria a intrat sub administrație franceză. Britanicii, care tocmai au înființat statul Irak, l-au răsplătit pe Faisal făcându-l regele acestui nou stat. Fratele lui Faisal, Abdullah, a fost făcut emir în Transiordania, devenind mai târziu regele ei.

De fiecare dată când a existat nădejde pentru pace în Orientul Mijlociu, populația arabă a găsit modalități de a o eșua. Sute de mii de oameni au murit pentru că au refuzat să admită legitimizarea unei țări natale pentru Israel. Se spune că prim-ministrul Israelului între 1969 și 1974, Golda Meir a declarat: „Putem să-i iertăm pe arabi pentru că ne-au ucis copiii. Nu-i putem ierta pentru că ne-au obligat să le ucidem copiii... Va exista pace între noi și arabi numai atunci când aceștia își vor iubi copiii mai mult decât ne urăsc pe noi."[16]

Au existat atât de multe oportunități pentru pace. În atât de multe ocazii, arabilor li s-a oferit o națiune suverană alături de țara natală a evreilor:

1937 - Peel Commission a propus divizarea Palestinei şi crearea unui stat arab. Arabii au refuzat.

1939 - British White Paper a propus crearea unui stat arab unitar. Arabii au refuzat.

1947 - Naţiunile Unite ar fi creat un stat chiar mai mare, ca parte a planului lor de împărţire. Arabii au refuzat, deoarece acesta prevedea şi o ţară care să le revină evreilor.

1979 - Negocierile de pace între Egipt şi Israel le-au oferit arabilor autonomie, care aproape sigur le-ar fi adus independenţă deplină. Arabii au refuzat acest plan.

1990 - Acordurile de la Oslo au creat o cale pentru independenţa Palestinei. Arabii au deviat procesul prin acte teroriste.

2000 - Prim-ministrul Israelului, Ehud Barak, a propus să se creeze un stat palestinian pe teritoriul Gazei şi pe 97% din Cisiordania. Arabii au refuzat planul.

2008 - Prim-ministrul Israelului, Ehud Olmert, a propus să se retragă din aproape toate teritoriile din Cisiordania şi să împartă Ierusalimul după considerente demografice. Arabii au refuzat cu dispreţ acest plan.

Aşa cum a spus Abba Eban, primul ministru de externe al Israelului: „Arabii niciodată nu ratează oportunitatea de a rata o oportunitate."[17]

Să-ţi doreşti pace în Orientul Mijlociu înseamnă să alergi după vânt. Singurul care va opri pentru o vreme ostilităţile este Anticrist. Acest repaos scurt va fi întrerupt tot de el, potrivit cu Daniel 9:27. Posibilitatea unei păci trainice în Orientul Mijlociu este o minciună pe care Satana o aduce ca să slăbească naţiunile şi să îndrepte ura oamenilor înspre Israel. Pacea va veni cu adevărat doar când se va întoarce Prinţul Păcii.

O poziție biblică

Vrăjmașul a înșelat națiunile să întoarcă spatele Israelului. Pe măsură ce Biserica devine tot mai seculară și mai lumească, această înșelăciune va prinde rădăcină și în ea. Am auzit odată la radio predica pastorului unei mega-biserici. În mesajul lui susținea că Geneza 12:3 nu vorbește despre Israel. Era cât pe ce să cad de pe scaun.

Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema; și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine."

Geneza 12:1-3

Uitându-ne în context, cum am putea crede că este vorba despre orice altceva decât o promisiune făcută lui Avraam și descendenților lui fizici - poporul Israel?

Bisericile și națiunile care binecuvântează Israelul vor fi binecuvântate de Dumnezeu, iar cele care blestemă Israelul vor avea de suferit. Adevărul celei de-a doua părți a acestui verset ne este arătat de Donald Grey Barnhouse, pastor de 33 de ani al bisericii Tenth Presbyterian din Philadelphia, Pennsylvania:

„Curând după ce grecii au năpădit în Palestina și au profanat altarul din templul evreilor, au fost cuceriți de romani. Curând după ce Roma l-a ucis pe Pavel și pe mulți alții și a distrus Ierusalimul sub domnia lui Titus, aceasta s-a prăbușit. Spania a ajuns o țară de calitate inferioară după inchiziția împotriva evreilor; Polonia s-a prăbușit după pogromuri;

Germania lui Hitler s-a prăbuşit după orgiile ei antisemite; Anglia şi-a pierdut imperiul când şi-a întrerupt conexiunile cu Israel."[18]

De-a lungul istoriei au existat încercări după încercări de a distruge poporul lui Dumnezeu. Niciuna nu a avut sorţi de izbândă, pentru că Dumnezeu veghează asupra poporului Său. În loc să vedem distrugere, vedem cum Dumnezeu ia ceea ce a fost intenţionat să facă rău, folosind înspre binele poporului. Naţiunea modernă a Israelului s-a născut din cenuşa Holocaustului. Ce imagine minunată ne ilustrează Isaia referitor la acea ocazie majoră din 14 mai 1948: „Cine a auzit vreodată aşa ceva? Cine a văzut vreodată aşa ceva? Se poate naşte oare o ţară într-o zi? Se naşte un neam aşa dintr-odată? Abia au apucat-o muncile, şi fiica Sionului şi-a şi născut fiii!" (Isaia 66:8)

Dumnezeu va judeca naţiunile pământului pentru că au înghiţit minciuna Satanei şi, făcând asta, au stat împotriva Israelului. Profetul Ioel a prevestit acest moment al judecăţii:

Căci iată că în zilele acelea şi în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iuda şi ai Ierusalimului, voi strânge pe toate neamurile şi le voi coborî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu, pentru Israel, moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea. Au tras la sorţi pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă şi au vândut fata pe vin, şi l-au băut.

Ioel 3:1-3

Biserica nu trebuie să înghită această minciună.

Este adevărat că Israel este o naţiune seculară. Este adevărat că ochii lor au fost orbiţi de Dumnezeu faţă de adevăratul Mesia.

Însă asta se întâmplă potrivit cu planul lui Dumnezeu şi cu scopul Lui şi nu alterează responsabilitatea Bisericii de a iubi, de a se ruga pentru Israel şi de a sprijini poporul Lui sfânt. Dumnezeu nu Îşi va pedepsi pe vecie poporul. Între timp, Biserica trebuie să stea de partea Israelului.

7
Răpirea: Marea taină

Până acum ne-am focalizat pe natura profeţiilor biblice şi pe rolul Israelului în planul lui Dumnezeu. Acum vom vedea cum anume vor lua formă planurile lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă. Înainte să o luăm în această nouă direcţie, haideţi să recapitulăm care este scopul pentru care învăţăm despre profeţiile biblice. Chiar dacă pot fi interesante şi captivante, şi totodată înfricoşătoare, Dumnezeu nu a inclus elementul profeţiilor în Scripturi doar ca să ne stârnească emoţiile. Scopurile lui Dumnezeu pentru imaginile referitor la vremurile din urmă pe care ni le oferă, se desfăşoară pe două planuri: El caută să încurajeze sfinţii şi să indice spre Mesia, care este nădejdea noastră în această lume. Dacă mai degrabă eşti speriat şi nu încurajat, înseamnă că încă nu ai citit cu atenţie. Dacă profeţiile te conduc în orice altă direcţie decât la Isus Hristos, înseamnă că ratezi ideea principală. Prin cuvintele profeţilor, ale apostolilor şi chiar ale lui Hristos, Dumnzeu ne lasă să-i vedem în treacăt cărţile de joc - doar îndeajuns cât să ne asigure că are cărţi câştigătoare.

Marea conspiraţie

Una dintre bucuriile - dar şi întristările - pe care le ai când postezi videouri online, este să citeşti comentariile oamenilor. Multe dintre ele sunt foarte încurajatoare şi mă binecuvântează mult. Altele mă fac să dau din cap şi să spun: „Îţi săruţi mama cu gura aceea?" Citirea secţiunii de comentarii m-a convins de un

lucru: răpirea este unul dintre cele mai controversate și neînțelese tematici din întreaga teologie.

Mulți spun: „Nu există răpire. Este doar o născocire a unei imaginații bogate în combinație cu o interpretare greșită a Bibliei." Unii din această tabără au propriul lor scenariu alternativ la vremurile din urmă. Alții pur și simplu par să îmbrățișeze darul pe care l-au primit de la Dumnezeu de a fi împotrivitori, ca să contrabalanseze tabăra celor care sunt de acord.

Adevărul profețiilor se poate pierde printre teoriile acestor comentarii. Dacă mai adaugi nebunia generală și informarea greșită ca urmare a prezicerii diferitelor date sau a predicatorilor apocaliptici, teoriile devin foarte curând conspirații. Un exemplu excelent este toată afacerea din ultima vreme despre luna roșie. A fost uimitor să văd cât de multe știri au propagat această idee înțeleasă eronat. După ce au trecut datele și s-a dovedit doar o altă noțiune fictivă, creștinii au fost văzuți din nou de lume ca fiind doar puțin diferiți față de membrii cultelor obsedați de traiectoria cometei Hale-Bopp.

De fiecare dată când este publicată o nouă carte pe subiectul profețiilor sau este făcută o nouă prezicere, sunt bombardat cu această întrebare: „Este adevărat?" Nu pot învinui pe nimeni că întreabă asta. Prefer să-i aud adresând-o decât să înghită un alt scenariu copilăresc. Dar, cu atât de multă dezinformare în lume, adevărul devine victima acesteia.

Fiți încurajați: adevărul este disponibil și poate fi cunoscut de voi și de mine. Nu am scris această carte ca să vă prezint încă un scenariu sau să vă aduc înainte încă o teorie. Vă împărtășesc lucruri direct din Biblie și scriu din cele mai profunde convingeri pe care le am bazat pe Scripturi. Când vine vorba despre lucrurile lui Dumnezeu, părerile nu prea au valoare. Când Dumnezeu l-a

chemat pe Avraam, El nu i-a spus: „Avraam, M-am gândit să lași în urmă tot ce ai aici și să pleci într-o țară în care să fii un străin. Ce zici?" Dumnezeu a avut un plan pe care i l-a prezentat lui Avraam. Părerea omului nu contează; doar Cuvântul lui Dumnezeu contează.

De aceea, nu veți descoperi nici o conspirație în această carte, nici estimări asupra unor date furnizate de oameni. Ne vom ocupa exclusiv de ce ne-a descoperit Dumnezeu. Ne așteaptă necazuri, însă vom avea mângâierile nădejdii binecuvântate pe care Dumnezeu o dă poporului Său. Focalizându-vă pe adevăr și nu pe opinii, veți avea siguranța că nu veți fi prinși de euforia de moment stârnită de propagandiștii vremurilor din urmă care vor să se folosească de Dumnezeu ca să-și facă o carieră. Pacea voastră va veni de la Prințul Păcii. Nădejdea voastră va veni de la Dumnezeul Suveran.

O taină nu este un secret

Este posibil cu adevărat să înțelegi vremurile din urmă? Mulți cred că nu. „Dacă Dumnezeu ar fi vrut cu adevărat ca noi să știm despre vremurile din urmă, ar fi făcut lucrurile mult mai clare decât apar ele în Apocalipsa." „Dumnezeu vrea ca vremurile din urmă să fie un secret. Doar în Matei 24:36 spune că Dumnezeu a tăinuit momentul celei de-a doua veniri chiar și față de Fiul Său, nu?"

Însă planul lui Dumnezeu pentru vremurile din urmă nu este un secret. Prin definiție, un secret este ceva ascuns, ceva ce nu poți vedea sau simți. Cât de lipsit de logică ar fi fost ca Dumnezeu să inspire atât de multe profeții biblice - doar ca noi să rămânem în afara lor și să ne uităm prin fereastră? Știm că Dumnezeu are un plan pentru că El ne-a spus că are. Faptul că am auzit despre Răpire, Necazul cel mare, Anticrist, cea de-a Doua Venire, Mileniu

și Judecata finală înseamnă fie că Dumnezeu nu prea știe să țină secrete, fie că vrea ca noi să cunoaștem aceste lucruri.

Profețiile biblice sunt mai degrabă o taină decât un secret. Ce diferență imensă este între cele două! Secretul este exclusiv: „Eu știu, tu nu ai voie să știi." Taina este inclusivă: înțelegerea este disponibilă oricui își pune timp deoparte să descopere.

Spre diferență de un secret bine păstrat, o taină nu rămâne ascunsă. În schimb, este un adevăr care se transformă din umbră în substanță. În trecut, această transformare a avut loc când Dumnezeu descoperea tot mai mult din adevărul Său odată cu scrierea Scripturile. Astăzi, acest lucru are loc când studiem și învățăm. Poate credem că înțelegem ceva așa cum este, dar apoi Dumnezeu ne arată mai mult din adevărul Său, iar realitatea se transformă din ceață în ceva material.

Acest proces al revelației progresive este văzut în întreaga Biblie. În Vechiul Testament este făcută o promisiune care pare să fie planul „A", însă în Noul Testament, Dumnezeu ne arată că de fapt promisiunea este planul „B". În Vechiul Testament, de Paște, oamenii mâncau matza și beau vin în amintirea faptului că Dumnezeu i-a eliberat din robia față de egipteni. În Noul Testament, Biserica mănâncă pâine și bea paharul la cina Domnului ca să-și amintească faptul că Hristos ne-a salvat prin jertfa Lui din robia față de păcat și moarte.

Acest cuvânt minunat, *„taină"*, este folosit de 33 de ori în Scripturi. De fiecare dată indică ceva ce poate fi cunoscut, fie că este vorba de taina lui Isus în calitate de Mesia (Coloseni 2:2), taina că evreii și neamurile formează împreună Trupul lui Hristos (Efeseni 3:6), taina relației ca între doi soți dintre Hristos și Biserică (Efeseni 5:31-32), sau taina faptului că va exista o zi când vom fi toți schimbați la sunetul trâmbiței și vom fi ridicați să ne întâlnim

Mântuitorul în aer (1 Corinteni 15:51-52, 1 Tesaloniceni 4:16-18). Slavă Domnului că nu a ținut ascunse aceste adevăruri minunate!

De-a lungul istoriei, trâmbițele erau folosite ca să atragă atenția oamenilor. Oamenii se mișcau când auzeau trâmbița, fie că li se dădea o direcție pe câmpul de luptă, fie că o cetate era avertizată de un pericol iminent. Sunetul trâmbiței este de asemenea în legătură strânsă cu răpirea. Noi, credincioșii, trebuie *să fim* trâmbițele Lui. Dumnezeu vrea ca avertizările Lui să răsune prin noi, astfel încât lumea să fie conștientă de planurile Lui și să fie pregătită pentru întoarcerea lui Mesia.

În cartea lui Ezechiel, Dumnezeu își lasă profetul să simtă gravitatea rolului său de trâmbiță care avertizează lumea. Acest mesaj este atât de critic în ochii lui Dumnezeu, încât îl transmite de două ori, prima dată în Ezechiel 3:16-21, apoi în Ezechiel 33:1-9. În aceste pasaje, Dumnezeu explică rolul unui străjer - cel chemat să avertizeze oamenii de păcatul lor și de judecata ce stă să vină. Trei rezultate sunt posibile când un străjer este chemat la slujbă. În primul rând, străjerul primește cuvântul de avertizare de la Dumnezeu și-l transmite oamenilor. Ca urmare, oamenii se pocăiesc. Da, totul e minunat! Oamenii sunt salvați, iar străjerul și-a făcut slujba. Un al doilea scenariu îl arată pe străjer purtând acest mandat și avertizându-i pe păcătoși. De data aceasta ei nu ascultă. Așadar, acum există o veste rea și una bună: oamenii experimentează focul aprins al mâniei lui Dumnezeu, însă străjerul este binecuvântat pentru că a făcut ce i s-a cerut. Cel de-al treilea rezultat este un scenariu în care ambele părți pierd: străjerul primește cuvântul de la Dumnezeu, însă alege să nu-l proclame. Ca urmare, oamenii pier și străjerul este tras la răspundere.

Dumnezeu ne-a dat nouă, Bisericii, rolul de străjeri. Noi vedem păcatul care a cuprins lumea și știm că judecata vine curând.

Dacă-i învățăm pe oameni adevărul prin cuvintele și viețile noastre, atunci împlinim chemarea pe care El ne-a dat-o. Ceea ce ei vor face cu adevărul este între ei și Dumnezeu.

Timpul este scurt, așa că nu ne putem permite să ne jucăm, trăind confortabil și bucurându-ne de viață. Dacă vrem să fim folosiți de Dumnezeu, atunci trebuie să studiem și să înțelegem planurile Lui tainice. Doar atunci putem suna alarma în viața celor pe care-i iubim, cât și în a celor pe care Dumnezeu i-a așezat în aria noastră de influență.

Taina răpirii

Imaginați-vă o sarcină pe care o aveți de împlinit în fiecare zi; poate este vorba de a merge la lucru, a găti cina sau a alerga. Este o zi ca oricare alta, când, dintr-o dată, nu mai este. Simți o schimbare venind peste tine - nu doar emoțională, ci fizică. Apoi te ridici direct între nori cu o propulsie ca de rachetă. Abia ai timp să observi că nu ești singurul cu aceste aptitudini aeronautice proaspăt descoperite, înainte să-L observi pe El: Cel pe care L-ai așteptat toată viața ta de creștin pentru a-L vedea. Te alături mulțimii de oameni care-L înconjoară, știind că pentru Mesia nu sunteți doar alte chipuri dintr-o mulțime care continuă să crească. Ochii Lui frumoși îi întâlnesc pe ai voștri și sunteți conștienți mai mult decât oricând de cât de profund vă iubește. Apoi, călătoria începe din nou - sus, mai sus și mai sus. Habar nu aveți încotro vă îndreptați, dar de un lucru sunteți siguri: ceea ce ați experimentat este doar începutul veșniciei minunate și de nedescris pe care Isus, Mântuitorul vostru, a pregătit-o pentru voi.

Aceasta este Răpirea -un eveniment global, care cuprinde întreaga Biserică în cadrul căruia Hristos Își adună toți credincioșii, morți și vii. Pavel a descris-o în felul următor:

Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.

1 Corinteni 15:51-52

În acea miime de secundă, trupurile creştinilor din trecut şi din prezent vor fi metamorfozate, ca în cazul fluturilor care ies din cocon. Stratul nostru din afară se va transforma din acest costum de carne supus putrezirii într-o nouă creaţie minunată, menită să reziste o veşnicie întreagă. Apoi, vom părăsi pământul ca să-L întâlnim în aer pe Isus.

Poate vă gândiţi că acest eveniment dramatic va aduna un public mare aici pe pământ. Însă, uitaţi-vă la perioada de timp: „într-o clipă, într-o clipită din ochi" va avea loc această transformare. Încercaţi să bateţi o singură dată din palme. Aţi făcut-o? Atât de rapid se va întâmpla această schimbare tainică, această întâlnire-în-aer-cu-Domnul. Pe pământ va fi asemănător cu „acum mă vezi, acum nu mă mai vezi". Opriţi-vă câteva clipe să vă imaginaţi: În acest moment vă ocupaţi de lucrurile obişnuite ale vieţii, iar în secunda următoare sunteţi literalmente persoane noi, plutind în atmosferă alături de minunatul Dumnezeu-Om pe care aţi aşteptat toată viaţa să-L vedeţi.

Dacă nu aşteptaţi cu nerăbdare momentul plecării voastre, atunci experimentaţi unul din trei lucruri. Unu: nu prea înţelegi enormitatea acestui eveniment. Doi: nu L-aţi recunoscut pe Isus ca Domn şi Mântuitor. Trei: credeţi că acest lucru este doar o absurditate creată să stârnească un sentiment de bine de către teologii care fie caută o scuză să evite Necazul cel mare, fie au aptitudini hermeneutice atât de proaste încât au creat un scenariu al vremurilor din urmă care nu are absolut nimic de-a face cu realitatea.

Dacă lipsa de entuziasm este problema voastră, întoarceți-vă și recitiți descrierea ridicării în aer să-L întâlniți pe Mântuitorul vostru față în față.

Dacă problema voastră este faptul că nu aveți speranță, pentru că nu aveți o relație cu El, puteți remedia acest lucru primind darul mântuirii pe care vi-l oferă Isus când Îl acceptați pe El ca Mântuitor (cel care vă salvează din iad prin credința în El) și Domn (cel căruia vă veți dedica să-L urmați toată viața). Dacă vă găsiți în cea de-a treia categorie, vă rog citiți mai departe.

Unii pretind că răpirea este un eveniment inventat, deoarece nu este menționată niciodată în Scripturi. Ei, bine, eu vă promit că nu voi aduce învățături din Coran. Biblia este sursa tuturor adevărurilor și găsim informații clare despre răpire în Cuvântul lui Dumnezeu.

Harpazo este un termen grecesc care înseamnă să fii „ridicat", „înșfăcat" sau „luat cu forța". În latină, acesta se traduce prin cuvântul „rapturo", de unde avem (în engleză) ca derivat termenul „rapture" (răpire).[19]

Această combinație din greacă în latină se regăsește în traducerea în limba latină a 1 Tesaloniceni 4:17, unde Pavel descrie același eveniment despre care citim în 1 Corinteni 15. Aici avem traducerea în română: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul." (1 Tesaloniceni 4:17). După ce morții vor învia, cei vii vor fi răpiți (harpazo) împreună să-L întâlnească pe Isus.

Dacă sunteți curioși cum ar arăta „harpazo", examinați celelalte pasaje în care termenul este folosit într-un context asemănător. În Fapte, apostolul Filip l-a întâlnit pe drum pe famenul etiopian.

Famenul l-a invitat în carul lui, iar ucenicul a început să-i explice cum a împlinit Isus profețiile lui Isaia. Curând, etiopianul căuta apă în care să se boteze.

Când au ieșit afară din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip, și famenul nu l-a mai văzut. În timp ce famenul își vedea de drum, plin de bucurie, Filip se afla la Azot, de unde s-a dus până la Cezareea. Și propovăduia Evanghelia în toate cetățile prin care trecea.

Faptele apostolilor 8:39-40

Într-un moment, Filip era cu famenul, apoi în următorul era altundeva, pentru că Duhul Sfânt „a răpit pe Filip" (harpazo) dintr-un loc în altul. Filip nu a fugit. Nu și-a luat rămas bun sau nu și-a ales un alt câmp de misiune în care să călătorească. Famenul a fost lăsat singur, iar Filip „se afla" la Azot.

Ca o scurtă observație, îmi place mult credința famenului. El nu era un om crescut în religia evreilor. De fapt, nu a prea înțeles Cine era Dumnezeu până nu s-a întâlnit cu Filip în carul său. Totuși, după ce a ieșit din apa botezului și Filip a dispărut brusc, prima lui reacție a fost să-L laude pe Dumnezeu. Aceasta este o lecție pe care fiecare dintre noi o putem avea în minte când se întâmplă lucruri ciudate sau pe care nu le putem explica.

Mai târziu, Pavel a avut o experiență pe care le-a relatat-o corintenilor, susținându-și autoritatea în biserică peste „super-apostolii" infiltrați care încercau să ducă în rătăcire congregația. Vorbind despre el la persoana a treia, a scris:

Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu: Dumnezeu știe). Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu: Dumnezeu știe) a

fost răpit în rai și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.

2 Corinteni 12:2-4

Pavel vorbește de două ori în acest pasaj despre „ a fi răpit" (harpazo) la cer. Duhul Sfânt este Cel care l-a răpit, Pavel a fost cel răpit - și a fost dus în prezența lui Dumnezeu.

Când vorbesc cu oameni despre răpire, unii dintre ei îmi spun: „Bine, înțeleg mecanica evenimentului, dar încă am o problemă să cred că se va întâmpla." Răspunsul meu este: „Da, ai o problemă." Chiar și după ce au citit despre toate lucrurile supranaturale pe care Dumnezeu le-a orchestrat în Scripturi, pentru unii această lucrare miraculoasă este ceva prea exagerat pentru vremurile în care trăim.

Cel dintâi prim-ministru al Israelului, David Ben-Gurion, a fost un om foarte secular. El s-a născut în Rusia și a crescut în centrul idealului comunist, potrivindu-se perfect în mișcarea sionistă kibbutzim, care se baza pe aceeași filosofie comunală. Din rutina lui nu făceau parte rugăciunile zilnice și nici mersul la sinagogă în fiecare zi de Sabat. Chiar dacă era secular pe cât de lungă este ziua, ținea studii biblice în mod constant în biroul lui.[20] De ce? Pentru că în Israel nu poți evita divinul. În 5 octombrie 1956, într-un interviu la CBS-TV, Ben-Gurion a declarat: „În Israel, ca să fii realist trebuie să crezi în miracole."[21]

Casa lui Ben-Gurion a fost păstrată în condiții bune, iar eu am fost fascinat să găsesc sub blatul de sticlă de pe biroul său versete scrise de mână, din Isaia, Ieremia și Ezechiel. Am fost și mai surprins să găsesc o copie a cărții lui Hal Lindsey, „*Agonia bătrânei noastre planete*" în biblioteca lui. Când peste tot în jurul tău există mărturii ale lui Dumnezeu, ai nevoie de credință mai multă ca să nu crezi în miracole.

Oricât de greu ar fi să crezi într-un eveniment de asemenea magnitudine, Pavel clarifică faptul că acesta va avea loc:

Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiaţi-vă, dar, unii pe alţii cu aceste cuvinte.

1 Tesaloniceni 4:16-18

Dumnezeu şi-a planificat un moment clar în care noi să-L întâlnim în aer şi are propriul Lui Uber care să ne ducă acolo.

Unii poate întreabă neîncrezători: „Te aştepţi să credem că vom zbura? Serios?" Da! De ce avem o problemă cu asta? Suntem limitaţi de legea gravitaţiei? Amintiţi-vă cine a creat această lege. Dumnezeu nu trebuie decât să apese pe butonul de „undo". Sigur asta nu ar trebui să fie prea greu de crezut. Nu putem să citim Biblia şi să omitem faptul că El este un Dumnezeu al minunilor.

Cunosc un pastor care se opreşte împreună cu fiica lui în fiecare seară, după ce şi-au spus rugăciunile, ca să asculte trâmbiţa lui Dumnezeu. Chiar dacă acesta ni se pare un lucru drăguţ, răpirea nu ne va fi anunţată astfel. În descrierea lui Pavel, sunetul de trâmbiţă şi chemarea arhanghelului pe măsură ce Domnul începe să coboare se vor auzi doar în ceruri. Sunetul asurzitor va străbate sala tronului lui Dumnezeu ca să vestească plecarea Lui de pe tărâmul ceresc mai degrabă decât să anunţe sosirea Lui în atmosfera pământească. Chiar şi aşa, noi trebuie să fim pregătiţi pentru acest sunet în ceruri. Trebuie să ne trăim vieţile aşa cum a făcut-o Pavel, crezând că Isus va veni în timpul vieţii noastre.

Un alt argument folosit împotriva răpirii este că aceasta nu se potrivește ordinii corecte a lucrurilor. Autorul cărții Evrei spune: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecată." (Evrei 9:27) Fiecare om are rânduit un timp în care viața lui să se încheie. Dacă unii oameni își vor termina viața pe pământ fără să moară, atunci singurul lucru sigur în viața vor fi taxele.

Chiar dacă ordinea normală a ciclului este să trăiești și să mori, nu ar fi prima dată când am auzi de cazuri în care oamenii pleacă fără să moară. Enoh a fost un om pe care Dumnezeu l-a iubit mult, apoi, în una din zile, l-a răpit: „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu." (Geneza 5:24) Plecarea profetului Ilie a fost mult mai dramatică. El și Elisei se plimbau de cealaltă parte a Iordanului: „Pe când mergeau ei vorbind, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe unul de altul, și Ilie s-a înălțat la cer într-un vârtej de vânt." (2 Împărați 2:11) Chiar dacă sunt puțini, au existat oameni în Scripturi care nu au gustat moartea.

Poate unii vor spune: „Da, dar acestea sunt doar basme din Vechiul Testament. Vrem realitate din Noul Testament!" După înviere, Isus Și-a adunat ucenicii pe Muntele Măslinilor. El le-a dat însărcinarea să ducă Evanghelia în întreaga lume: „După ce a spus aceste lucruri, pe când se uitau ei la El, S-a înălțat la cer, și un nor L-a ascuns din ochii lor." (Faptele apostolilor 1:9) Isus a fost mort, dar acum nu mai era. Mântuitorul cel viu S-a urcat la cer fiind o persoană vie și, într-o zi anume, Se va întoarce ca o persoană vie. Îngerii au confirmat acest lanț de evenimente. În timp ce ucenicii își întindeau gâturile să vadă mai bine unde S-a dus Isus, doi îngeri au apărut lângă ei și le-au spus: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat

la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer." (Faptele apostolilor 1:11). El S-a urcat la cer fizic, nu la modul figurat. El Se va întoarce fizic, nu la modul figurat. Chiar dacă moartea este o modalitate tradițională de a ne încheia sejurul pământesc, totuși nu este singura modalitate.

Chemarea ambasadorilor acasă

Răpirea este necesară pentru simplul fapt că Isus a făcut o promisiune pe care trebuie să o împlinească:

> *În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*
>
> Ioan 14:2-3

Isus le-a promis ucenicilor că atunci când va pleca, nu va fi bine. El îi iubea prea mult ca să-Și lase Biserica nou formată pradă unei lumi periculoase. El Se va întoarce să-Și primească oamenii înapoi - și, odată ce Biserica este împreună cu Mântuitorul ei, El o va duce Tatălui din ceruri.

Unii spun că Isus Se va întoarce și va aduna Biserica, iar apoi va lua Biserica cu El jos, pe pământ. Să examinăm această presupunere. Este adevărat, singurele două variante pentru unde va fi dusă Biserica sunt cerul și pământul. Dacă destinația lui Isus este pământul, atunci evenimentul care are loc trebuie să fie ori cea de-a doua venire, ori stabilirea Noului Ierusalim. Dacă este cea de a doua Lui venire, atunci de ce suntem răpiți să-L întâlnim? Hristos ar trebui să coboare jos pe pământ, așa că noi nu avem nevoie să urcăm la El. Nu El ne va primi - așa cum spune că va face în Ioan 14 - ci noi Îl vom primi pe El. Întoarcerea lui Hristos nici

nu are sens în contextul Noului Ierusalim, deoarece noi deja vom fi cu Isus la vremea în care acesta va fi înființat.

Singura explicație logică este că vom fi răpiți ca să fim duși în cer, unde Se află Tatăl. La înălțare, Isus a plecat de la noi și Se va întoarce ca să ne ia cu El folosind aceeași metodă prin care a plecat atunci. Isus va veni pe nori, Se va întâlni cu noi în aer, apoi noi vom pleca împreună cu El să ne întâlnim Creatorul. Să facem ceea ce ne sfătuiește Pavel în 1 Tesaloniceni 4:18: „Mângâiați-vă, dar, unii pe alții cu aceste cuvinte."

În această lume periculoasă avem nevoie de orice mângâiere de care putem dispune. În jurul nostru se dă un război - unul pe care poate nu îl vedem, dar pe care sigur îl simțim. Pavel scrie: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești." (Efeseni 6:12) Aceste bătălii sunt duse pe tărâmul ceresc, spiritual. Chiar dacă nu sunt bătălii fizice, ele afectează lumea fizică. Asta înseamnă că noi suntem afectați de acest război spiritual.

Sunt două câmpuri de luptă pe care această bătălie are loc. Primul este cerul. Acolo, Dumnezeu are stăpânire prin Acela pe care L-a ales să conducă: Isus Hristos, care domnește de pe tronul Său. Cel de-al doilea câmp de luptă este lumea. Aici, Satana are stăpânire în urma alegerilor oamenilor. Asta înseamnă că pe pământ Satana Îi este superior lui Dumnezeu? Absolut deloc! Dumnezeu i-a permis vrăjmașului să aibă putere pe pământ doar din cauza alegerii omului de a se răzvrăti împotriva Lui. Însă soarta lui Satana a fost decisă încă din timpul în care a fost rostită prima profeție.

Gândiți-vă din nou la Eva în grădina Eden admirând singurul pom din care i-a fost interzis să mănânce, apoi șarpele

- o manifestare fizică a lui Satana - venind să planteze îndoială în mintea ei: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?", „veți fi ca Dumnezeu". Când păcatele primilor doi oameni și înșelătoria celui rău au fost judecate de către Dumnezeu, El le-a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul." (Geneza 3:15) Sfârșitul celui rău a fost decis încă de la început, iar din acel moment înainte, și-a dat toate silințele să ia cu el cât de mulți oameni poate, să-i înșele pe toți care-l vor asculta și să producă pe cât de mult haos poate.

Acestea sunt cele două câmpuri de luptă, însă lupta dusă nu va rămânea limitată doar la acest teritoriu. Bătălia din cer se mută pe pământ. În Apocalipsa 12, apostolul Ioan descrie viziunea avută cu privire la începerea războiului din cer:

În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care stătea să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. Și femeia a fugit în pustiu, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile.

Apocalipsa 12:1-6

Femeia pe care o descrie Ioan este națiunea Israel, însărcinată cu Mesia cel promis. Satana, balaurul, înțelege implicațiile nașterii

acestui Mesia şi observă că are o şansă să distrugă planurile lui Dumnezeu şi să dezlănţuie răul pe pământ. Aşa că, aşteaptă să Se nască copilul, însă Mesia îi scapă mereu printre degete - din momentul în care Irod porunceşte ca bebeluşii de parte bărbătească din Betleem să fie ucişi şi până la ispitirea din pustie, la crucificare şi la înviere. Hristos împlineşte tot ce a fost trimis să facă, apoi este răpit (harpazo) şi dus în sala tronului Tatălui. Israel fuge să se ascundă, iar balaurul merge la război. Lucrurile nu merg prea bine pentru el.

Şi în cer s-a făcut un război. Mihail şi îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Şi balaurul cu îngerii lui s-au luptat şi ei, dar n-au putut birui; şi locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Şi balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit diavolul şi Satana, acela care înşală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; şi împreună cu el au fost aruncaţi şi îngerii lui.

Apocalipsa 12:7-9

Diavolul continuă să urmărească Israelul în timp ce încearcă să convingă naţiunile pământului să-i creadă minciunile. În cele din urmă, la sfârşitul necazului cel mare, războiul izbucneşte din nou. Apocalipsa 19 ne arată că, la fel ca înainte, Satana nu poate face faţă armatelor lui Dumnezeu şi este înfrânt pentru ultima dată. Pedeapsa lui vine rapid:

El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme.

Apocalipsa 20:2-3

Dacă vrem să înțelegem „de ce”-ul din spatele răpirii, trebuie să recunoaștem războiul care are loc.

Crescând, mereu mi-am dorit să fiu un ambasador. Cât de incredibil trebuie să fie să reprezinți Israelul în fața lumii, bând cocktail-uri la petreceri cu diferite personalități, printre oameni bogați și puternici din întreaga lume. Ce responsabilitate mare ca liderii guvernului din Israel să aibă încredere în mine să transmit cuvintele lor liderilor altor națiuni!

Această descriere a unui ambasador reprezintă și rolul nostru în calitate de creștini - chiar dacă, pentru majoritatea, nu prea vor exista discuții la petreceri și cocktail-uri. Noi Îl reprezentăm pe Dumnezeu în lume. Vorbim cuvintele Lui și arătăm caracterul Lui prin modul în care trăim. De fapt, Pavel folosește această metaforă ca să ilustreze funcția noastră diplomatică: „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20) Observați urgența din limbajul pe care Pavel îl folosește să descrie acest rol: „ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos.” Ce rugăminte uluitoare și care îndeamnă la smerenie!

Ambasadorii sunt unelte esențiale de comunicare între națiuni în vremuri în care relațiile sunt bune și în vremuri în care nu sunt bune. Când țările se înțeleg bine, un ambasador poate lucra împreună cu guvernul celeilalte națiuni ca să adâncească prietenia dintre ele și să negocieze acorduri de care să beneficieze ambele. Când între două națiuni lucrurile nu merg prea bine, ambasadorul are rolul cel mai dificil, uneori chiar înspăimântător, de a face cereri și de a reduce din amenințări. Mai există și momente în care negocierile devin inutile. Guvernele și-au spus unul altuia tot ce au avut de zis, iar războiul se întrezărește la orizont. În astfel de

vremuri, ambasadorii sunt chemați acasă. Inamicul a încetat să mai asculte și nu mai este sigur pentru reprezentanții unei națiuni să rămână pe teritoriu ostil.

Va veni o vreme când Dumnezeu va observa că lumea nu îi va mai asculta pe ambasadorii Lui. Atunci, într-o singură clipită, El Își va chema Biserica acasă. Apoi va urma mânia lui Dumnezeu, iar războiul din Apocalipsa 19 va fi inevitabil. O perioadă de mare necaz va preceda acea bătălie grozavă; va fi un timp de pedeapsă a lumii și de pregătire pentru convertirea Israelului. Ce rost ar avea ca Biserica să suporte acele vremuri ale mâniei lui Dumnezeu dacă pedeapsa ei deja a fost plătită de Hristos și convertirea ei deja a avut loc?

8.
Răpirea: Marea adunare

Când organizez tururi prin Țara Sfântă, adeseori cea mai grea parte este să-i adun pe oameni împreună. Dimineața, când urcăm în autocare, de obicei mă trezesc cu cel puțin un loc gol. Când întreb pasagerii despre persoana care lipsește, ei îmi spun: „Am văzut-o în magazinul de suveniruri", sau „L-am văzut lângă piscină sorbind o cafea." Nu ai zice că ar fi un lucru atât de greu să aduni împreună un grup de femei și bărbați adulți. Se pare că Dumnezeu m-a rânduit să-mi petrec zilele adunând pisici în turmă.

Și Dumnezeu adună oameni, iar la „venirea Domnului" El va avea mult mai mult succes decât am eu: „Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră" (2 Tesaloniceni 2:1-2). Va veni o vreme când Isus Se va întoarce să-Și adune Biserica la El. Aceasta este promisiunea Răpirii, care va avea loc cu scopul de a proteja Mireasa lui Hristos de mânia lui Dumnezeu care va urma. După cum îi spune Isus bisericii din Filadelfia: „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă ca să încerce pe locuitorii pământului." (Apocalipsa 3:10) Cuvântul tradus ca „de" este grecescul „ek" care înseamnă „afară din". Acest lucru înseamnă că Biserica va fi păstrată în afara ceasului necazului, nu în el.

Oamenii mi-au spus: „Amir, eşti un învăţător mincinos, pentru că încerci să faci lucrurile cât mai uşoare pentru credincioşi." Trebuie să recunosc, nu prea înţeleg argumentul acesta. Nu văd ce logică ar avea să citesc în Scripturi o doctrină care nu apare acolo, doar ca să mă conving pe mine şi pe alţii că vom avea marea bucurie de a suferi necazul cel mare. Dacă eşti hotărât să suferi, nu te teme, vei avea o mulţime de oportunităţi. Creştinilor le-au fost promise multe necazuri, însă nu necazul cel mare.

Biserica şi mânia nu se amestecă

Biserica nu este rânduită pedepsei necazului cel mare. Pavel îi laudă pe tesaloniceni pentru dedicarea lor de a aştepta „din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat din morţi, pe Isus, care ne izbăveşte de mânia viitoare." (1 Tesaloniceni 1:10) Mânia nu este pentru poporul lui Dumnezeu. Din nou, nici acest lucru nu este fără precedent. În Geneza citim că atunci când păcatul a pus stăpânire pe lume, Dumnezeu era hotărât ca aceasta să experimenteze mânia lui Dumnezeu, „dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului" (Geneza 6:8). Sodoma şi Gomora s-au depravat atât de mult încât Dumnezeu le-a rânduit distrugerii. Însă Lot Îl urma pe Dumnezeul cel adevărat, „Şi, fiindcă Lot zăbovea, bărbaţii aceia l-au apucat de mână, pe el, pe nevasta sa şi pe cele două fete ale lui, căci Domnul voia să-l cruţe; l-au scos şi l-au lăsat afară din cetate." (Geneza 19:16) Istoria lui Dumnezeu ni-L arată ferindu-Şi oamenii de mânia Lui.

Poate unii vor întreba: „Şi atunci cum rămâne cu sfinţii din necaz? Cu siguranţă cei care vor deveni creştini în timpul necazului vor experimenta mânia necazului." Răspunsul cel mai simplu este: „Da, aşa este." Însă este vorba de o categorie separată de credincioşi, un popor nou. Ei nu sunt Biserica, deoarece Biserica va fi de mult plecată. Pe parcursul tuturor evenimentelor din

viitor despre care scrie în Apocalipsa, Biserica nu este menționată niciodată.[22] Noi deja vom fi în cer, experimentând ceremonia de căsătorie cu Hristos (vezi Apocalipsa 19:6-8). Cei care vor fi mântuiți în timpul celor 7 ani de încercare vor suporta suferințele necazului până când li se vor sfârși viețile și Dumnezeu îi va primi în prezența Lui.

Răpirea este un eveniment pre-tribulaționist. Care ar fi scopul unei răpiri care va avea loc la sfârșitul necazului? Când vine vorba de Biserică, acest lucru nu va împlini nimic. Ar fi ca o săritură masivă în sus cu banda elastică - întâi se vor ridica cei morți, apoi cei care vor fi încă vii, după ce mânia lui Dumnezeu va fi turnată pe pământ. Se vor ridica pe jumătate în aer, doar ca să ajungă la capătul benzii elastice și să fie trași înapoi pe pământ împreună cu Isus, care Se va întoarce pe Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la cer.

O doamnă bine intenționată m-a abordat la un moment dat spunându-mi: „Răpirea reprezintă momentul în care Biserica Îl va întâlni pe Isus pe nori ca să Îl întâmpinăm când Se coboară." Chiar dacă acesta este un sentiment plăcut, pentru mine nu are logică. Răpirea este locul în care Biserica Îl întâmpină pe Isus? De ce ar avea nevoie Isus să ne întâlnim cu El, dacă El oricum coboară? Nu poate să vină singur? Are nevoie de încurajare morală? Eu cred că nu ne vom înălța ca să-L întâlnim la cea de-a doua venire, deoarece deja vom fi cu El. Ne vom întoarce pe pământ alături de El.

În cele din urmă, discuția se rezumă la scopul mâniei. Mânia este o pedeapsă; mânia duce la devastare. Credincioșii nu experimentează mânia lui Dumnezeu. Cu siguranță vom experimenta disciplină, însă nu pedeapsă: „Fiule, nu disprețui mustrarea Domnului și nu te mâhni de pedepsele Lui. Căci Domnul mustră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care-l

iubește!" (Proverbe 3:11-12). Disciplina cu scopul corectării este un concept foarte diferit, având un scop foarte diferit față de pedeapsa finală a mâniei. Ce bucurie să știm că atunci când trecem prin situații dificile și prin încercări, Dumnezeu Se va folosi de acestea ca să ne îmbunătățească viețile!

Necazul nu este pentru Biserică. Dacă totuși vrei să fii aici să experimentezi ororile despre care citim în Apocalipsa, ești invitatul meu. Casa mea este situată în valea Armagheddon, așa că îți poți rezerva un loc pe primul rând. O să mă asigur că îți las cheile sub preș. În 1 Tesaloniceni, Pavel scrie aceste cuvinte:

> *Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El. De aceea mângâiați-vă și întăriți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr.*
>
> 1 Tesaloniceni 5:9-11

După ce pomenește mânia care are să vină, el spune: „De-aceea mângâiați-vă unii pe alții". Dacă ar fi existat posibilitatea ca cititorii lui să experimenteze acea mânie, cum ar fi putut aceștia să se mângâie unii pe alții? „Vești bune, fraților, vom fi decapitați cu toții.", „Pregătiți-vă, veți fi arși de soare.", „Hei, evreilor, frații noștri în credință, foarte curând o treime dintre noi vom fi omorâți." Mângâierea vine când înțelegem ce spune Pavel în versetul 9: „Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie." Mânia lui Dumnezeu vine, însă Biserica nu va fi pe pământ să o experimenteze.

Ce zi glorioasă va fi când Îl vom întâlni pe Domnul nostru în aer! Imaginați-vă că ați avea un corp nou, că veți sfida legea gravitației, că veți vedea fața Mântuitorului vostru. Abia aștept să mă uit în jur să văd cine va mai fi cu mine. Diaconul care pune întotdeauna

bani în coșul de colectă, și se asigură că strigă de fiecare dată „Aleluia!" îndeajuns de tare cât să irite urechile lui Dumnezeu, s-ar putea să lipsească din mulțime. În timp ce bărbatul nearanjat din benzinărie, pe care nu ți l-ai putea imagina într-o biserică, este acolo și-ți zâmbește. Diferența poate să o facă faptul că nu s-a prefăcut că are o relație cu Hristos, ci chiar a avut una. Suntem chemați să trăim în fiecare zi bazat pe legământul pe care L-am făcut cu Isus când ne-am pocăit, rugându-ne ca Dumnezeu să ne folosească spre salvarea altora de la mânia care stă să vină.

Ce tragedie va fi pentru cei care vor rămânea în urmă, pentru că s-au agățat de-o mântuire falsă. Ei s-au jucat de-a biserica în loc să fie o Biserică. L-au onorat cu gura lor, însă inima le-a fost departe de El (vezi Matei 15:8). Cu adevărat, nu toți cei care consideră că vor fi răpiți, chiar vor fi răpiți. Acest lucru este dureros.

După cum am menționat mai devreme, noi nu trebuie să avem nici o teamă când vine vorba de vremurile din urmă. Putem ști fără îndoială că atunci când va avea loc răpirea, noi vom fi cu Domnul. Totul se reduce la ce facem acum în relația noastră cu Isus. În Evanghelia după Ioan, Hristos face clară stipularea unei veșnicii petrecute împreună cu El: „Isus i-a zis: «Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată.»" (Ioan 11:25-26) Sursa nădejdii noastre nu se va schimba niciodată. În viață și în moarte, totul este fundamentat în Mântuitorul nostru, Isus Hristos.

Răpirea: o defalcare logistică

Am vorbit despre multe dintre lucrurile referitoare la răpire, însă este benefic pentru noi să avem o defalcare biblică a acesteia pas cu pas. Incidentul va începe cu coborârea lui Isus Hristos

din ceruri: „Căci însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va coborî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos." (1 Tesaloniceni 4:16) Venirea Lui va fi vestită în ceruri de strigătul unui arhanghel şi de sunetul trâmbiţei. El vine ca să ne primească: „Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi." (Ioan 14:3)

În momentul în care Isus soseşte pe nori, credincioşii - vii şi morţi - experimentează o transformare fizică:

> *Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiţă. Trâmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi.*
>
> 1 Corinteni 15:51-52

Într-o clipită, trupurile noastre vor fi transformate. Toate bolile noastre fizice vor dispărea. Vom slăbi fără beneficiile unei diete Atkins de câteva luni. Vom deveni foarte în formă. Corpul nostru se va transforma într-o substanţă nouă - să-l numim Corp 2.0 - neafectat de gravitaţie şi proiectat să reziste toată veşnicia. Apoi, ne vom ridica în aer.

Primii care vor zbura vor fi cei deja morţi. Ei vor învia şi se vor ridica să-Şi întâlnească Creatorul: „Iată, în adevăr, ce vă spuneam prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămâne până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiţi." (1 Tesaloniceni 4:15) Această înviere nu va fi ca acelora înviaţi după crucificarea lui Isus. Ei s-au întors în trupuri, au trăit pentru o vreme şi au murit din nou. Când morţii vor fi înviaţi la răpire, va fi ca la învierea lui Isus. Ei se vor întoarce într-un trup transformat, care nu va mai fi limitat de legile fizice şi nu se va mai deteriora niciodată.

Acum este timpul credincioșilor care încă trăiesc pe pământ: „Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul." (1 Tesaloniceni 4:17) Imaginați-vă: aceasta va fi prima dată când vom putea vedea întreaga Biserică de la începuturi până în prezent. Vom spune: „A, uite-i pe mătușa Sue și pe stră-stră-stră-străbunicul meu Orville! Și uite-o pe vecina mea Sheila - nu mă așteptam s-o văd aici - și... stai, dar pastorul nostru unde este?"

La sfârșitul acestui verset este o promisiune: „și astfel vom fi totdeauna cu Domnul." „*Totdeauna*" este un cuvânt atât de minunat! Nu va mai exista nici un moment în care să fim despărțiți de prezența manifestată a lui Dumnezeu - nici prin spațiu, nici prin timp, nici prin păcat.

Toate acestea se vor întâmpla la o clipeală de ochi. Când pământul își va pierde credincioșii, oamenii de pe pământ vor răsufla a ușurare. Nu vor fi comitete de investigație sau cercetări la nivel internațional. Creștinii sunt un impediment pentru rău. Biserica este singura care îl oprește pe Satana să stăpânească complet pe pământ.

Am sentimentul că mulți dintre cei care citiți această carte veți fi vii când acestea se vor întâmpla, poate chiar majoritatea dintre voi. Pavel nădăjduia că va experimenta această „*harpazo*"; cu cât mai mult vom putea noi să o experimentăm? Pavel nu a văzut nici măcar jumătate din evenimentele menite să pregătească lumea pentru venirea lui Anticrist pe care le-am văzut noi. Se spune că dacă mergi într-un oraș obișnuit din Statele Unite și vezi instalațiile de Crăciun fiind agățate în toate cartierele, atunci poți fii sigur că Ziua Recunoștinței este la câteva zile depărtare. După cum vom vedea în capitolele care urmează, instalațiile încep să fie

agățate pretutindeni pe pământ, indicând faptul că vine ziua când Hristos se va întoarce în lumea pe care a părăsit-o cu 2000 de ani în urmă.

Să ne uităm acum la cea de-a doua venire. O greșeală comună pe care oamenii o fac este să amestece răpirea și cea de-a doua venire într-un singur eveniment. Acestea sunt două evenimente distincte cu două scopuri diferite. La răpire, Hristos Se întoarce după Biserică. La cea de-a doua venire, Hristos vine înapoi cu Biserica. Profetul Zaharia a scris: „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în fața Ierusalimului, spre răsărit; (...) Și atunci va veni Domnul Dumnezeul meu, și toți sfinții, împreună cu El!" (Zaharia 14:4-5) La sfârșirea necazului cel mare, Isus Hristos Se va întoarce pe Muntele Măslinilor de pe care S-a înălțat la cer, aducându-Și Mireasa (biserica credincioșilor) cu El.

Tit vorbește despre aceste două evenimente folosind două expresii diferite. El spune că harul lui Dumnezeu ne-a învățat că trebuie să „ *așteptăm* fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos." (Tit 2:13) Lumea s-a îndepărtat mult de Dumnezeu și a devenit foarte împotrivitoare creștinilor; această alunecare în jos va continua. „Fericita noastră nădejde" este că în curând va veni o zi în care timpul nostru pe acest pământ se va încheia, iar noi vom fi răpiți (harpazo) să-L întâlnim pe Hristos în aer.

„Arătarea slavei" Mântuitorului nostru va avea loc cu doar șapte ani mai târziu. Spre deosebire de răpire, care va avea loc într-o secundă, cea de-a doua venire va fi un proces: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochi Îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate seminițiile pământului se vor boci din pricina Lui!" (Apocalipsa 1:7) Trebuie să treacă o perioadă de timp până când să poată toți să vadă coborârea lui Hristos și să poată avea o reacție atât

de dureroasă și de temătoare. Isus a confirmat această progresie: „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă." (Matei 24:30) Unii credincioşi pot să fie confuzi pentru că la ambele evenimente sunt menţionaţi norii, însă la răpire Hristos nu coboară mai jos de nivelul norilor (vezi 1Tesaloniceni 4:17).

La evenimentul la care se referă atât Isus, cât şi Ioan - cea de-a doua venire - răspunsul este jalea. Când Biserica este răpită - la răpire - oamenii se bucură. Jalea va avea loc atunci când lumea Îl va vedea pe Isus întorcându-Se pe Muntele Măslinilor şi va fi confruntată cu păcatele ei.

În cele din urmă, mântuirea naţională a Israelului despre care vorbeşte Pavel în Romani 11:26 va avea loc doar la arătarea glorioasă a lui Isus. Despre această zi, Zaharia scrie:

> *Atunci voi turna peste casa lui David şi peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare şi de rugăciune, şi îşi vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, şi-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.*
>
> Zaharia 12:10

Când Mesia Se va întoarce în slavă, evreii rămaşi pe pământ Îl vor recunoaşte în sfârşit ca Cine este cu adevărat, ceea ce va duce la o trezire masivă în întreaga naţiune.

Astfel, agenda pentru cei care Îl vor întâlni pe Isus va arăta în felul următor: morţii în Hristos vor învia, vor fi schimbaţi şi ridicaţi să-L întâlnească pe Mântuitor. Cei vii în Hristos (Biserica) nu vor muri, ci vor fi transformaţi şi ridicaţi să-L întâlnească pe Mântuitor. Sfinţii din necaz vor muri şi vor fi duşi în prezenţa

lui Dumnezeu. Evreii nou-convertiți vor intra în noua împărăție milenială împreună cu Mesia. Singurul grup de care nu scrie nimic sunt sfinții Vechiului Testament. Ei unde se încadrează?

Învierea sfinților din Vechiul Testament va avea loc după cea de-a doua venire când se va pregăti scena pentru Împărăția Mesianică. Profetul Daniel scrie despre necaz și despre învierea care va rezulta din acesta:

> *În vremea aceea (...) va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în carte. Mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula: unii pentru viața veșnică, și alții pentru ocară și rușine veșnică.*
>
> Daniel 12:1-2

Acești sfinți înviați vor fi prietenii Mirelui la marele ospăț al nunții. Ceremonia de căsătorie deja a avut loc în ceruri, însă ospățul va avea loc aici, pe pământ - și va fi o celebrare pe care nimeni nu își va dori să o rateze: „Apoi mi-a zis: «Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!» Apoi mi-a zis: «Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!»" (Apocalipsa 19:9) Aceasta va coincide cu sărbătoarea corturilor, când Hristos Se va întoarce și Își va face cortul, va locui împreună cu poporul Său.

Concluzii

Răpirea este promisiunea lui Hristos față de noi. De aceea, putem fi siguri că va avea loc exact atunci când Scriptura spune că va avea loc.

Răpirea este fericita nădejde a credinciosului. Perspectiva aceasta ar trebui să ne umple de entuziasm din creștetul capului și

până în tălpi. Dacă găseşti bucurie în gândul că te afli pe pământ, atunci, în opinia mea, ceva este greşit în viaţa ta. Dacă iubeşti această lume, atunci probabil eşti din ea.

Răpirea este salvarea noastră de cel rău şi de vremuri grele. Va veni pedeapsa pentru Satana şi pentru toţi cei care-l urmează. Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci la o ceremonie de nuntă, la care vom experimenta plinătatea dragostei Mântuitorului.

Răpirea este adunarea tuturor sfinţilor - prima dată când toţi creştinii din toate veacurile Bisericii vor veni împreună în acelaşi timp. Imaginaţi-vă acea celebrare! Imaginaţi-vă ospăţul - toată mâncarea pe care ţi-o doreşti şi nici o grijă că te vei îngrăşa! Imaginaţi-vă închinarea în prezenţa Mântuitorului nostru. Doar imaginaţi-vă...

Doamne, vino degrabă!

9.
Anticrist: Omul fărădelegii

Înainte să trecem mai departe, să ne repoziționăm. Este foarte ușor să fim prinși în senzaționalismul care înconjoară întreaga discuție referitoare la vremurile din urmă. Chiar dacă vor fi multe momente în care să spunem „Pe asta nu am știut-o!" sau „Aha!", trebuie să nu ne pierdem din vedere scopul. Suntem chemați să descoperim ca să putem da mai departe. Suntem primitori ai adevărului ca să putem fi apoi mesageri ai lui. Slujba noastră în aceste zile de pe urmă este să răspândim Cuvântul lui Dumnezeu în lumea care are nevoie disperată să-L cunoască. Vremea este scurtă, iar noi am primit responsabilitatea foarte importantă de a duce adevărul Evengheliei tuturor celor care au nevoie de nădejde de la Dumenzeu.

Deseori, când mă gândesc la Evanghelie, îmi imaginez că este scrisă „Gos-pills" (Gospel evanghelie, pills - medicamente). Omenirea are o boală numită păcat, iar aceasta cel mai sigur va duce la moarte. Însă Dumnezeu ne-a dat un remediu care va vindeca boala: Evanghelia. Aceasta nu este un medicament pe care îl putem cumpăra. În schimb, Altcineva a plătit pentru ea. Când ne facem parte de medicamentele Evangheliei, boala care duce la moarte este înlocuită de credința care duce la viață veșnică.

Acum că am fost vindecați, este responsabilitatea noastră să punem aceaste medicamente în mâinile tuturor celor aflați în fază terminală din jurul nostru. Ei decid dacă vor lua medicamentele sau nu. Partea noastră este să răspândim acest adevăr și această

nădejde tuturor celor care ascultă. Ca să putem răspândi cu eficiență adevărul, trebuie să îl cunoaștem.

Taina fărădelegii

Chiar dacă este important să știm tot adevărul lui Dumnezeu, sunt anumite părți care ne stârnesc interesul într-o mai mare măsură. Anticrist este unul dintre aceste subiecte. Mi se adresează mai multe întrebări despre Anticrist decât despre orice altceva. Acest lucru este fascinant, deoarece noi, Biserica, nu vom mai fi aici când Anticristul se va face cunoscut. Întâi răpirea, apoi Anticrist. De ce ne interesează atât de mult cine va fi acest om?

Totuși, întrebările continuă: „Este prințul Charles?", „Este Barack Obama?", „Este Vladimir Putin sau Donald Trump?" Sincer, nu știu. Cum aș putea ști? Dacă aș fi știut asta ar fi însemnat că el deja s-a descoperit, ceea ce înseamnă că eu aș fi unul dintre cei care nu au fost răpiți. În acest caz, nu îmi veți putea folosi terasa ca să vă aflați în primul rând la marea adunare de la Armagheddon: o voi folosi eu.

Cred că suntem atât de intrigați pentru că simțim că ceva a început, că planurile sunt pe cale să se împlinească. Trebuie doar să ne uităm la lumea din jur ca să ne dăm seama că taina nelegiuirii deja se desfășoară. Duhul lui Anticrist a început să se manifeste încă din grădina Eden, din Geneza 3 și de atunci înainte s-a mișcat, a urzit planuri și a luat amploare. Dacă ne uităm la cultura din ziua de astăzi, vedem răzvrătirea lui peste tot. Uneori această răzvrătire este pe față împotriva lui Dumnezeu; uneori este doar ața unei minciuni țesută în tapiseria adevărului. O dată cu trecerea timpului va deveni tot mai greu să discernem adevărul de ce este fals. Poate nu știm cine va fi Anticrist, însă trebuie să știm ce intenționează el.

De aceea, accentul trebuie să cadă mai puțin pe Anticrist și mai mult pe fărădelegea care-l înconjoară. Taina nu este Anticrist, ci nelegiuirea. El este doar un produs secundar al unei linii ample de fărădelegi care a început în grădina Eden și va culmina în ridicarea lui la putere. Anticristul nu va produce fărădelege; taina fărădelegii îl va forma pe Anticrist.

Cum va fi posibil să-l recunoaștem pe acest om într-o lume înrădăcinată în răzvrătire spirituală? Știm că I se va împotrivi lui Dumnezeu constant. Dorința lui va fi să acționeze întotdeauna împotriva Duhului lui Hristos. El este o copie negativă - un „așa nu vreau să fiu". Exact așa cum Dumnezeu Și-a trimis Fiul să ne elibereze și să ne scape de robie, aducând pace și prosperitate, Satana va promite eliberare de *„Cuvântul lui Dumnezeu"*, aducând pace și prosperitate într-un mod fals. Exact așa cum Dumnezeu a venit ca un om al neprihănirii, Satana va veni ca un om al răului. Dacă vrem să înțelegem cine este Anticrist, trebuie să știm doar cine nu este Isus. Anticrist îi va orbi pe cei care pot vedea, va aduce moarte celor vii, îi va face robi pe cei liberi.

Acest om este întruparea tainei fărădelegii. Amintiți-vă, o taină nu este un secret. Această taină și omul fărădelegii nu sunt un adevăr ascuns de ochii lumii. Dumnezeu ne-a dat destule indicii despre rolul pe care acest om îl va juca pe măsură ce timpul se apropie de sfârșit. Chiar dacă identitatea și venirea exactă ale lui Anticrist sunt ținute în umbră, substanța lui devine tot mai clară odată cu apropierea sfârșitului.

Ce este Anticristul?

„Cuvintele înseamnă lucruri": această maximă este relevantă în special când vine vorba de Biblie. În Scriptură nu există cuvinte nesemnificative nici o expresie de umplutură. Un

singur cuvânt lipsă sau o definiție greșită pot transforma un adevăr într-o minciună.

Să ne luăm puțin timp pentru gramatică. În engleză sunt două tipuri de articole: articolul nehotărât (un, o) și articolul hotărât („the": - ul, - a). Primul este general, pe când cel de-al doilea este specific. Ambele sunt folosite în Scripturi în legătură cu termenul „Anticrist".

Apostolul Ioan distinge clar diferențele dintre un anticrist și Anticristul atunci când scrie: „Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Anticrist, să știți că acum s-au ridicat mulți anticriști: prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă." (1 Ioan 2:18) Chiar dacă există un singur Anticrist, sunt mai mulți anticriști. Chiar dacă Anticrist va veni în viitor, în trecut s-au ridicat mulți anticriști și continuă să apară. Toți au aceeași dorință de a submina binele pe care Dumnezeu îl face; totuși, Anticrist își va desfășura planurile la nivel global.

Cum îi vom recunoaște pe acești anticriști? Totul se reduce la mesajul lor. Ce anume învață? Ioan scrie: „Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduiește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul, care tăgăduiește pe Tatăl și pe Fiul." (1 Ioan 2:22) Din nou, vedem un mesaj care este total opus învățăturilor lui Isus.

Am fost în mai multe țări decât pot enumera și am simțit o multitudine de mirosuri. Unele sunt plăcute: condimentele din bazaruri, florile din Hawaii, aerul răcoros al dimineții din Colorado. Altele sunt mult mai neplăcute: mirosul războiului, al sărăciei și al morții. Cel mai neplăcut dintre toate este unul pe care pare să-l găsesc pe oriunde mă aflu, indiferent de continent sau țară. Este mirosul învățăturii mincinoase. Cumva mi-am dezvoltat simțul olfactiv care poate simți erezia încă de la kilometri depărtare. Iar când cercetez aceste izuri, tot timpul ele se centrează pe dumnezeirea lui Isus.

Musulmanii îți vor spune că Isus a fost un mare profet. Evreii îți vor spune că El a fost un om bun. Mulți alții îți vor spune că El era un învățător foarte înțelept. Dar este El Dumnezeu? Acesta reprezintă un pas mai departe decât au chef ei să meargă.

În decursul anilor, diferiți oameni mi-au scris: „Obișnuiam să cred în Trinitate, dar acum mă îndoiesc de ea. Isus este Mesia și nu avem nevoie de mai mult de atât." Acesta este mesajul pe care Satana a încercat să-l perpetueze încă de când Isus a fost pe pământ. Nici măcar evreii de acum 2000 de ani nu aveau o problemă cu faptul că Isus ar fi Mesia. Și-au așezat hainele la picioarele lui și au strigat: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!" (Matei 21:9) Ei erau pregătiți ca Isus să fie Mesia, însă El și-a dus mesajul prea departe. Când a fost judecat și crucificat, a fost pentru blasfemia de a pretinde că este Dumnezeu. Un anticrist poate fi oricine neagă dumnezeirea lui Isus, afirmând că Dumnezeu nu este chiar Dumnezeu.

Anticristul este o persoană anume care va veni la un moment specific din istorie și va avea un scop precis. Numele Anticrist este format din două cuvinte grecești - „anti", care înseamnă „opus, în locul" și „christos", care înseamnă „Hristos". Anticrist este cineva opus lui Hristos sau care acționează în locul Lui. După cum deja am văzut în acest capitol, numele i se potrivește perfect.

Dacă Dumnezeu este Tatăl lui Isus Hristos, atunci are sens ca Satana să fie tatăl lui Anticrist. Dacă vrem să cunoaștem caracterul lui Isus, ne uităm la Tatăl. În același fel, dacă vrem să știm cum este Anticrist, trebuie să ne uităm la tatăl minciunii. Satana este obsedat de dorința de a fi ca Dumnezeu. Primul lui succes pe pământ l-a avut când i-a promis Evei aceeași minciună pe care el a crezut-o: „Vei fi ca Dumnezeu." (Geneza 3:5) Satana încerca să convingă femeia de ceea ce se afla în inima lui. Isaia

îi atribuie celui rău aceste cuvinte: „mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt." (Isaia 14:14) Întreaga taină a fărădelegii a pornit din inima ambițioasă a lui Satana, s-a răspândit în grădină, iar apoi, ca o versiune spirituală a morții negre, a infestat întreaga lume.

Ceea ce este șocant este faptul că s-a construit o mișcare a celor care pretind că această răspândire este un lucru bun. Ei susțin că Dumnezeu este problema, iar Lucifer este de fapt băiatul bun. Ei îl reprezintă cu mândrie pe Satana și îl aleg pe el în locul fericitei nădejdi. Din nefericire, va veni ziua când vor realiza nebunia alegerii lor.

Când va veni Anticrist?

În vremea lui Pavel, a existat multă înșelăciune și informare greșită referitoare la vremuri și anotimpuri. Mulți credeau că împăratul Nero era Anticristul atunci când, în anul 70 d. Hr., a poruncit să fie distrus Ierusalimul. Această înșelăciune încă este considerată adevărată în multe ideologii.

Preocupat de teoriile neadevărate privind vremurile din urmă care circulau prin bisericile în dezvoltare, Pavel a scris bisericii din Tesalonic:

Cât privește venirea Domnului nostru Isus Hristos și strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraților, să nu vă lăsați clătinați așa de repede în mintea voastră și să nu vă tulburați de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește „Dumnezeu" sau de

ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

2 Tesaloniceni 2:1-4

Potrivit cuvintelor lui Pavel, oamenii vor spune că ziua Domnului a venit deja; chiar mai mult, ei vor pretinde că spun aceste lucruri din partea Lui. Să nu credeți așa ceva! Alții vor proclama că predică cuvinte venite de la Duhul Sfânt, însă aceste cuvinte nu pot fi adevărate.

Pavel clarifică faptul că ziua Domnului urmează să vină. Dumnezeu va aduce judecată pe pământ, însă înainte de asta trebuie să se întâmple două lucruri. În primul rând, va fi o mare apostazie de la adevărul lui Dumnezeu. În al doilea rând, trebuie să vină Anticrist. Nu se poate demonstra că vreunul dintre aceste evenimente au avut deja loc. Totuși, va veni ziua când acest om se va înălța pe sine ca și cum ar fi Dumnezeu și va determina oamenii să i se închine de bună voie. Se va duce la Templu și îi va înșela pe oameni să creadă că este o divinitate.

Dacă i se va aduce închinare la Templu, care este ipoteza fundamentală? Că va exista un Templu în care să i se aducă închinare. Eu provin din Israel. Am fost în Ierusalim de mai multe ori decât pot număra. Pot să vă spun cu toată certitudinea: nu există nici un Templu în Ierusalim. De aceea, evenimentele din 2 Tesaloniceni 2 trebuie să aibă loc în viitor.

Ideea unui Templu în Ierusalim îi determină pe mulți oameni să pună sub semnul întrebării timpul în care toate aceste lucruri se vor întâmpla. Unii cred că este imposibil ca Templul să mai fie construit vreodată. Este de neconceput ca musulmanii să permită asta. Muntele Templului deja este locul pentru Domul Stâncii (Qubbat al-Sakhra), moscheea Al-Aqsha și Domul Lanțului

(Qubbat al Silsila) - trei dintre cele mai respectate locuri în islam. Ar fi foarte greu să mai strecori un templu evreiesc acolo.

Însă aceasta este puterea înşelăciunii lui Anticrist. Nu ştim cum anume o va face. Însă Pavel ne asigură că o va face. Odată primită permisiunea să construiască Templul, acesta va fi construit foarte rapid. Deja există în Ierusalim un Institut al Templului. Toate vasele pentru închinare sunt pregătite şi schiţele sunt făcute. Nu lipseşte decât aprobarea. Ceea ce nu înţeleg oamenii este că omul care va dobândi în cele din urmă permisiunea nu intenţionează decât ca Templul să fie construit astfel încât să i se aducă lui închinare în el. Mă gândesc că evreii vor fi foarte mânioşi când îşi vor da seama de asta.

Anticristul nu este un prieten al evreilor. Acesta este un adevăr pe care evreii îl vor învăţa pe într-un mod foarte dureros. Dacă vă amintiţi, Apocalipsa 12 ne oferă o imagine a războiului din cer. Balaurul se va arăta şi va persecuta femeia - Israel - care va da naştere lui Hristos. Satana vrea cu disperare să distrugă naţiunea Israel pentru că ştie că rolul lor în planul lui Dumnezeu nu s-a încheiat încă.

Isus s-a adresat oraşului Ierusalim: „căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»" (Matei 23:39) Ca Isus să Se întoarcă la cea de-a Doua Venire, evreii trebuie să se afle în oraşul lor, implorându-L să revină. Astfel, tot ce trebuie făcut ca întoarcerea lui Isus să fie împiedicată este ca evreii să fie exterminaţi. Chiar dacă Satana s-a străduit din răsputeri să distrugă poporul ales al lui Dumnezeu, totuşi, ei continuă să revină.

Israel este un supraviţuitor. În ciuda dispersării, a cruciadelor, inchiziţiei, pogromurilor şi a Holocaustului, Satana nu a găsit o cale permanentă prin care să scape de această ameninţare la adresa

lui. Și nici nu va găsi vreodată, pentru că Dumnezeu este de partea lor. Dumnezeu este cu poporul Lui.

Satana încearcă să distrugă Israelul și nu reușește. Satana se luptă cu Dumnezeu și pierde. El a pierdut războiul din cer și urmează să piardă războiul de pe pământ. De unde știu? Scrie în Biblie.

De ce va veni Anticrist?

Ca să fie convingător într-un caz judecătoresc, un procuror trebuie să poată demonstra motivul. De ce a făcut infractorul ce a făcut?

Această întrebare „de ce?" trebuie să o punem și referitor la Anticrist. Am vorbit despre când va veni și am discutat câteva dintre lucrurile pe care le va face când se va arăta. Însă, înainte să trecem mai departe, trebuie să ne uităm și la motivația lui.

Nu trebuie să căutăm prea mult. Întorcându-ne la 2Tesaloniceni vedem că Pavel răspunde acestei întrebări superimportante.

> *Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină, Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiți.*
>
> 2 Tesaloniceni 2:9-12

Anticrist vine să pășească în vidul creat de respingerea lui Hristos. Oamenii acestei lumi și-au întors spatele adevărului lui Dumnezeu și au acceptat minciunile înșelătorului. Ioan spune în felul următor: „El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar

lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit." (Ioan 1:10-11) Anticrist vine să fie primit de către cei care L-au refuzat pe Hristos.

Deoarece lumea îl va alege pe Anticrist în locul lui Hristos, Dumnezeu va trimite o amăgire printre oameni, astfel încât să devină înrădăcinați în această minciună. Doar priviți în jur la cât de înrădăcinată este lumea noastră în nelegiuire. Oamenii par să celebreze tot ce nu este Dumnezeu. Înșelăciunile tatălui minciunii au pângărit perspectivele omenirii, pavând calea pentru ce este anti-Hristos în toate aspectele.

Mai devreme am discutat despre cele două căi de înșelăciune prin care Satana va căuta să înșele lumea. Majoritatea timpului am vorbit despre cea de-a doua - înșelăciune a națiunilor. Cu toate acestea, prima dintre cele două - înșelăciunea lumii - este cea care va deschide calea pentru Anticrist. Istoria a dovedit faptul că înșelătorul înțelege deplin omenirea. El știe de ce dorințe de-ale noastre să se folosească pentru a avea efect maxim. Deja putem să vedem cum are succes exploatând dorințele noastre cele mai profunde.

Prima dorință pe care o accesează este dorința lumii de a fi prosperă. Oamenii vor bani, confort, jucării scumpe și nimicuri costisitoare. Un altruism în creștere îi determină pe oameni să nu-și dorească aceste lucruri doar pentru ei, ci pentru toată lumea. Acesta pare să fie scopul major al multor guverne și lideri mondiali, inclusiv fostul președinte american. Ca urmare, prin alianțe, tranzacții comerciale și protocoale referitoare la schimbările climaterice, lumea se îndreaptă spre crearea unui sistem care să asigure tuturor prosperitate.

Multe sisteme monetare ale secolului 21 dăunează demersului prosperității globale. Tot timpul cineva speculează circulația

monetară - favorizând o monedă în detrimentul celorlalte pe care le devalorizează. La momentul actual, dolarul american este standardul pentru majoritatea tranzacțiilor financiare mondiale. Dacă piața globală ar decide să nu mai folosească dolari, aceștia ar intra în colaps. Vechiul sistem este prea riscant. Cea mai bună opțiune ca bogații să rămână bogați și ca săracii să urce pe scara financiară este crearea unei economi mondiale bazate pe o singură monedă care să dispună de o singură rezervă mondială.

Statele Unite se vor alătura fără ezitare, cu atât mai mult cu cât datoriile lor se înmulțesc și dolarul devine tot mai depreciat. Deocamdată, mare parte din sistemul economic al Statelor este controlat de Rezerva Federală. Majoritatea oamenilor nu își dau seama că aceasta este o bancă privată. Prin intermediul Rezervei Federale, cinci familii bogate trag sforile economiei naționale - o măsură imensă de putere în mâinile câtorva anonimi. Mulți vor răsufla ușurați când deciziile financiare naționale vor fi controlate de un corp internațional aparent mai plin de compasiune și mai influent la nivel global.

Ce a început în Europa se va răspândi pe tot globul - multe națiuni se vor uni sub o singură economie și o singură monedă. Scopul final va fi un sistem fără bani curenți: fără monede, bancnote, fraude și bătăi de cap. Totul se va vinde ușor de dragul securității. Banii curenți oricum sunt folosiți din ce în ce mai puțin. Mare parte din activitatea economică de astăzi se desfășoară digital prin card sau online. Am un prieten care foarte rar are bani cash la el; nu prea mai sunt necesari. Dorința de confort ne împinge înspre o societate fără bani lichizi, iar dorința de siguranță ne împinge la unitate.

Dorința oamenilor după unitate este, de fapt, cea de-a doua dorință umană de care Satana profită. În urma acestei dorințe se

va ridica un guvern mondial, chiar dacă acest lucru pare imposibil. Cum ar putea cineva să aducă „e pluribus unum" („dintre mulți, unul") în această lume cu atât de multe popoare și culturi? Există atât de multe rivalități, atât de multe ape însângerate care au curs pe sub podurile naționaliste. Trebuie să existe o cauză măreață, unificatoare care să înlocuiască toate facțiunile și amărăciunea.

Această cauză există astăzi și deja a început să spargă granițe și să unească guverne. În ultimele două secole, mai mult de 190 de țări au cedat o parte din suveranitatea lor unui tratat guvernamental numit Protocolul de la Kyoto, adoptat original în anul 1997 la Kyoto, Japonia, cu scopul protejării pământului de încălzirea globală.[23]

Potrivit celor care susțin teoria încălzirii globale, pământul se află într-o cursă descendentă înspre distrugere, iar emisiilor de carbon li se atribuie cea mai mare vină. Deoarece nu este o urgență climaterică localizată, nu este adecvat să i se permită fiecărei națiuni să-și determine propriul curs de acțiuni. O problemă globală cere supraveghere globală.

Această ideologie a zilei judecății a pătruns în fiecare aspect al lumii în care trăim. În 2015, președintele Barrack Obama a declarat că schimbările climaterice vor reprezenta singura amenințare mare pentru generațiile care vor urma.[24] Economiile suferă din pricina excesului de reguli și negării unor noi proiecte de energie, totul în numele protejării planetei.

O panică mocnită referitor la dezgheța rea banchizelor și la diminuarea resurselor de hrană a cuprins multe națiuni. Nimeni nu se mai îndoiește de știința care a tras aceste concluzii. La fel ca teoria evoluției, teoria schimbărilor climaterice este acceptată acum drept lege științifică.

Influența încălzirii globale s-a extins și asupra religiei. O tendință crescândă de ecologism evanghelic schimbă focalizarea creștinilor de la a salva suflete la a salva planeta. În Biserica catolică, Papa Francisc folosește schimbările climaterice drept o componentă esențială în platforma sa spirituală. Într-o enciclică emisă în iunie 2015, Papa Francisc a cerut crearea unei noi autorități politice globale, care să abordeze această provocare de a reduce poluarea.[25] Apoi, în septembrie 2016, Papa a declarat că „să comiți o infracțiune împotriva lumii naturale este un păcat împotriva nouă înșine și un păcat împotriva lui Dumnezeu."[26] Cine poate să decidă ce anume este „o infracțiune împotriva lumii naturale"? Presupun că aceasta va fi noua autoritate globală pe care Papa Francisc a propus-o.

Chiar dacă astăzi, în urma alegerilor electorale din SUA și Europa, poate există o amânare în unificarea puterii globale sub pretextul schimbărilor climaterice, aceasta nu va mai dura mult. Credința că ne distrugem rapid planeta a devenit un element permanent al unei perspective universale asupra lumii și și-a făcut cuib în inimile și mințile generațiilor care se ridică.

Dorința după pacea globală este cea de-a treia pe care înșelătorul o folosește eficient. Cu rapoartele zilnice de acte teroriste și cu amploarea amenințării armelor nucleare, nu este de mirare că sunt multe voci care strigă ca oamenii să încerce să se înțeleagă unii cu alții. Punctul central al focalizării acestei păci este Orientul Mijlociu. Unii cred că dacă se reușește cumva instaurarea păcii în acea regiune de pe glob, acea fraternizare se va răspândi în restul lumii. Astfel, când Anticrist va instaura pacea în zona critică din Orientul Mijlociu, mulți se vor ridica și îl vor numi binecuvântat.

Profetul Daniel scrie:

El va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare, și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește, până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.

Daniel 9:27

Perioada acestui acord de pace este de șapte ani (o săptămână); această perioadă va părea atât de îmbietoare, încât lumea sleită de puteri din cauza războaielor, va alege să-l urmeze și să i se închine lui Anticrist. Ceea ce nu știu oamenii, este că după ce a trecut jumătate de săptămână (3 ani și jumătate), el își va încălca legământul.

Întreruperea unei păci temporare chiar de către pacificator este o trăsătură a lui Anticrist, pentru că este total opusă lucrurilor pe care Dumnezeu le aduce. Când Dumnezeu aduce pace, este întotdeauna o pace deplină: „Însuși Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice fel. Domnul să fie cu voi cu toți!" (2 Tesaloniceni 3:16) Oamenii ar trebui să fie nebuni ca să aleagă pacea adusă de Satana în locul păcii lui Dumnezeu - dar oamenii sunt nebuni.

Cu câțiva ani în urmă, am fost trimis în Germania să interoghez un dezertor al armatei iraniene. Mi-a dat o sumedenie de informații despre Garda Revoluționară Iraniană, inclusiv din cine era formată și cum anume operau ei. Însă nu era nimic nou - erau informații pe care deja le dețineam. Apoi, a spus ceva ce m-a determinat să mă ridic și să ascult cu atenție. Am fost șocat să aud acele lucruri, dar apoi am fost șocat de faptul că am fost șocat, pentru că vorbele lui au răspuns multor întrebări. În armata iraniană, soldații, începând de la cel care are gradul cel mai mare și până la cel mai nepriceput soldat, toți se droghează - și nu doar cu alcool sau marijuana. Drogurile pe care le folosesc sunt puternice.

De aceea funcționează un sistem militar bazat pe supunere oarbă, nechibzuită; soldații sunt incapabili să gândească.

Lumea noastră este cam la fel. Drogurile sunt promovate și nu devin doar legale, ci și folositoare. Aproape 80% din medicamentele pentru durere pe bază de opioid sunt consumate în Statele Unite, iar legalizarea marijuanei recreaționale s-a răspândit din Colorado în alte și alte state. Ceea ce era considerat cândva interzis, este produs astăzi de companii publice și legile noastre declară că este „bun".

Fie că este vorba că și-au pierdut mințile sau că răspândirea consumului de substanțe le-a distrus procesul de gândire, oamenii vor alege pacea lui Satana în locul păcii lui Dumnezeu. Lumea caută un erou, nu un Mesia care suferă. Se presupunea că Hristos ar fi trebuit să salveze lumea; în schimb, L-am văzut mergând la cruce. Anticrist se va prezenta drept campionul pe care toți îl căutau: „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Și tot pământul se mira după fiară." (Apocalipsa 13:3)

Satana cunoaște inima omenirii. El știe ce îi motivează și ce îi entuziasmează pe oameni. Această cunoștință îi permite să manipuleze omenirea să-i creadă minciunile din toată inima și din tot sufletul.

De unde va veni Anticrist?

Aceasta este ultima întrebare dintre cele pe care le aud cel mai des: De unde va veni Anticrist? Este o întrebare capcană, care cere o cercetare a dovezilor biblice, a istoriei și a culturii lumii. Unii spun că Anticrist va fi musulman. Islamul se răspândește și impregnează multe națiuni și puterea lui pare să crească din ce în ce mai mult. Această răspândire obișnuia să aibă loc doar în

Orientul Mijlociu, în Asia de sud și în Africa de Nord, însă astăzi, Europa și SUA se confruntă cu probleme privind expansiunea islamizării.

Totuși, varianta unui Anticrist musulman este absolut imposibilă. Arătați-mi un singur evreu care ar considera un musulman drept Mesia. Nu poți găsi un evreu care să-i permită unui musulman să-i fie prim-ministru, cu atât mai mult să fie Alesul, pentru care ei s-au rugat ultimii 2000+ de ani. De asemenea, arătați-mi un singur musulman care le-ar permite evreilor să zidească Templul pe Muntele Templului. Coranul le interzice musulmanilor să facă un tratat de pace cu evreii. Ideea de a ceda o anumită parte din pământul lor sfânt pentru un templu evreiesc fără să fie păcăliți sau înșelați în vreun fel este de neconceput.

Ce anume se va schimba astfel încât să fie posibilă construirea Templului? Pe când Anticrist se va arăta, islamul deja va fi un factor global mai puțin proeminent decât astăzi. Deja acest sistem de credință se apropie de sfârșit, în principal pentru că este atât de violent. În curând, credincioșii radicali vor deveni atât de extremi în acțiunile lor, încât musulmanii mai moderați vor fi obligați să se dezică de ei. Islamul se va dilua în ceea ce înseamnă practică și cultură. În loc să-și evidențieze natura distinctă, în special prin aderarea la legea *sharia*, musulmanii se vor asimila și integra în cultura europeană, acceptând filozofia Vaticanului de „a fi buni".

Anticrist sigur nu va veni din Orientul Mijlociu. Ca să-i descoperim originile, trebuie să ne întoarcem în istorie. Marele împărat Nebucadnețar a zidit Imperiul Babilonian, însă nu a fost primul care a dat formă unei civilizații în acea regiune. În ebraică, *Babilon* este „Babel".

Geneza 11 ne spune că primii locuitori ai acestei regiuni au intrat în conflict cu Dumnezeu. Au vrut să construiască un turn

care să ajungă la cer. Pentru ei asta suna ca o idee bună, deoarece, în mintea lor, dacă reușeau să ajungă în cer, deveneau dumnezei. Au uitat pur și simplu că nu poți să-L înlocuiești pe Dumnezeu. El știa exact ce fac aceștia, așa că le-a încurcat limbile și i-a împrăștiat. Zona a devenit cunoscută sub numele de Babel - un cuvânt onomatopeic bazat pe un sunet dintr-o limbă străină urechii omului. Încă de la început, Babilon a fost un loc al confuziei și a dorinței de a fi ca Dumnezeu.

Nebucadnețar s-a potrivit perfect acestui șablon. În timp ce-și admira împărăția de pe acoperișul casei lui în una din zile, a început să se laude pentru tot ce a făcut, punându-se în rolul unui dumnezeu peste imperiul său. Dumnezeu a intervenit și i-a spus:

> *ți s-a luat împărăția! Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, și vei locui la un loc cu fiarele câmpului, îți vor da să mănânci iarbă ca la boi, și vor trece peste tine șapte vremuri, până vei recunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și că o dă cui vrea!*
>
> Daniel 4:31-32

Nebucadnețar și-a pierdut instantaneu mințile și a fost umplut de confuzie până când s-a uitat spre ceruri și I-a dat lui Dumnezeu toată gloria pentru tot ce a făcut.

Ce loc mai bun din care să-l vedem pe Anticrist ridicându-se dacă nu Babilon? „Așteaptă o secundă, Amir, vrei să spui că Anticrist va fi irakian? Nu acolo era situat Babilonul? Tocmai ai spus că nu va veni din Orientul Mijlociu!" Nu, nu spun că Anticrist va fi din Irak.

În secolul al 6-lea î. Hr., Imperiul Babilonian a fost distrus de către mezi și perși. Perșii au domnit până în secolul al 4-lea î. Hr., când imperiul lor a fost distrus de către greci, sub conducerea lui

Alexandru cel Mare, în Babilon - oraşul în care a murit 10 ani mai târziu, în anul 323 î. Hr. Imperiul Grecesc a reprezentat puterea dominantă până când a fost distrus de către romani în Babilon. Imperiul Roman era vast şi puternic şi a dominat secole întregi, dar chiar şi acesta a fost distrus, doar că nu în Babilon. Triburile germanice au fost cele care au doborât imperiul, determinându-l să se împrăştie şi să se dezintegreze (din nou, nu în Babilon, ci în Europa). Această strămutare din Orientul Mijlociu în Europa este importantă.

În Daniel 7 citim despre un vis pe care profetul l-a avut într-o noapte, în timp ce dormea în patul său. Din mare au ieşit patru fiare. Prima semăna cu un leu cu aripi de vultur. A doua semăna cu un urs. Cea de-a treia era o creatură care semăna cu un pardos (leopard) cu patru capete şi patru aripi. Apoi Daniel descrie cea de-a patra fiară:

> *După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte şi iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare şi de puternică; avea nişte dinţi mari de fier, mânca, sfărâma şi călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte şi avea zece coarne. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor, şi dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. Şi cornul acesta avea nişte ochi ca ochii de om şi o gură care vorbea cu trufie.*
>
> Daniel 7:7-8

Această fiară din urmă descrie Imperiul Roman. Din capul acestei fiare ies 10 coarne, trei dintre ele fiind smulse. Europa de Vest este singura regiune care a avut 10 triburi dintre care trei nu mai există: vizigoţii (Spania), anglo-saxonii (Anglia), francii (Franţa), alemanii (Germania), burgunzii (Elveţia), lombarzii

(Italia), suebii (Portugalia), herulii (smulși), ostrogoții (smulși) și vandalii (smulși). 10 triburi: șapte încă există, iar trei nu mai sunt. Dar cornul cel mic care iese dintre ele vorbind „cu trufie”? Este Anticrist. El vine, și se pare că lumea pregătește calea pentru sosirea lui.

10.
Anticrist: Derularea covorului roșu

Imaginați-vă că ați fost avertizat că veți muri căzând de pe puntea de observare a Empire State Building pe data de 26 martie 2024. Cel mai logic răspuns ar fi să vă asigurați că vă veți afla oriunde altundeva în acea zi. Dacă ați decis că veți ignora avertismentul și veți face o plimbare pe acoperișul zgârie-norului din New York în acea zi, atunci singurul pe care veți putea da vina pe măsură ce vă veți vedea fața reflectată în ferestrele birourilor în timpul căderii, veți fi dumneavoastră.

Dumnezeu a alertat lumea cu privire la venirea omului fărădelegii. Ne-a dat indicii referitor la identitatea și originea lui. Chiar mai mult decât atât, Biblia este plină de avertismente împotriva îndepărtării de Dumnezeu, a căderii în senzualitate, a neglijării celor nevoiași și a desfătării în nelegiuire. Cu toate acestea, când privim în jur, adesea doar asta vedem. Lumea ignoră avertismentele lui Dumnezeu, urcând pas cu pas în vârful zgârie-norului ca să se arunce în gol. Continentul care conduce marșul înspre sfârșitul lumii este Europa.

Europa: Babilonul din zilele noastre

Nu este greu să vezi Babilonul în Europa. Nu trebuie decât să te uiți. În primul rând, Babilonul poate fi observat în simbolurile Europei. Steagul european are un fundal albastru pe care sunt așezate într-un cerc 12 stele. Acest tipar de 12 stele este cunoscut sub denumirea „Regina cerului", un titlu de o mare importanță istorică.[27]

Ca să analizăm acea importanță, haideți să ne întoarcem în Geneza, la originile Babilonului. Nimrod, stră-strănepotul lui Noe, l-a zidit. Potrivit cu Geneza 10:9, el era numit un „viteaz vânător înaintea Domnului". Denumirea pe care babilonienii i-au atribuit-o mamei acestui mare om a fost „Regina cerului". Mai târziu, mitologia greacă l-a făcut pe Nimrod un mare viteaz și ziditorul turnului Babel. Acest turn a devenit un simbol satanic al răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, și a reprezentat încercarea omenirii fie de a dovedi că nu există Dumnezeu, fie de a-L înlocui. Cine altcineva caută să dovedească omenirii că nu există Dumnezeu și că El este de înlocuit?

După cum am menționat și mai devreme, Dumnezeu a distrus turnul, însă orașul a continuat să fie văzut ca un simbol al păcatului și răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. Este interesant faptul că atunci când Dumnezeu și-a exilat poporul din țară în urma răzvrătirii lor l-a trimis în Babilon - orașul răzvrătirii! Acest oraș de insurecție împotriva Domnului a devenit un simbol pe care liderii Europei l-au adoptat pentru ei.

În 1563, Pieter Bruegel cel Bătrân a pictat felul în care a crezut el că arăta Turnul Babel. Această operă remarcabilă arată un turn neterminat cu schele puse în diferite locuri de jur împrejurul lui și abia trecând de nivelul norilor. Momentan, pictura poate fi găsită în Viena la Muzeul Kunsthistorisches. Dacă ar fi să iei *Turnul Babel* pictat de Bruegel cel Bătrân și l-ai pune lângă o poză cu clădirea Parlamentului UE din Strasbourg, Franța, vei găsi asemănări remarcabile. Aceste paralele sunt făcute cu bunăștiință. Complexul în valoare de milioane de dolari terminat în anul 2000 a fost proiectat după pictura din secolul al 16-lea și stă ca un simbol al mândriei pe care omul o are răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu.[28]

„O, Amir, să-ți fie rușine! Ai o imaginație atât de bogată! Nici măcar nu arată la fel." Ba arată. Înlocuiți sticla și oțelul cu piatră și veți descoperi o replică aproape identică. Aveți nevoie de mai multe dovezi? Ce găsim pe un poster făcut de Uniunea Europeană? O replică a turnului lui Bruegel sub deviza: „Europa: multe limbi, o singură voce."[29] Pe un alt poster pe care UE l-a emis sub denumirea de „EUROPE4ALL" vedem o stea formată din simbolurile tuturor sistemelor de credință din lume - o cruce, o semilună, steaua lui David, yin/yang, ciocanul și secera și multe altele, sub deviza: „Cu toții putem avea aceeași stea."[30]

Acest lucru face parte din campania de a uni toate religiile în una singură. Să doborâm barierele dintre credințe și să ne concentrăm pe ceea ce ne aduce pe toți împreună.

„O, Amir, chiar exagerezi!" Serios? În fața clădirii Consiliului UE din Bruxelles este statuia făcută de Léon de Pas denumită „*Europe en avant*", care în franceză înseamnă „Europa înainte."[31]

Aceasta este bazată pe povestea din mitologia greacă în care Europa este violată - ea stând la baza numelui continentului. În această poveste, Zeus s-a deghizat într-un taur alb ca să o seducă pe prințesa Europa, care aduna flori de pe câmp. Când s-a apropiat de taur și l-a încălecat, acesta a profitat de situație și a fugit cu ea, într-un final violând-o. După ce aceasta a murit, a primit onoruri divine, fiind denumită „Regina cerului".

Aceasta este femeia pe care Ioan a văzut-o când a scris Apocalipsa 17. În acest capitol, el a descris un continent foarte bogat:

Și m-a dus, în Duhul, într-un pustiu. Și am văzut o femeie șezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, și avea șapte capete și zece coarne. Femeia aceasta era

îmbrăcată cu purpură și stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare. Ținea în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei. Pe frunte purta scris un nume, o taină: „BABILONUL CEL MARE, MAMA CURVELOR ȘI SPURCĂCIUNILOR PĂMÂNTULUI."

Apocalipsa 17:3-5

Ioan a văzut femeia pe care Uniunea Europeană și-a luat-o ca simbol, un simbol bazat pe mitologia greacă.[32] UE nu intenționează să ajungă ceea ce Ioan a descris; ei sunt doar cine sunt. Această femeie călărind fiara continuă să fie un simbol predominant în Europa de azi. A fost văzută în 1948 pe o bancnotă de 5 mărci din Germania.[33] În 1979 a apărut într-o pictură de pe zidul Berlinului. În 1984 a fost plasată pe un timbru britanic ca semn al comemorării celei de-a doua runde de alegeri parlamentare europene. În 1992, pe o monedă EQ (predecesoarea monedei euro) a fost bătută imaginea Europei călărind taurul. Iar astăzi poți vedea acest simbolism pe o pictură din salonul aeroportului din Bruxelles, pe o cartelă de telefon nemțească și pe spatele noii monede de 2 euro din Grecia. Chiar recent, Banca Centrală Europeană a emis o serie de bancnote euro cu Europa, pe care apare ca element-cheie, printre elementele de siguranță ale bancnotei, imaginea zeiței.[34] Regina cerului este vie și nevătămată în Europa.

O altă dovadă a Babilonului în Europa, stă în dorința acesteia de a importa Babilonul pe teritoriu continental. Mulți dintre noi am văzut filmările acelea vechi cu Adolf Hitler susținând discursuri pline de pasiune în fața a mii de soldați germani aliniați în formațiune pe suprafața unui câmp din Nürnberg, numit Das Zeppelinfeld. În spatele lui se afla o tribună vastă de ciment, proaspăt construită, dar cu aspect clasic. Această tribună, proiectată de arhitectul lui Hitler, Albert Speer, a fost modelată

după altarul lui Zeus, cunoscut și sub denumirea de Scaunul Satanei. Unii se gândesc că Speer, ca să proiecteze un edificiu atât de spectaculos, a călătorit departe ca să studieze ruine antice, căutând o cale să recreeze acest loc păgân de închinare. Nimic mai departe de adevăr.

Pergamul era un oraș frumos din Imperiul Roman. Localizat în ceea ce astăzi considerăm a fi partea de sud a Turciei, era o metropolă bogată și cunoscută pentru inteligență, un oraș al inventatorilor și inovatorilor. Într-o vreme, aici era o bibliotecă atât de vastă, încât Marcus Antonius i-a dăruit Cleopatrei toată biblioteca din Pergam ca să-i arate cât de mult o iubește. Era un oraș frumos, dar și de-a dreptul nelegiuit.

Pe lângă toată bogăția și sursele ample de cunoaștere, Pergam găzduia și altarul lui Zeus. Lucruri îngrozitoare aveau loc pe acel altar - atât închinare, cât și violență. La un moment dat, un lider al bisericii primare a fost arestat. Când a refuzat să se dezică de credința lui, a fost băgat într-un taur de bronz în care erau puse jertfele și a fost prăjit de viu.[35] Numele acestui om era Antipa și Isus l-a amintit când a vorbit despre biserica din Pergam.

> *Știu unde locuiești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții Numele Meu și n-ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuiește Satana.*
>
> Apocalipsa 2:13

Când Albert Speer a proiectat tribuna din Das Zeppelinfeld după altarul lui Zeus, nu a avut nevoie să călătorească în zona de sud a Turciei, nu a trebuit decât să meargă în capătul celălalt al Berlinului, pe Insula Muzeelor.[36] Cel mai mare muzeu de pe insula aceasta este Muzeul Pergamon, în care astăzi se găsește altarul lui

Zeus - cel adevărat, nu replica lui. Altarul inițial a fost demontat, dus la Berlin și reconstruit în 1930. Babilonul și închinarea la Satana se află acum în Europa.

Contrar încercării multora de a pretinde lucrul acesta revizuind istoria, Hitler nu era creștin. El era un adept al lui Satana. A ales Scaunul lui Satana pentru tribuna lui. Satana a venit în Germania; apoi Germania a încercat să împlinească ceea ce vrăjmașul a încercat încă de la început - să omoare evreii.

„Amir, exagerezi! Babilon în Berlin? Serios acum!" Știați că în anul 586 î. Hr., când evreii au fost duși în exil în Babilon, ei au intrat pe Poarta Ișter - un arc frumos din piatră pictat în albastru și decorat cu șase animale de aur? Știți unde veți găsi această poartă astăzi? În Berlin, la același Muzeu Pergamon în care se află altarul lui Zeus. Babilon este importat în Europa.

În cele din urmă, Europa copiază Babilonul în dorința ei, ca și la turnul Babel, de a aduce unitate sub un singur steag anti-Dumnezeu. Una dintre cele mai puternice organizații dezvoltate vreodată a luat formă în urma cruciadelor. Când Ierusalimul a fost cucerit de Europa, peregrinii au început să meargă în număr mare spre Țara Sfântă. Însă peregrinajul a fost aspru și brăzdat de trădări, în multe locuri stând ascunși bandiți, gata să atace. Ca acești peregrini să fie protejați, a fost creat Ordinul Cavalerilor Templieri, care a devenit în cele din urmă o forță de luptă elitistă.

Când tăria cavalerilor a fost combinată cu lipsa unei supravegheri structurale și a dării de socoteală, nu a trecut multă vreme până când aceștia să-și piardă scopul original, altruist. Vocea Satanei a șoptit: „Lumea poate fi subjugată prin bani." Iar cavalerii au ascultat.

Dacă ai scris vreodată un cec, înțelegi că cecul în sine nu înseamnă bani. Cecul doar reprezintă banii. Această parte integrală

a sistemului modern bancar a fost dezvoltată de către Cavalerii Templieri.[37] Ei au observat că aproximativ 10% dintre cruciați ajungeau cu adevărat până în Israel. Pentru cruciați era un risc mare să-și lase toți banii acasă - poate vecinii lor ar fi auzit un zvon că ei au murit și i-ar fi furat. Era periculos de asemenea și să-și ducă banii cu ei - poate ar fi fost jefuiți. Astfel, Cavalerii au deschis două birouri bancare: unul în Europa și unul în Țara Sfântă. Ei spuneau: „Lăsați-ne nouă banii, iar noi vă vom emite un cec. Luați cecul cu voi și, când ajungeți în Țara Sfântă arătați cecul și vă vom da toți banii înapoi." Aceasta a fost o mișcare de afaceri absolut genială. Dacă doar 10% dintre cruciați ajungeau în Țara Sfântă, atunci 90% nu reușeau. Cine păstra banii celor pierduți pe drum? Cavalerii Templieri. În zilele noastre, acele sume ar fi echivalatul a miliarde de dolari. Gândiți-vă la acest lucru astfel: dacă ai atât de mulți bani, încât și Papa se teme de tine, înseamnă că ai ceva bani!

Puterea absolută a Templierilor i-a corupt complet. Ei au devenit un grup mic de oameni cu o influență vastă peste întreaga Europă, care au decis să folosească sistemul lor bancar ca să se împotrivească lui Dumnezeu. Când zvonurile coruperii lor au devenit prea numeroase, regele Filip al IV-lea al Franței a condus o serie de inchiziții. Printre acuzele împotriva Templierilor erau erezia, profanarea crucii și închinarea la idoli (specific: închinarea la Satana sub forma lui Bafomet - care arăta ca un om, dar avea cap de țap). În martie 1312, Papa Clement al V-lea a emis o bulă papală prin care a desfințat Ordinul, care l-a desființat, cavalerii intrând în ilegalitate.[38]

Ca o observație, în 2015 o sculptură a lui Bafomet înaltă de 2,74 m și cântărind 1,5 tone a fost amplasată într-o clădire din Detroit. Statuia îl reprezintă pe Satana șezând pe tronul lui, având în brațe o fetiță și un băiețel, care se uită la el cu drag. La evenimentul în

care această statuie atroce a fost inaugurată, o mulțime de oameni au dansat și au celebrat, în timp ce strigau „Trăiască Satana!”[39] Da, diavolul este viu și nevătămat și în Statele Unite.

Următoarea dată când am văzut o mișcare spre unificarea Europei a fost în secolul al 18-lea, în epoca iluminismului. În acea perioadă a început să iasă la suprafață un grup cunoscut sub denumirea de „Illuminati Bavarezi”. Termenul „*illuminati*” nu este decât un mod mai extravagant de a spune „cei iluminați” - cei care au primit sau descoperit o cunoaștere specială.

Dezvoltarea acestui grup care căuta să unifice lumea a început de la un evreu cu influență. Țineți minte faptul că unii evrei nu sunt chiar evrei. În loc să fie parte din poporul ales al lui Dumnezeu, ei aparțin de sinagoga lui Satana, slujind în calitate de anticriști.

Adam Weishaupt era un evreu născut în Bavaria, care a fost educat de iezuiți, care l-au obligat să se convertească la catolicism. Predând legislație naturală și canonizată la Ingolstadt, într-un final a început să urmeze învățăturile ezoterice. Weishaupt spunea că nu era „împotriva religiei în sine, ci mai degrabă a felului în care era practicată și impusă”. Noua lui societate „oferea libertate față de «orice prejudicii religioase»”.[40] În mai 1776, un grup de cinci oameni, studenții lui Weishaupt, s-au întâlnit „să fondeze ordinul într-o pădure de lângă Ingolstadt”; ei au fost primii illuminati. Pe măsură ce societatea secretă creștea, bărbați proeminenți s-au alăturat, printre care baronul Adolph von Knigge, care a ajutat la întărirea asocierii societății cu francmasoneria și Mayer Amschel Rotchschild, care, bancher fiind „a făcut rost de fonduri”[41]. În urma acestor întâlniri a luat naștere societatea Illuminati Bavarezi - acest nume fiind preluat dintr-o societate ocultă germană din 1640.

În 1778, illuminti au „început să intre în legătură cu diferite loje masonice sub impulsul baronului Von Knigge, unul dintre

convertiții cei mai importanți, adesea reușind să dobândească o poziție impunătoare".[42] Această legătură cu masonii a permis extinderea rapidă a influenței societății Illuminati. În cele din urmă, Illuminati Bavarezi a ajuns la apogeu, reușind să se extindă „din Italia până în Danemarca și din Varșovia până la Paris".[43] În calitate de „cei iluminați", „purtători ai luminii", Illuminati erau hotărâți să unească lumea, apoi s-o cucerească. Cu toate acestea, în 1785 societatea a fost „interzisă printr-un edict al guvernului bavarez".[44] De atunci înainte, orice extindere a avut loc ca o mișcare secretă; totodată, asocierea importantă dintre Illuminati și francmasonerie, altă societate secretă, a continuat.

Francmasoneria a început ca o breaslă de constructori din secolul al 14-lea. Inițial, ei au funcționat oarecum asemănător unei uniuni moderne - respectând standardele de construit și asigurând calitatea muncitorilor. Pe la sfârșitul anilor 1700, tot mai puține castele erau construite și nu se mai ridicau catedrale uriașe. În timpul acestui repaos, masonii și-au pierdut scopul și mulți muncitori au rămas fără locuri de muncă.[45]

Puși față în față cu opțiunea reinventării sau a dizolvării grupării, francmasonii au ales să se transforme dintr-o breaslă într-un sistem de credință. În perioada aceasta, illuminati au început să se infiltreze printre ei. Curând, masonii au început să se întâlnească în secret și să tipărească materiale bazate pe principii oculte. O organizație care a început destul de inofensiv a devenit supusă complet luminii lui Lucifer.

Se prea poate ca mulți dintre voi să cunoașteți femei și bărbați implicați în francmasonerie. Poate sunt rudele sau vecinii voștri, sau diaconul din biserica voastră. S-ar putea să întrebați: „Se închină toți la Satana?" Eu cred că mulți, dacă nu majoritatea, dintre cei implicați în francmasonerie habar nu au ce este aceasta

cu adevărat. Pentru ei, este un club social sau o societate de relații. Nu și-au luat timp să sape adânc și să înțeleagă. Totuși, asta nu scuză faptul că fac parte din gruparea ocultă. Oricine, în special cei care cheamă Numele lui Isus, ar trebui să se separe cât mai rapid de francmasonerie.

Înșelătorul și-a început activitatea în grădina Eden, și-a extins înșelăciunea de-a lungul istoriei și a găsit un cămin pentru ea în Europa. Europenii, prin intermediul francmasoneriei, au exportat minciunile lui în America. Scopul acestei înșelăciuni a fost să unească toate popoarele, nu sub steagul crucii, ci sub minciunile celui rău. Această mișcare de unificare sub un sigur guvern mondial a pornit de la începutul secolului al 18-lea și de atunci a continuat să se extindă.

> Mișcarea Pan-Europeană (1923-1926): în 1923, contele austriac Richard Nikolaus Graf Coudenhove-Kalergi a fondat această mișcare cu scopul de a uni toți europenii într-o singură națiune europeană, zidită pe o cultură europeană omogenizată. „În 1926 a reușit să aducă împreună numeroase personalități politice la primul congres Pan-European, găzduit în Viena."[46]
>
> Declarația Schumann (1950): în mai 1950, ministrul de externe francez, Robert Schumann „a propus ca Franța și Germania și orice altă țară europeană dornică să li se alăture, să-și pună împreună resursele de cărbune și oțel." Scopul era integrarea graduală a resurselor economice ale Europei și o îndepărtare de ostilitățile războaielor din prima jumătate a secolului.[47]
>
> Tratatul de la Paris (1951): numit inițial Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO), acest pact a unit Franța, Germania, Italia și țările Benelux (Belgia, Olanda și

Luxemburg) într-o comunitate internațională. Scopurile acestui consorțiu internațional au fost sistematizarea circulației libere a cărbunelui și oțelului și accesul liber înspre surse de producție. S-a instaurat o autoritate superioară însărcinată cu supravegherea pieței, a regulilor de competiție și a prețurilor. Cooperarea economică existentă astăzi în UE își are fundația în acest tratat.[48]

Tratatul de la Roma (1957): oficial, tratatul care a instaurat Comunitatea Economică Europeană (Tatatul CEE), această adunare a combinat piețele celor șase țări din Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO), punând bazele Uniunii Europene din viitor. Locația acestui eveniment a fost una simbolică, indicând trezirea Imperiului Roman.[49]

Actul European Singular (1987): semnat la Luxemburg și Haga, acest tratat a modificat tratatele inițiale ale Comunităților Europene. Acesta și-a fixat scopul de a stabili o singură piață europeană până în 31 decembrie 1992.[50]

Tratatul de la Mastricht (1992): multe s-au schimbat odată cu acest acord. Cunoscut și sub numele de Tratatul Uniunii Europene (TEU), acest pact a schimbat scopul comunității europene din cooperare economică în uniune politică. Ca să fie păstrată această schimbare a focalizării, au renunțat la numele Comunitatea Economică Europeană, astfel fiind fondată Uniunea Europeană.[51]

Tratatul de la Amsterdam (1997): acest tratat, intrat în vigoare la 1 mai 1999, a revizuit Tratatul privind Uniunea Europeană, întărind cei trei stâlpi ai UE. A sporit puterea Parlamentului European în numeroase domenii, inclusiv în ceea ce înseamnă deciziile economice și de imigrare. A creat o politică generală externă și de securitate. A întărit

cooperările de poliție și judecătorești. Revizuirile dezvoltate în Amsterdam au pregătit UE pentru extinderea care urma să aibă loc.[52]

Tratatul de la Lisabona (2007): pe măsură ce UE continua să se dezvolte, a fost nevoie de o reformă care să faciliteze această expansiune. Acest tratat a restructurat anumite lucruri și a adaptat modul în care deciziile aveau să fie luate. De asemenea, s-a creat o funcție nouă în arhitectura instituțională a UE: Președintele Consiliului European.[53]

Europa continuă să aibă diviziuni, dar este tot mai mult adusă împreună. Mișcarea recentă Brexit, care presupune separarea Regatului Unit de UE doar a încetinit acest proces de unificare. Mare parte din prognozele divorțului de Europa din 2019 sunt foarte negativiste privind economia Regatului Unit.[54] Acest lucru duce la întrebarea: Cât timp va fi dispusă Anglia să stea deoparte până când să voteze să se reîntoarcă, din nou, în Uniune?

Europa pregătită

Europa este bine poziționată să fie noul Babilon. Ei L-au exclus pe Dumnezeu și au îmbrățișat Babilonul. Au exportat închinarea satanică și un stil de viață liberal. Au promovat globalismul și totuși sunt foarte împotrivitori Israelului. Ei se potrivesc nemaipomenit de bine descrierii. După cum am văzut în Daniel 7:7-8, cornul cel mic va veni din această regiune. Despre ridicarea lui Anticrist, Pavel scrie:

Nu vă aduceți aminte cum vă spuneam lucrurile acestea, când eram încă la voi? Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei. Și atunci se va arăta acel nelegiuit

pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

2 Tesaloniceni 2:5-8

După ce Duhul Sfânt („cel care o oprește") va pleca, împreună cu Biserica, Anticrist va fi descoperit. El va înșela lumea până la cea de-a doua venire a lui Hristos, când Acesta îl va nimici pe acest nelegiuit „cu suflarea gurii Lui."

Anticristul va exista doar pentru o perioadă limitată de timp, într-o regiune determinată, având un țel specific. Noi, credincioșii, nu îl vom vedea, deoarece deja vom fi plecați. Când ne vom întoarce cu Hristos, sfârșitul celui rău va veni. Un adevăr pe care înșelătorul nu-l poate distruge este faptul că Isus Hristos va avea victoria finală.

11.
Zilele din Ezechiel 36-37: Ce a fost și ce este

Discovery Channel obișnuia să difuzeze un show de televiziune numit „Dirty Jobs". În fiecare episod al acestuia, gazda, Mike Rowe, se focaliza pe oamenii care, pentru a-și asigura traiul, acceptau slujbe pe care toți ceilalți oameni din lumea civilizată le-ar fi evitat pe cât de mult posibil. A petrecut timp cu revizori de canalizare, muncitori la ferme de viermi de pescuit, curățători de cranii și chiar și cu un vomitologist aviar. Dacă Rowe și-ar fi difuzat show-ul în Israel, în perioada Vechiului Testament, unul dintre primele episoade s-ar fi focalizat pe un profet.

Căutat: un profet

Cine și-ar fi dorit vreodată să fie profet? În primul rând, Dumnezeu întotdeauna le cerea profeților să facă lucruri ciudate. Ca să își demonstreze o idee, Dumnezeu l-a făcut pe un profet să stea un an pe o parte, după care să se întoarcă pe partea cealaltă. El putea să-i ceară profetului să își gătească mâncarea pe excremente de om, să umble trei ani în pielea goală sau să se căsătorească cu o prostituată. Nu era o chemare foarte strălucită. În al doilea rând, profeții erau urâți de popor. Rareori erau ascultați. De cele mai multe ori erau ridiculizați, bătuți și omorâți. Era nevoie de o adevărată chemare din partea lui Dumnezeu ca să preiei rolul unui profet.

Astăzi opusul este mai adevărat: cât de ușor este să fii onorat și stimat! Mulți cântăresc valoarea unui profet în câte cărți a vândut sau în numărul de vizualizări a emisiunilor lui, în locul calității acelui profet. Profeții în sine pot profita de faimă, reflectoare și teama oamenilor, iar posesiunea lor cea mai importantă poate fi imaginea lor. Ca atunci când folosim mânerul unei șurubelnițe ca să batem un cui, astfel de oameni folosesc greșit Scriptura ca să-și susțină minciunile, în loc să descopere adevărul.

Acești profeți mincinoși sunt capabili să scape basma curată, pentru că nimeni nu le cere socoteala. Am văzut mulți astfel de profeți în întreaga lume, în special în Asia. Practic oamenii li se închină atunci când coboară din avion. Sunt transportați în cele mai luxoase mașini și stau la cele mai luxoase hoteluri. Mii de oameni vin să îi audă. Chiar și atunci când ceea ce ei prezic nu se împlinește, sunt invitați la conferința de la următorul Revelion. Unde sunt oamenii care se ridică să spună: „Nu! Sunteți un profet mincinos!”? Dacă i-am judeca pe „profeții” de astăzi după standardele Vechiului Testament care presupun că „prorocul care va avea îndrăzneala să spună în Numele Meu un cuvânt pe care nu-i voi porunci să-l spună, sau care va vorbi în numele altor dumnezei, prorocul acela să fie pedepsit cu moartea”, atunci mulți dintre pastorii mincinoși de astăzi ar fi în pericol (vezi Deuteronom 18:20, 28:20-22).

Amintiți-vă, Dumnezeu vrea ca noi să-I cunoaștem planurile: „căci Eu sunt Dumnezeu, și nu este altul, Eu sunt Dumnezeu, și nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început ce are să se întâmple și cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic: «Hotărârile Mele vor rămâne în picioare și Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea.»” (Isaia 46:9-10) Nu aveți nevoie de un prezicător modern care să vă spună ce are să se întâmple. Aveți nevoie doar de Biblie.

Ceea ce scriu în această carte nu este o revelația nouă, specială; nu este o descoperire măreață pe care am dezvăluit-o. Este pur și simplu ceea ce ne-a spus Dumnezeu în Cuvântul Lui.

Pasiunea mea pentru profețiile biblice este atât de mare pentru că la fel de mare este dorința lui Dumnezeu ca noi să-I cunoaștem planurile. Aproape o treime din întreaga Scriptură sunt profeții, începând din Vechiul Testament și continuând în Noul. Credincioșii trebuie să studieze profețiile, iar bisericile trebuie să aducă învățătură pe marginea lor. Din nefericire, avem parte de puțin din amândouă. Prea mulți oameni exclud profețiile spunând că sunt din Vechiul Testament sau irelevante, însă să ignori profețiile înseamnă să ignori mare parte din ce a spus Isus: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne -a vorbit prin Fiul pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile." (Evrei 1:1-2) Alții ignoră profețiile de teamă. Însă singurii cărora ar trebui să le fie teamă de „ceasul de pe urmă" sunt necredincioșii.

Prin Scriptura profetică a lui Dumnezeu înțelegem că Dumnezeu a vorbit. Cuvântul Lui ne arată că El lucrează și ne ajută să înțelegem că trăim într-o lume a decăderii. Sunt anumite mirosuri în această lume care sunt recunoscute imediat și sunt instant revoltătoare. Unul dintre acestea este moartea și descompunerea. Dacă am adulmeca lumea nu ne-ar fi greu să recunoaștem că se deteriorează și se îndreaptă înspre colaps.

Venirea colapsului

Primul colaps pregătit pentru lume va fi pe plan financiar. În ultimul secol, un grup de elită a controlat băncile. Aceeași oameni sunt cei care controlează media. Anumiți membri ai acestui grup de elită cred că ei sunt *cei iluminați*, știind cel mai bine ce

este greșit și ce nu. Noi ceilalți, care nu am fost iluminați, „oile", suntem considerați prea proști ca să putem lua decizii. Astfel, elita ne hrănește, are grijă de noi și ne spune ce să facem.

După decenii întregi în care și-au desfășurat planurile proprii, se ocupă de economiile lumii. Bani fără valoare sau substanță inundă piața globală. Valuta unei națiuni obișnuia să fie susținută de ceva tangibil, precum aurul. Acest standard nemaiexistând astăzi, economiile plutesc pe valute lipsite de valoare. Acest lucru este cu siguranță real referitor la economia SUA; în scurtă vreme, valoarea dolarului american va scădea, posibil cu 60-70%, trăgând după el numeroase alte monede.

În iunie 2015, *The Telegraph* a publicat un articol cu titlul: „Lumea este lipsită de apărare față de următoarea criză financiară, avertizează BIS (Bank of International Settlements [Banca Reglementărilor Internaționale] banca centrală a băncilor centrale): factorii de decizie ai politicii monetare nu își mai permit să facă față următoarei crize, fiind imposibil ca ratele dobânzilor să mai coboare mai jos decât sunt."[55]

Aceste elite au săpat o groapă pe care economia globală nu o poate ocoli. La următoarea recesiune, valuta nu va mai avea nici o valoare. Oamenii nu vor mai putea cumpăra mâncare; răscoalele vor deveni ceva obișnuit peste tot în lume. Datorită dezechilibrelor guvernamentale la scară largă, va fi nevoie să se ridice o poliție globală care să recâștige controlul.

Cum se vor restabili economiile lumii? O monedă globală va veni în ajutor. Când toți vor avea aceeași monedă, nu va mai exista nevoia de războaie economice. Toți vor lucra cot-la-cot pentru binele financiar al omenirii. Euro, creat în 1995 și instituit complet în 1999, ar putea foarte bine să fie moneda globală în jurul căreia să graviteze toate piețele financiare.

Unii poate simt că adevăratul pericol al unui sistem financiar global este pierderea individualității. Bun venit în lumea digitală! Fiecare va primi un cip personal de identificare. Vei fi conectat la baza de date centrală, astfel încât să-ți poți accesa oricând sumele personale de care dispui. Poți monitoriza ce ai, iar guvernul global te va putea monitoriza pe tine. Va veni curând ziua în care nu vei mai putea face tranzacții pentru afacerea ta sau nu vei mai putea accesa nici un serviciu fără cipul de identificare. Apocalipsa 13:16-17 ne avertizează: „Și a făcut ca toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei." În ce altă perioadă din istorie primirea acestui semn ar mai fi părut atât de logică și de practică?

Al doilea colaps pe care lumea îl va experimenta va fi de natură fizică. Pe coperta unei publicații din iulie 2015 a *The New Yorker* era ilustrată coasta de vest a SUA fiind ruptă de pe hartă. În publicație, Kathryn Shulz a scris un articol despre ziua judecății intitulat „Cel cu adevărat mare", în care se prevestea că în orice zi, California ar putea fi lovită de un cutremur de magnitudinea 9.2 pe scara Richter. Chiar dacă un seism de o asemenea magnitudine ar putea distruge multe orașe, cutremurul în sine nu este cel mai mare pericol. Un seism de acea dimensiune ar putea declanșa un tsunami lung de 1126 km și înalt de 30 m care ar rade complet zona de NE, inclusiv orașele Seattle și Tacoma. Ideea principală a articolului nu este despre „dacă" se va întâmpla, ci despre „când".[56]

Există o activitate în creștere pe falia orașului San Andreas, California. Chiar și în inima Americii, pe falia pe care se află New Madrid din statul Missouri, se vede o mișcare crescândă. Acestea sunt doar exemple a ce se întâmplă în întreaga lume - tot mai multe cutremure de magnitudini tot mai mari.

Nu cu mult timp în urmă am fost în Filipine, unde am și mers la dentist. Așteptam ca procedurile să înceapă când, dintr-o dată, toți oamenii au început să părăsească clădirea. Mă gândeam dacă am spus ceva greșit sau dacă nu cumva au ceva cu oamenii din poporul lui Dumnezeu, când mi s-a spus că era un exercițiu de evacuare în caz de cutremur. Așteptarea de a fi loviți oricând de un dezastru seismic a devenit parte a culturii multor regiuni pasibile de cutremure.

Când ucenicii L-au întrebat pe Isus de sfârșitul veacului, El nu a început să le zică de luna sângerie, de Shemita sau de cele mai proaspete preziceri referitoare la vremurile din urmă. El le-a zis:

> *Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva altei împărății; și, pe alocuri, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciume. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.*
>
> Matei 24:6-8

Domnul a clarificat pentru noi la ce lucruri anume ar trebui să veghem, dar asta nu ne este îndeajuns. Vrem lucruri bătătoare la ochi - vrem inovație - vrem acțiune. Vrem prevestitori și luni însângerate.

Când Ioel spune: „soarele se va preface în întuneric, și luna, în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată" (Ioel 2:31) vorbește despre vremea Necazului cel mare. Nu știu voi cum sunteți, dar eu unul nu plănuiesc să fiu aici când luna se va preface în sânge. Voi puteți aștepta luna sângerie; eu plănuiesc să fiu răpit. Vrăjmașul vrea ca noi să ne focalizăm pe cea mai nouă teorie și să ne lăsăm prinși în cea mai nouă manie

privind vremurile din urmă, pentru că acestea ne distrag de la Biblie. El s-ar bucura mult mai mult ca tu să citeşti „adevărul" altcuiva, decât adevărul lui Dumnezeu.

Cel de-al treilea domeniu în care va exista un colaps este cel politic. Dezechilibrul la nivelul conducerii există peste tot pe pământ. Puterile guvernamentale din multe ţări sunt răsturnate - unele prin alegeri judiciare, altele prin uz de forţă. Pare că lumea tânjeşte după un lider puternic care să stea de partea oamenilor şi să se focalizeze pe alte interese decât cele personale. Peste tot în Orientul Mijlociu - şi azi în Europa şi în Statele Unite - harta politică este în continuă schimbare.

Un rezultat al acestei schimbări este faptul că Israel se izolează tot mai mult. În anul 2016, Naţiunile Unite au adoptat 20 de rezoluţii anti-Israel. Această statistică ar trebui să fie de ajuns ca să aducă claritate referitor la principiile de bază antisemite ale ONU.

Această lume emană un miros de putreziciune şi descompunere. În loc să ne temem de această deteriorare, ar trebui să ne fixăm privirea înspre ceruri. Ne aflăm clar în zilele lui Ezechiel şi ceasul final se apropie cu repeziciune.

Ezechiel 36: Întoarcerea în ţară

Acestea sunt zilele lui Ezechiel. Putem vedea profeţiile din Ezechiel 36-39: cele care au fost împlinite deja, cele care se împlinesc acum şi cele care se vor împlini. Întoarcerea evreilor în ţara lor a declanşat această perioadă de bucurie şi de necaz.

După cum am văzut mai devreme, înainte de întoarcerea evreilor, Israel era un pustiu arid. Ţara era moartă pentru că nu rămăsese în mâna proprietarilor ei de drept. Cei câţiva arabi care se aflau în ţara numită cronat Palestina, au lăsat ca regiunea să se

transforme în teren mlăștinos și deșert. Dar apoi au început evreii să se întoarcă, iar cu ei a venit binecuvântarea lui Dumnezeu pentru țară.

Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua când vă voi curăța de toate nelegiuirile voastre, voi face ca cetățile voastre să fie locuite, și dărâmăturile vor fi zidite din nou; țara pustiită va fi lucrată iarăși, de unde până aici era pustie în ochii tuturor trecătorilor. Și se va spune atunci: «Țara aceasta pustiită a ajuns ca o grădină a Edenului; și cetățile acestea dărâmate, care erau pustii și surpate, sunt întărite și locuite!» Și neamurile care vor mai rămâne în jurul vostru vor ști că Eu, Domnul, am zidit din nou ce era surpat și am sădit ce era pustiit. Eu, Domnul, am vorbit și voi și face." Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „Iată în ce privință Mă voi lăsa înduplecat de casa lui Israel și iată ce voi face pentru ei: voi înmulți pe oameni ca pe o turmă de oi. Cetățile dărâmate se vor umple cu turme de oameni, ca turmele închinate Domnului ca turmele care sunt aduse la Ierusalim în timpul sărbătorilor celor mari. Și vor ști că Eu sunt Domnul."

Ezechiel 36:33-38

Întoarcerea evreilor în Israel nu a fost o urmare a Organizației Sioniste Mondiale, a Declarației Balfour, a încheierii Mandatului Britanic sau a recunoașterii Israelului ca stat de către președintele Truman. A fost mâna Domnului. Dumnezeu a promis că se va întâmpla și Și-a ținut promisiunea - pur și simplu. Când Dumnezeu i-a adus înapoi pe evrei, nu i-a lăsat să sufere în mlaștini infestate cu malarie sau să moară de cald în deșert. Promisiunea Lui a fost că „Țara aceasta pustiită să ajungă ca o grădină a Edenului."

Nu cu multă vreme în urmă, am găzduit un tur agricol pentru o familie indoneziană foarte înstărită. Ei au venit ca să afle ce

anume a făcut Israelul ca să prospere în felul acesta. În Israel avem roșii care produc o recoltă de 10 ori mai mare decât roșiile normale. Națiunile Unite, într-un moment de non-negativism, au recunoscut că în Israel există mai multe specii de fructe și de legume decât în orice altă țară.

Israel este doar de dimensiunea orașului New Jersey, dar are cinci zone de climat distincte. Aceste calități nu au venit în existență când Israel și-a declarat independența în anul 1948; au fost acolo dintotdeauna. Însă, înainte ca Israel să fie declarat stat, acestea nu s-au manifestat și nici nu au fost folosite cu grijă. Acum, chiar și deșertul este înfloritor în Israel.

Din nou, acesta nu este un lucru care vine de la om; totul este lucrarea lui Dumnezeu. El face acestea ca să arate Cine este: „Și vor ști că Eu sunt Domnul." (Ezechiel 36:38) Întoarcerea evreilor în țara lor a avut loc fără susținere internațională. Nici măcar America nu a ajutat la această repatriere divină. Dumnezeu spune că El o va face astfel încât toți să știe că El a împlinit acest lucru.

Până și înlăturarea amenințărilor existențiale regionale s-a făcut fără susținere internațională oficială. Permiteți-mi să dau două exemple. În 1981, francezii erau pe punctul de a vinde irakienilor îndeajuns de mult plutoniu cât să poată fi creată o bombă. De ce au crezut că aceasta ar fi o idee bună nu voi ști niciodată. Irakienii aveau un reactor nuclear care avea să fie „fierbinte", sau capabil să rafineze materiale nucleare. În timp ce lumea a stat pe loc, Israel nu a ezitat. Am trimis o escadrilă de F-16 într-o misiune care a devenit cunoscută ca Operațiunea Opera, iar reactorul nuclear a încetat să mai existe.[57]

O scurtă observație despre acele avioane F-16. Erau achiziționate recent din SUA. Inițial, trebuiau să ajungă la guvernul Șahului din Iran. Apoi, Șahul a căzut, în locul lui ridicându-se Khomeini.

Cu siguranță, Statele Unite nu intenționau să le trimită noului guvern iranian, așa că s-au trezit cu o grămadă de F-16 pe care nu și le doreau. Israel a intervenit spunând: „Ne pare rău că v-ați pricopsit cu toate aceste avioane. Cum ar fi să vă scăpăm de ele?" Am negociat și am luat avioanele la jumătate de preț.[58] Ce ziceți de această afacere în stil evreiesc?

Imaginați-vă cum ar fi fost dacă Saddam Hussein ar fi avut arme nucleare când SUA a eliberat Kuweitul în 1991. Imaginați-vă cum ar fi dacă ISIS ar dispune de ele astăzi. Cu toate acestea, în loc să mulțumească Israelului, lumea - inclusiv SUA - s-a dezlănțuit împotriva noastră.[59] Ni s-au impus anumite sancțiuni; luni întregi America a refuzat să ne vândă piese de schimb pentru avioane. Abia după mulți ani i s-a mulțumit Israelului pentru riscul pe care și l-a asumat atunci.[60]

Cel de-al doilea incident a avut loc în 2007. Israel abia ce a lansat noul satelit Amos, numit după profetul Vechiului Testament. Pe acest satelit era instalată cea mai sofisticată cameră fotografică, având lentile foarte puternice. Scanând regiunea, am descoperit o clădire în deșertul Sirian. Au fost observate multe camioane deplasându-se dinspre portul maritim înspre acea locație - multă activitate pentru o clădire aflată în mijlocul pustiei. Când am întrebat ce este, ni s-a spus că este o fermă agricolă.

Așa că am decis să trimitem câțiva „fermieri" de-ai noștri. Au ajuns noaptea cu un elicopter. „Fermierii" noștri au verificat solul din jurul clădirii și au dat de uraniu - nu genul obișnuit de fertilizatoare, nici măcar în Orientul Mijlociu. Înainte să acționăm, am căutat mai multe confirmări. Când liderul programului nuclear sirian a vizitat Europa, noi i-am vizitat camera de hotel. Este uimitor câtă informație poate fi extrasă dintr-un laptop și stocată pe un stick USB! Informațiile ne-au confirmat suspiciunile. Am

cerut ajutorul Satelor Unite și am fost refuzați. Așa că am acționat pe cont propriu și am distrus reactorul nuclear care se construia.[61]

Din nou, cum ar fi fost dacă pe Bashar al-Assad din Siria ar fi folosit un reactor nuclear? Vă puteți imagina cum ar fi arătat Orientul Mijlociu astăzi dacă Siria ar fi pus mâna pe o armă nucleară? Dumnezeu a promis că Își va aduce poporul înapoi în țară; El este cel care a împlinit acest lucru pentru slava Numelui Său.

Ezechiel 37: Restaurarea poporului

În una din zile, profetul Ezechiel a fost teleportat de Duhul Sfânt într-o vale. Privind în jur, a descoperit că era plină de oase. Dumnezeu l-a întrebat: „Vor putea oare oasele acestea să învie?" Simțind că este o întrebare-capcană, Ezechiel a răspuns cu înțelepciune: „Doamne Dumnezeule, Tu știi." Apoi Dumnezeu i-a spus lui Ezechiel să profețească piele, suflare și viață peste acel câmp de oase. Ezechiel a făcut acest lucru și a început o huruială. Oasele au început să vină împreună. Osul șoldului s-a sudat de osul coapsei. Osul coapsei s-a sudat de osul genunchiului. După ce puzzle-ul gigant a fost complet, s-au format tendoane și mușchi și carne, până când valea s-a umplut de trupuri lipsite de viață.

Dumnezeu a spus: „Proroceşte şi vorbeşte duhului! Proroceşte, fiul omului, şi zi duhului: Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Duhule, vino din cele patru vânturi, suflă peste morții aceștia ca să învie!»" (Ezechiel 37:9) Ezechiel a făcut cum i s-a spus, iar viața a pătruns în trupurile fără suflare. Acestea s-au ridicat și erau „o oaste mare, foarte mare la număr." Apoi, Dumnezeu a făcut o promisiune minunată:

Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată că ei zic: „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea; suntem

pierduți!" De aceea, proroceşte şi spune-le: „Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu: «Iată, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu, şi vă voi aduce iarăşi în ţara lui Israel. Şi veţi şti că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele şi vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, şi veţi trăi; vă voi aşeza iarăşi în ţara voastră, şi veţi şti că Eu, Domnul, am vorbit şi am şi făcut, zice Domnul.»"

Ezechiel 37:11-14

„Oasele acestea sunt toată casa lui Israel", a spus Domnul. Aceste oase restaurate sunt poporul ales de Dumnezeu. Când forţele aliate au deschis uşile lagărelor de concentrare, la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, ce au găsit? Oameni care erau doar piele şi os. Abia mai aveau viaţă în ei. „Ni s-au uscat oasele, ni s-a dus nădejdea", spuneau ei. Când te uitai în ochii supraviețuitorilor nu puteai să mai descoperi nici o fărâmă de nădejde. Au fost jefuiți de viitor.

Însă exista o nădejde şi un viitor pentru ei, pentru că Dumnezeu nu-Şi uită promisiunile. El a spus că le va deschide mormintele; îi va aduce înapoi în țară. Va turna Duhul Lui peste ei şi le va da viață. De ce? Pentru ca ei să ştie că El este Domnul.

„Nu"-ul Dumnezeului nostru este întotdeauna „Nu" şi „Da"-ul Lui întotdeauna „Da". Dumnezeu Îşi va ține promisiunile, chiar dacă acestea se vor împlini pe o rută ocolitoare. Chiar şi dacă asta înseamnă, de exemplu, că o barcă plină cu supraviețuitori ai Holocaustului este îndepărtată de Țara Promisă de către britanici şi obligată să acosteze într-o tabără de refugiați din Cipru înainte ca aceştia să fie în sfârşit emigrați. În 1984, evreii etiopieni mureau de foame în Sudan. A fost demarată operațiunea aeriană de urgență, denumită Operațiunea Moise. În total, un număr de 8000

de bărbați, femei și copii au fost salvați și duși în Israel.[62] Șapte ani mai târziu, a fost lansată Operațiunea Solomon, prin care au fost transportați alți 14.500 de evrei etiopieni în Țara Promisă în mai puțin de 36 de ore.[63]

Dumnezeu a spus: „Vă voi aduce înapoi". El continuă să facă asta.

Eu sunt un produs al acestei întoarceri. Sunt un evreu din seminția lui Iuda. Odată, aflându-mă pe Insula Cebu din Filipine, un grup de tinere păreau să mă examineze. M-am simțit flatat, până când mi-am dat seama că ele doar voiau să știe cum arată un evreu adevărat. Apoi, când au auzit că sunt din seminția lui Iuda, au încetat să mă mai asculte și au început să mă examineze cu atenție. Nu eram doar un evreu, ci unul din seminția lui Iuda! Împotriva oricăror condiții, Dumnezeu Și-a păzit poporul și l-a adus înapoi în țară.

Ezechiel 37 s-a împlinit. De la pregătirea țării, până la instaurarea statului, de la salvarea rămășiței de cuptoarele Holocaustului, până la întoarcerea celor din diaspora în ultimii 60-70 de ani, am văzut mai multe profeții împlinite în această generație decât în orice altă perioadă istorică de la Isus încoace. Israel există și este păzit, sigur și prosper. În orașul în care locuiesc, pot să-mi trimit fiul să se joace fără să-mi fie teamă că va fi răpit. Nu pot face același lucru în America. Da, încă suntem sub pericolul exterminării de către națiunile care ne înconjoară, însă suntem puternici. Și acum, când cineva ne atacă, suntem în stare să contracarăm.

12.
Zilele din Ezechiel 38-39: Ce este și ce va fi

Pot să vă spun cu certitudine că soarele va răsări și mâine. Vă pot spune cu certitudine că, dacă îmi voi scăpa o cărămidă pe picior, două lucruri vor avea loc: cărămida va cădea, iar eu voi experimenta durere. Vă pot spune cu certitudine că mii de palestinieni petrec timp astăzi discutând cum ar putea distruge cel mai eficient Israelul. Sunt multe subiecte referitor la care putem adopta o poziție de certitudine 100%, spunând: „Acest lucru se va întâmpla astfel."

Corelarea profețiilor biblice la vremurile de astăzi nu este unul dintre acestea. Nu voi face presupuneri categorice în această carte, declarând că nu există nici o altă opțiune. Și asta pentru că nu sunt profet; sunt un student al Cuvântului lui Dumnezeu. Corelările din acest capitol sunt făcute de un om care a petrecut ani buni studiind Biblia, rugându-se pe baza Scripturilor și văzând adevărul pe care Dumnezeu vrea să-l știm - despre Cine este și ce plănuiește pentru ceasul de pe urmă. Dumnezeu mi-a dat de asemenea și o perspectivă unică în calitate de evreu care locuiește în Israel, într-o casă de pe marginea văii Armagheddon.

Poate unii spun că-mi ofer o șansă de scăpare, în cazul în care ceva din ce am scris se dovedește a fi inexact. Absolut deloc. Dacă citești o carte în care autorul pretinde că are dreptate 100% referitor la perspectiva lui asupra vremurilor din urmă, atunci acesta greșește 100% în autoevaluarea lui. Cu această avertizare, permiteți-mi să vă spun că eu cred cu adevărat că acum trăim zilele din Ezechiel 38.

Siguranța și izolarea poporului Israel

Există două locuri asupra cărora trebuie să ne ațintim privirile în ziua de azi - Israel și Damasc. Din aceste locații vom vedea fiind apăsate următoarele butoane declanșatoare. Putem vedea cum Israel se izolează tot mai mult. Acordul cu Iran a lăsat națiunea pe cont propriu. Națiunile Unite atacă în mod constant Israelul, învinovățindu-l de diferite atrocități. Antisemitismul este în floare peste tot în lume. Evreii sunt atacați în sinagogi, în magazine, acasă, pe străzi, când vizitează morminte și la bar mitzvah. Ați auzit despre toate aceste acte de violență? Bineînțeles că nu. Însă dacă un băiețel palestinian este rănit sau omorât, apare peste tot la știri.

În iulie 2014, *Newsweek* a publicat un articol scris de Adam Lebor sub titlul „Exod: de ce evreii Europei pleacă din nou." În el, Lebor enumeră în ordine cronologică toate răscoalele anti-evrei din mai multe locuri de pe continent. Într-un incident din 2014, 400 de protestatari din Sarcelles, o suburbie din nordul Parisului, „au atacat o sinagogă și afaceri deținute de evrei strigând «Moarte evreilor!»" În Malmo, Suedia, violența față de evrei „s-a triplat în anul 2012 față de anul 2010", incluzând bombardarea unui centru comunitar evreiesc. Într-un alt atac oribil din 2012, în Toulouse, Franța, un om înarmat a intrat într-o școală evreiască și a ucis șapte oameni „inclusiv o profesoară și trei copii."[64] Nu este de mirare că atât de mulți evrei se alătură *aliyah* (imigrarea evreilor) și se întorc în Israel.

Ca evenimentele din Ezechiel 39 să aibă loc, lumea are nevoie să fie ori apatică, ori împotrivitoare față de națiunea Israel. La momentul actual, ambele aspecte ale acestei descrieri există cu siguranță.

Trebuie, de asemenea, să ne ținem privirea ațintită asupra Damascului, Siria. Vom discuta în câteva momente despre cum

Damascul va fi distrus și va fi un catalizator real pentru restul evenimentelor din Ezechiel 38. Nu ar fi greu să ne imaginăm că Damasc s-ar putea să aibă aceeași soartă ca orașul Aleppo. Războiul se va muta în Damasc, pentru că sub oraș este ascuns un depozit mare de arme chimice. În bătălia pentru acele armamente, orașul va fi devastat.

Bătălia începe

Domnul ne spune că, atunci când Israel se simte în siguranță și protejat, alții vor veni să ia ceea ce el deține:

> *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte și vei urzi planuri rele. Vei zice: «Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceștia liniștiți, care stau fără grijă în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri și neavând nici zăvoare, nici porți! Mă voi duce să iau pradă și să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii și locuiește în mijlocul pământului.»"*
>
> Ezechiel 38:10-12

Națiunea Israel este „poporul acesta strâns" care locuiește în siguranță. Dar cine vine să atace? Ezechiel descrie jucătorii foarte clar.

Primul și cel mai important jucător pe care trebuie să-l identificăm este Gog, din ținutul Magog:

> *Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Fiul omului, întoarce-te cu fața spre Gog din țara lui Magog, spre domnul Roșului, Meșecului și Tubalului, și prorocește împotriva lui! Și spune: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, am necaz pe tine,*

Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate, pe tine și toată oastea ta, cai și călăreți, toți îmbrăcați în chip strălucit, ceată mare de popor, care poartă scut și pavăză și care toți mânuiesc sabia.»"

Ezechiel 38:1-4

În araba veche, Marele Zid Chinezesc era denumit zidul lui Al Magog. Alți scriitori din vechime au făcut referire la zid astfel „*Sud Yagog et Magog*, care este zidul de lut sau metereza lui Gog din Magog".[65] De ce a fost construit Marele Zid Chinezesc? Să oprească forțele lui Gog și Magog, care veneau dintr-o parte a zonei unde astăzi se află Rusia. În timpul cercetărilor mele asupra Bibliei, am descoperit că există multe nume pentru Rusia - Magog, Roș, Meșec, Tubal - și pentru liderul acesteia - Gog.

Rusia duce dorul zilelor în care era un imperiu major, iar Vladimir Putin vrea să devină noul țar. Recuperarea fostei importanțe globale a țării, dacă nu cumva și a fostei puteri economice, a fost remarcabilă. Putin a pus stăpânire peste națiunea lui și peste regiunile înconjurătoare. Preluarea prin furt a Crimeii și invazia în Ucraina au fost întâmpinate cu pedepse formale diplomatice, deoarece nu exista nimeni în jur care să i se poată împotrivi. Acum își încearcă șansele în Orientul Mijlociu. În decembrie 2016, în Siria a fost dat un ordin de încetare a focului de către Rusia. În trecut, asemenea pacturi erau formulate în Washington, D.C. De data aceasta, SUA nici măcar nu a fost invitată la negocieri. La momentul actual, serviciile secrete israeliene au observat că în Siria sunt mai mulți ruși decât arabi.

„Așteaptă, Amir", îmi veți spune, „vrei să spui că Vladimir Putin este Gog?" Nu, dar ar putea fi. Se potrivește modelului, însă dacă atribuim numele Gog oricărei persoane fără mai multe dovezi înseamnă doar să speculăm.

Rusia va conduce atacul împotriva Israelului. Ceea ce Gog, liderul Rusiei, va crede că este o expresie a puterii lui mari va fi, de fapt, doar un act al supunerii oarbe față de Dumnezeul atotputernic: „Iată, am necaz pe tine, Gog, domnul Roșului, Meșecului și Tubalului! Te voi târî și-ți voi pune un cârlig în fălci; te voi scoate." (Ezechiel 38:3-4) Dumnezeu îl va conduce pe acest lider puternic cu un cârlig în fălci, ca pe un sclav. Chiar și atunci când ni se pare că răul câștigă, Dumnezeu este în control.

Partenera Rusiei în acest atac va fi Persia - Iranul de azi. Lumea vestică nu prea știe multe lucruri despre Iran, în afară de faptul că nu are nici cea mai mică idee cum anume gândește Iranul. Cu alte cuvinte, Vestul va începe să înțeleagă Iranul doar când va înțelege că nu are cum să îl înțeleagă.

Tratatul nuclear cu Iranul orchestrat de administrarea Barack Obama este un exemplu perfect. Statele Unite au intrat în această înțelegere crezând cu adevărat că sunt șanse ca Iran să-și onoreze angajamentul. Iran nu a avut nici o astfel de intenție. În timp ce Vestul se gândea că Iran va înceta vreme de 10 ani să mai încerce să obțină arme nucleare, Iranul se gândea: „Cum putem pune mâna pe ele mâine?" În 10 ani cineva va veni cu alte motive pentru care aceștia ar trebui să nu dețină arme nucleare. Între timp, ei au la îndemână o fereastră de un deceniu în care Vestul nu o să-i urmărească. Ca urmare a înțelegerii referitor la Iran, acestora li s-a permis să-și păstreze toate facilitățile și 5000 de centrifuge - cu ce scop credeți că vor fi folosite?

Dar nu au fost amplasate structuri de monitorizare? Ba da, dacă le putem numi astfel. Dacă o echipă de monitorizare cere să viziteze un sit nuclear, poate dura până la 24 de zile ca echipa să primească acces. Ce credeți că fac iranienii în această fereastră de timp? Poate au nevoie de aceste trei săptămâni și jumătate ca

să facă curat? Sau poate vor folosi acest timp ca să ascundă orice dovadă a ceea ce fac cu adevărat?

Dacă o echipă de monitorizare cere o mostră din pământul care înconjoară o facilitate nucleară, cine credeți că i-o va aduce? „Ei, bine, domnule iranian care te ocupi cu afaceri nucleare, mostra de pământ pe care mi-ai adus-o conține un nivel ridicat de nitriți asemănător cu acela din fertilizatorii din pământul pentru plante. Sunteți sigur că este luat din jurul facilității și că nu provine dintr-un sac cu pământ pentru plante?" Dacă o echipă de monitorizare face un apel împotriva unui lucru pe care iranienii l-au făcut, durează luni de zile ca acesta să fie analizat.

În același timp, Iran nu a trebuit să aștepte ridicarea sancțiunilor care i-au fost impuse. Tratatul a acționat imediat. Și, ca un bonus, Statele Unite au decis să le transfere miliarde de dolari (să nu spunem că sunt pentru răscumpărare), sumă care guvernul a admis că probabil va fi folosită pentru terorism. Apoi, secretarul de stat, John Kerry, a încercat să ne liniștească. Ca răspuns la politica iraniană de a folosi mantra „Moarte Americii!", el a zis: „Cred că au o politică de opoziție față de noi și o mare vrăjmășie, însă nu am cunoștință despre nici un plan specific referitor la faptul că Iran vrea să ne distrugă."[66]

Cred că depinde de felul în care fiecare definește termenul „moarte".

De ce este Iranul este atât de hotărât să pună mâna pe o armă nucleară? Își dorește puterea și avantajul de a face parte din clubul nuclear. În mod surprinzător, cei care ar trebui să se teamă dacă acest lucru va avea loc nu sunt SUA și Israel, ci Arabia Saudită. Iran urăște Vestul și disprețuiește Israelul - dar urăște Arabia Saudită de 10 ori mai mult. Motivul acestei uri profunde stă în forma de islam pe care o respectă fiecare. Arabii saudiți sunt

apărătorii islamului sunit, iar iranienii șiiți îi detestă așa cum doar un religios fanatic ar putea să deteste pe cineva pe care îl consideră eretic. Asta nu înseamnă că Israel nu mai este vizat: înseamnă doar că prima bombă s-ar putea să nu fie lansată înspre noi.

Oamenii mă întreabă când va ataca Israelul facilitățile nucleare iraniene. Nu știu. Nu sunt primul-ministru. Ce știu este că atunci când Israel va ataca, s-ar putea ca lumea nici să nu știe. Există alte modalități prin care să distrugi o facilitate nucleară pe lângă bombardarea acesteia. De ce să trimiți un F-16 când poți să trimiți un virus?

În 2009, pe când programul nuclear al Iranului începea să prindă aripi, o operațiune a Israelului și SUA a trimis un USB drive unui angajat din departamentul nuclear național. Acest angajat, care era de fapt un agent dublu iranian, a conectat acel drive la computerul său, prin acesta fiind transferat în tot sistemul un virus numit Stuxnet. Acest virus le-a dat centrifugelor comanda de a funcționa de cinci ori mai repede, în timp ce comunica unității principale de control că totul funcționează perfect. Nu a durat mult până ce centrifugele s-au stricat.[67]

În 2012, sub pretextul unei înnoiri a software-ului Microsoft, Israel și SUA a inserat virusul Flame în sistemul computerizat al facilităților nucleare iraniene. Acest virus ne-a permis să vedem ce se desfășura pe monitoarele computerelor lor.[68] Cercetând zona, de fiecare dată când dădeam peste informații foarte importante, am făcut foarte util butonul de „delete". Dar nu ne-am oprit acolo. Uneori, în loc să ștergem acea informație importantă, doar o schimbăm puțin. Transformăm o informație bună în una rea. Când au descoperit în sfârșit că le-am spart sistemul, iranienii nu își mai puteau da seama care informație era corectă și care era eronată. Iranul nu trebuie să ajungă să aibă o armă nucleară, iar

Israel va face tot ce este nevoie ca să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla.

Iran (Persia) i se va alătura Rusiei în atacul împotriva Israelului: „împreună cu ei voi scoate pe cei din Persia, Etiopia și Put, toți cu scut și coif: Gomerul cu toate oștile lui, țara Togarmei, din fundul miazănoaptei, cu oștile sale, popoare multe împreună cu tine!" (Ezechiel 38:5-6) Deja am văzut cum Iran și Rusia s-au aliat în Siria. Când Națiunile Unite au lansat 59 de torpile peste aerodromul Siriei în urma unui atac teribil cu arme chimice, Rusia și Iran au stat de partea Siriei în condamnarea față de America. Dacă în viitor se va întâmpla ceva împotriva Damascului, cei doi aliați vor acționa împreună până la capăt.

Pentru început, ce are Rusia cu Israelul? Totul se rezumă la gaz. Nu le pasă de conflictul palestinian/israelian sau de ideologii religioase. Vladimir Putin nu a fost niciodată cunoscut pentru altruismul sau credința lui. Rusia vrea să fie principalul furnizor de gaz din lume.

Israel a reușit să stea departe de radarul Rusiei multe decenii. Însă ceva s-a schimbat cu patru sau cinci ani în urmă. Israel a descoperit trilioane de metri cubi de gaze naturale pe coasta Mediteranei. Asta ne-a propulsat din a fi în primul rând importatori de energie, în a fi una din principalele preocupări la nivel mondial când vine vorba de energie. Brusc, Putin a făcut Israelului o vizită de stat.

A venit și i-a cerut prim-ministrului Netanyahu parteneriat la această rezervă uriașă de gaze. Netanyahu i-a spus „*Dasvidaniya*" (La revedere! - n. tr.). Putin nu este genul de om căruia să-i placă să audă „nu" și, cu primul pretext pe care îl va găsi, se va întoarce să ia ce am refuzat să-i dăm.

Altă naţiune despre care Ezechiel spune că se va alătura atacului este Cuş, cunoscută şi sub denumirea de Etiopia. Etiopia de astăzi nu este aceeaşi Etiopie de atunci. Pe vremea lui Ezechiel, Cuş era o regiune cunoscută şi sub numele de Sudan. Nu este surprinzător să vedem că Sudan face parte din această alianţă, având în vedere în ce fel de relaţii se află astăzi. Aceleaşi afinităţi ideologice şi relaţionale le are şi Put (Libia).

Iran şi Sudan sunt foarte apropiate. Iran dă Sudanului finanţe, iar Sudanul îi permite Iranului să pună la cale acte de terorism cu ajutorul naţiunii lor. De cinci ori în ultimii patru ani, Israel a lovit Sudanul. De fiecare dată pentru că acesta a permis Iranului să facă contrabandă cu arme prin ţara lor continuând spre Sinai şi apoi Gaza. Iran a construit o fabrică în Khartoum, capitala ţării, cu scopul de a construi rachete ca să nu fie nevoiţi să trimită din ale lor palestinienilor. Israel a distrus şi această fabrică. Când Israel are nevoie să atace, nu stă la discuţii. Când trebuie să tragi, tragi. Discutatul vine mai târziu.

Nu cu mult timp în urmă, serviciile secrete israeliene au reuşit să intercepteze câteva convorbiri telefonice sudaneze foarte importante. Au auzit oameni de ştiinţă din Iran şi Coreea de Nord discutând; nici un sudanez nu era implicat în conversaţie. Israel este primul pe lista neagră a Sudanului, iar aceştia ar accepta din start să se alăture alianţei.

O altă naţiune care se va ridica împotriva Israelului va fi Turcia. În Ezechiel, *Gomerul* şi *Togarma* se referă la Turcia. Chiar dacă Israel obişnuia să găsească în această zonă un aliat, situaţia s-a schimbat foarte mult odată cu alegerea lui Recep Tayyip Erdogan ca preşedinte în 2014. El a adus în guvern o mentalitate islamică mult mai radicală.

Numărul moscheilor construite în ultimii doi ani în Turcia este mai mare decât al celor construite în ultimii 70 de ani. Chiar

dacă se arată politicos deocamdată, deoarece Israel caută să construiască o conductă de gaz până în Europa prin Turcia, el ar accepta din start să se alăture alianței care va pune capăt entității sioniste/israeliene.

Mai sunt alte câteva națiuni menționate în Ezechiel 38:

Seba și Dedan, negustorii din Tars și toți puii lor de lei îți vor zice: „Vii să iei pradă? Pentru jaf ți-ai adunat oare mulțimea ta, ca să iei argint și aur, ca să iei turme și avuții și să faci o pradă mare?"

Ezechiel 38:13

Aceste națiuni stau și se uită, criticând atacul împotriva Israelului, dar nu vor face nimic să se opună.

Seba și *Dedan* se referă la Arabia Saudită. În timp ce majoritatea națiunilor se îndepărtează de Israel, saudiții de fapt devin mai prietenoși. Această prietenie nu este oficială, dar este bazată pe înțelegerea unei amenințări împotriva amândurora dacă Iranul ar avea arme nucleare. „*Negustorii din Tars*" este o referință la Europa. Tars, cunoscut pentru mulți ca destinația în care Iona căuta să fugă, se află în Spania. După cum demonstrează atitudinea generală a Națiunii Unite, Europa vorbește mult și face puțin.

Mulți oameni vor să știe unde apar în Biblie Statele Unite. Unde anume se potrivește în zilele lui Ezechiel această mare putere? Eu cred că în acest pasaj putem vedea America, identificată în anumite traduceri ca „liderii Tarsului". Cuvântul tradus drept „lideri", în ebraică înseamnă „lei tineri".

Europa este vechea gardă, pe când americanii sunt leii tineri care s-au născut din pântecele lumii vechi. Din nefericire, SUA s-a alăturat strămoșilor ei fiind irelevantă în Orientul Mijlociu. După

ce a orchestrat un vot al Națiunilor Unite împotriva Israelului în anul 2016, condamnând așezările evreiești, secretarul de stat John Kerry a făcut această afirmație remarcabilă: „Dacă ei aleg un singur stat, atunci Israel poate fi evreu sau democrat. Nu poate fi amândouă."[69] America s-a separat fundamental de Israel. Au comentat, însă nu au acționat.

Odată cu noua administrație, noi, cei din Israel, avem speranță pentru o îmbunătățire a relației dintre SUA și Israel. Donald Trump a avut câteva cuvinte încurajatoare. Cu toate acestea, istoria și natura schimbătoare a președinților Statelor Unite ne-a determinat să ne păstrăm o atitudine de îndoială, în special când vine vorba de ceva pe termen lung. Chiar și cu Donald Trump la Casa Albă, dacă vom fi atacați, ne așteptăm să ne ducem luptele militare singuri.

Rusia, Iran, Turcia și Sudan sunt pregătite să atace Israelul. Ei doar așteaptă scânteia care să aprindă focul. Nu sunt un profet; doar mă uit la ce spun Scripturile. După cum am menționat anterior, cred că distrugerea Damascului va fi scânteia. Siria este numitorul comun pentru toate aceste națiuni. Depozitul secret de arme chimice ascuns sub pământ în Damasc va fi mâna care aprinde chibritul.

Până de curând ar fi fost greu să ne imaginăm toate aceste națiuni aliindu-se. Principalele personaje, Rusia, Iran și Turcia nu se suportau între ele. Dintr-o dată, sunt prietene. Rusia și Turcia tocmai au semnat un pact ca să fie transportat petrol din Rusia în Europa prin Turcia. Acest petrol obișnuia să treacă prin Ucraina, însă acum rușii simt că acea rută nu mai este de încredere. Așadar, Turcia are o poziție avantajoasă, atât Israel, cât și Rusia căutând să-și trimită gazul prin ea. De aici se va naște conflictul dintre Israel și Rusia. Rusia vrea exclusivitate, în special pe acele piețe europene

pe care Israel vrea să le alimenteze. Rusia are nevoie de câștigurile de pe gaz; este singurul lucru care ar susține economia lor care suferă. Dacă Israel reprezintă o amenințare în acest domeniu, Israel trebuie îndepărtat. Nimeni nu a anticipat vreodată acest scenariu. Și totuși, Ezechiel 38 a prezentat aceste evenimente din viitor.

Când lupta va începe, ea va deveni un război mondial. Agresorii vor reprezenta trei continente. Chiar dacă nu va afecta atât de mult populația cum au făcut-o alte războaie, ea se va întinde pe o zonă vastă. Este interesant să observăm că mare parte din cel de-al Doilea Război Mondial a fost despre distrugerea evreilor în Holocaust. Cel de-al Treilea Război Mondial va fi despre distrugerea evreilor în țara lor de baștină. Observați cât de mult se străduiește Satana să-i omoare pe evrei!

Am mai menționat de câteva ori, că eu cred că Damasc va fi scânteia care va duce la explozia acestei mari bătălii împotriva Israelului. Profetul Isaia ne avertizează referitor la distrugerea completă a acestei cetăți înainte de evenimentele ceasului de pe urmă: „Prorocie împotriva Damascului. «Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături.»" (Isaia 17:1)

O vedere din aer a acestui oraș dezvăluie un oraș deteriorat tot mai mult în urma războaielor. Însă orașul este mare; distrugerea lui nu este completă încă. Isaia spune că va deveni „un morman de dărâmături". Nu trebuie decât să ne uităm la Aleppo ca să înțelegem la ce nivel de devastare se referă Isaia. Când nimicirea Damascului va ajunge ca cea din Aleppo, atunci întreg iadul se va dezlănțui.

13.
Ce urmează?

În acest capitol final, vom răspunde celor două întrebări care par să primeze în mintea majorității oamenilor pe măsură ce ne apropiem de ceasul de pe urmă: „Ce urmează?" și apoi „Și ce?" Cu alte cuvinte, la ce anume ar trebui să fiu atent și ce anume înseamnă aceste lucruri pentru mine? Ne-am ocupat de ambele întrebări în mai multe moduri de-a lungul acestei cărți. Aici voi încerca să vă ofer o prezentare generală a evenimentelor care vor urma. Rugăciunea mea este ca voi să țineți minte tema cu care am început cartea: dacă aveți o relație bună cu Dumnezeu, nu aveți de ce să vă temeți. În loc de costernare, aceste cuvinte ar trebui să vă aducă un setiment profund de pace. Dumnezeu este în control, iar dacă Isus este Domnul și Mântuitorul vostru, sunteți în siguranță în mâna Lui.

Atât de multă confuzie

Dacă sunteți în căutarea unor date exacte referitoare la lucrurile care urmează, veți fi puternic dezamăgiți. Ce putem ști este ordinea evenimentelor. Nu trebuie decât să ne uităm în Biblie și să o tratăm ca pe Cuvântul literal al lui Dumnezeu. Foarte mulți creștini devin confuzi referitor la ce urmează, pentru că iau la nimereală pasaje din Scriptură și le amestecă până când, așa cum spun prietenii mei din Filipine, devin „*chicken adobo*" (și miros a durian). Biblia a fost scrisă ca un întreg. Când o interpretăm ca un întreg și nu ca pe niște bucăți de informații, atunci cronologia începe să prindă formă.

Acesta este unul dintre motivele pentru care ucenicii nu prea aveau înțelegere când vine vorba de cele două veniri ale lui Mesia. Ei credeau că aceste evenimente se vor întâmpla simultan: Isus va intra călare în Ierusalim atât în calitate de Mesia, cât și în calitate de Rege. Însă când Isus a vorbit despre aceste două veniri, a dat de înțeles că vor exista două împliniri distincte: una când a venit ca Mesia pe pământ, iar cealaltă când Se va întoarce în calitate de Rege al regilor în timpul necazului lui Iacov (Necazului cel mare).

Însă nu doar Isus a vorbit despre cele două veniri a lui Hristos. Vechiul Testament transmite clar faptul că prima venire a lui Isus drept Mesia va include suferință, moarte și înviere. Întoarcerea Lui va însemna salvare pentru poporul Său, Israel, după ce acesta va trece printr-o perioadă dificilă de necaz și suferință.

În mod interesant, Talmudul spune că, prima dată când Mesia va veni, va intra călare pe un măgăruș, însă oamenii nu vor fi pregătiți să-L primească. A doua oară va veni călare pe un cal și atunci oamenii vor fi pregătiți. Când Isus a intrat în Ierusalim pe un măgăruș, El nu celebra. Nu era nimic euforic. El a înțeles că copiii Lui, care-L așteptau cu nerăbdare pe Mesia, L-au ratat pe Mesia care umbla printre ei. El a venit la „ai Săi, și ai Săi nu L-au primit." (Ioan 1:11) Când Se va întoarce călare pe un cal, toți credincioșii Îl vor vedea așa cum este cu adevărat.

Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă „Cel credincios" și „Cel adevărat", și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu." Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din

gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR."

Apocalipsa 19:11-16

Putem să-i învinuim pe ucenici pentru că au înțeles greșit cele două veniri ale lui Mesia? Nu, ei nu deținea toate informațiile. Noi deținem toate informațiile, deci noi nu avem scuze. Trebuie să ne asigurăm că folosim informațiile cum se cuvine, ca întreg, deoarece, dacă doctrine majore din Biblie, precum prima și cea de-a doua venire ale lui Hristos au putut fi interpretate greșit de cei care Îi erau cei mai apropiați, și noi, cu siguranță, putem cădea în groapa interpretării și înțelegerii greșite. Pe măsură ce spun aceste lucruri, vă rog să vă amintiți că nu sunt un profet; eu doar studiez Biblia.

Cronologia

Profețiile din Ezechiel 36 și majoritatea celor din Ezechiel 37 s-au împlinit. În Ezechiel 36, Dumnezeu a promis că va restaura țara lui Israel. A făcut acest lucru. De la sfârșitul secolului al 19-lea, de când evreii au început să se restabilească și până azi, țara a fost transformată dintr-un ținut deșertic arid și mlăștinos, într-o țară luxuriantă, prosperă și bogată. Prin binecuvântările lui Dumnezeu și prin munca asiduă a oamenilor, Israel a redevenit o națiune puternică, independentă care se autosusține.

Nu doar că Dumnezeu a promis că va restaura țara, dar Și-a dat și cuvântul că-Și va aduce poporul înapoi. În Ezechiel 37, Dumnezeu îi arată profetului o viziune a unei văi pline de oase uscate fiind renăscute și revitalizate. Exact acest lucru s-a întâmplat pe măsură ce evreii care erau împrăștiați peste tot în lume s-au

întors în Țara Promisă. Dumnezeu S-a folosit până și de ororile Holocaustului ca să împingă comunitatea internațională să își dea consimțământul pentru o țară a evreilor, ilustrând perfect felul în care El dă frumusețe în loc de cenușă.

Satana a atacat imediat. Amintiți-vă, înainte ca diavolul să fie legat și aruncat în fântâna Adâncului, tot Israelul va fi mântuit (vezi Romani 11:26). Ultimul lucru pe care și-l dorește este ca poporul lui Dumnezeu să aibă o națiune unită și o identitate completă. Așa că, de cum a fost declarată independența în anul 1948, toate țările vecine - cele cu graniță comună cu Israelul - și-au îndreptat în întregime forțele militare împotriva țării nou fondate. Deloc surprinzător, acest asalt se potrivește perfect în profețiile biblice. Psalmistul Asaf a scris:

> *Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea și nu Te odihni, Dumnezeule! Căci iată că vrăjmașii Tăi se frământă, și cei ce Te urăsc înalță capul. Fac planuri pline de vicleșug împotriva poporului Tău și se sfătuiesc împotriva celor ocrotiți de Tine. „Veniți", zic ei, „să-i nimicim din mijlocul neamurilor, ca să nu se mai pomenească numele lui Israel!" Se strâng toți cu o inimă, fac un legământ împotriva Ta: corturile lui Edom și ismaeliții, Moabul și hagareniții, Ghebal, Amon, Amalec, filistenii cu locuitorii Tirului. Asiria se unește și ea cu ei și își împrumută brațul ei copiilor lui Lot.*
>
> Psalmul 83:1-8

Dumnezeu a răspuns rugăciunii lui Asaf și a răspuns rugăciunilor israelienilor în 1948. Nu exista nici o șansă ca armata acestei noi națiuni să poată învinge coaliția statelor înconjurătoare. Însă Dumnezeu putea face asta, și a făcut-o. Această bătălie pentru independență nu a fost câștigată datorită acțiunii de pe câmpul de luptă, ci în ciuda acesteia.

Încă de atunci, națiunile direct învecinate au fost învinse din nou și din nou, de fiecare dată când atacau Israelul: Criza Suezeului (1956), Războiul de Șase Zile (1967), Războiul de Uzură (1967-70), Războiul de Yom Kippur (1973) și Războaiele din Liban (1982, 2006). Pe lângă aceste războaie, au existat bătălii constante cu palestinienii în intifade (1987-93, 2000-05) și în conflictele din Gaza (2008-09, 2012, 2014). Națiunea Israel nu a avut parte de mulți ani de pace, dar, prin tot ce a trecut, lui Dumnezeu i-a păsat de poporul Lui.

Nu doar că Israel a supraviețuit acestor atacuri, dar unele din țările vecine i-au devenit prieteni. S-au format noi relații, atât cu Iordania, cât și cu Egipt, lucru care se potrivește la rândul lui profețiilor biblice. Apocalipsa 12 indică faptul că rămășița evreilor va fugi în Iordania în timpul Necazului. Isaia vorbește despre un drum între Israel și Egipt. Domnul va conduce Egiptul la pocăință, iar pe acest drum vor veni din sud și din nord la Ierusalim cei care se închină adevăratului Dumnezeu

> *În aceeași vreme, va fi un drum care va duce din Egipt în Asiria: asirienii se vor duce în Egipt, și egiptenii, în Asiria, și egiptenii împreună cu asirienii vor sluji Domnului. Tot în vremea aceea, Israel va fi al treilea, unit cu Egiptul și cu Asiria, ca o binecuvântare în mijlocul pământului. Domnul oștirilor îi va binecuvânta și va zice: „Binecuvântat să fie Egiptul, poporul Meu, și Asiria, lucrarea mâinilor Mele, și Israel, moștenirea Mea!»*

Isaia 19:23-25

Acum, că națiunile direct învecinate au fost înfrânte sau au devenit amicale, este timpul ca cele mai îndepărtate să atace. Acestea sunt națiunile de dincolo de granițele Israelului - iar acesta va fi următorul eveniment major din cronologie. După

cum am văzut, fitilul va fi aprins în Damasc: „Prorocie împotriva Damascului. «Iată, Damascul nu va mai fi o cetate, ci va ajunge un morman de dărâmături.»" (Isaia 17:1) Devastarea nu a avut încă loc, însă se apropie. Faptul că Siria a devenit un loc principal pentru violență și are atenția mondială nu este o coincidență.

Focurile din Damasc vor fi o lumină care va atrage națiunile. Unele dintre țările care au fost implicate în conflictul sirian se vor uita mai la sud și își vor aținti privirea asupra Israelului. Noi, israelienii care, pentru primii 30 de ani de viață nu știam dacă vom supraviețui până săptămâna viitoare, avem astăzi mai multă siguranță și confort decât am avut oricând altcândva. Avem gaz, petrol și arme de tot felul (dacă v-aș spune despre ele, probabil ar trebui să vă ucid). La momentul potrivit, Dumnezeu va fluiera și aceste națiuni, în special Rusia, vor veni.

> *Așa vorbește Domnul Dumnezeu: „În ziua aceea, multe gânduri îți vor veni în minte și vei urzi planuri rele. Vei zice: «Mă voi sui împotriva țării acesteia deschise, voi năvăli peste oamenii aceștia liniștiți, care stau fără grijă în locuințele lor, toți în locuințe fără ziduri și neavând nici zăvoare, nici porți! Mă voi duce să iau pradă și să mă dedau la jaf, să pun mâna pe aceste dărâmături locuite din nou, pe poporul acesta strâns din mijlocul neamurilor, care are turme și moșii și locuiește în mijlocul pământului."*
>
> Ezechiel 38:10-12

După cum Ezechiel a prezis, aceste națiuni vor veni să fure și să prădeze. Până acum cinci ani, din Israel nu prea aveai ce să furi în afară de falafel și hummus. Dar acum există petrol și gaz, și încă în cantități mari. Rusia va veni cu Turcia, Iran și Sudan. Din nou, Dumnezeu va lupta pentru Israel, iar alianța rusească va fi distrusă în Israel - dar nu înainte să aibă loc o bătălie îngrozitoare și multă vărsare de sânge. În

timpul acestei bătălii, la un moment dat, se vor lăsa la o parte armele obișnuite, fiind înlocuite cu cele nucleare. Faptul că le vor lua șapte luni să îngroape până la ultimul os și șapte ani să ardă armele pare să indice faptul că se vor confrunta și cu radiație:

> *Atunci locuitorii cetăților lui Israel vor ieși, vor arde și vor da pradă flăcărilor armele, pavezele și scuturile, arcurile și săgețile, lăncile și sulițele; și șapte ani vor face focul cu ele. Șapte luni îi va îngropa casa lui Israel, ca să curețe țara.*
>
> Ezechiel 39:9, 12

La scurtă vreme după această bătălie, Anticristul se va ridica din Europa și va promite pacea. După toate cele întâmplate în Israel, lumea își va dori cu ardoare acest mesaj. Anticrist va aduce națiunile lumii împreună. Apoi, la jumătatea celor șapte ani ai Necazului, își va arăta adevărata față. Acesta este începutul necazului lui Iacov, când mânia lui Dumnezeu va începe să fie turnată în lume. Necazul va culmina cu adunarea armatelor la Armagheddon și cu o campanie a ultimului război care gravitează în jurul Ierusalimului și al lui Anticrist. Dumnezeu va avea victoria și va deschide calea înspre Mileniu.

Pacea, nu așa cum o dă lumea

Nu trebuie ca vreunul dintre aceste lucruri vă înspăimânte, decât dacă plănuiți să fiți încă aici în timpul acestor evenimente. Cât despre mine, plănuiesc să fiu plecat deja de multă vreme pe când mânia lui Dumnezeu va lovi omenirea. Dacă Îl ai pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, atunci înseamnă că pe când aceste lucruri vor avea loc, deja ai fost răpit. Chiar azi, Duhul Sfânt îl întârzie pe Anticrist: „Și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se descopere decât la vremea lui. Căci taina fărădelegii a și început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o oprește acum să fie luat din drumul ei." (2

Tesaloniceni 2:6-7) Duhul Sfânt - cel care oprește taina fărădelegii - Se retrage, Biserica se retrage împreună cu El, pentru că nu poate exista Biserică fără Duhul Sfânt. Planul lui Dumnezeu nu este doar biblic, este și logic. De ce ajungem să fim confuzi referitor la Scripturi? Dumnezeu nu a fost confuz când le-a scris.

În timp ce judecata va avea loc pe pământ, noi vom celebra ceremonia de nuntă a lui Hristos cu Mireasa Lui, Biserica. La sfârșitul Necazului, când Isus va veni a doua oară, noi ne vom întoarce împreună cu El. Acest eveniment va introduce domnia de 1000 de ani a lui Hristos care se va încheia cu învingerea militară a lui Satana. Judecata finală a lui Dumnezeu împotriva tuturor duhurilor și a oamenilor care L-au respins pe El va fi pusă în aplicare și va fi urmată de crearea unui cer nou și a unui pământ nou.

Aleluia, nu suntem rânduiți mâniei lui Dumnezeu! Vom fi luați când aceasta va fi pe punctul să izbucnească; ne vom întoarce când se va apropia de încheiere.

Este vremea să ne pregătim

Când m-am căsătorit cu frumoasa mea soție, ea nu s-a trezit în dimineața nunții cotrobăind să-și găsească ceva cu ce să se îmbrace, trecându-și degetele prin păr și alergând să ajungă la ceremonie. Săptămâni - chiar luni au fost necesare ca să pregătim nunta. Apoi, în ziua nunții, a petrecut ore în șir pregătindu-se ca să fie înfățișată mirelui ei. Mă simt onorat și binecuvântat de fiecare dată când mă gândesc la cât de mult efort a depus chiar și numai să arate cât mai bine pentru mine.

Nunta Bisericii cu Mântuitorul nostru se apropie. Trebuie să ne pregătim încă de pe acum.

Și am auzit, ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: „Aleluia!

Domnul Dumnezeul nostru cel atotputernic a început să împărăţească. Să ne bucurăm, să ne înveselim şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului; soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat." (Inul subţire sunt faptele neprihănite ale sfinţilor.)

Apocalipsa 19:6-8

Această nuntă este punctul culminant al planului măreţ de mântuire al lui Dumnezeu. Ceea ce a început în Geneza se va sfârşi în Apocalipsa, şi de la început până la sfârşit, totul este despre Isus. Dumnezeu a creat omenirea, omenirea a căzut, Dumnezeu a promis un Mântuitor, Mântuitorul a venit, a murit şi a înviat, ca omenirea să poată fi împăcată cu Dumnezeu şi să petreacă o veşnicie cu El. Mântuitorul a plecat să pregătească un loc pentru Mireasa Lui, apoi Îşi va chema Mireasa la El, Mântuitorul Se va căsători cu Mireasa Lui şi vor trăi fericiţi până la „adânci bătrâneţi" şi toată veşnicia. Este un sfârşit de poveste real.

După cum putem vedea, uitându-ne la lumea din jurul nostru, este foarte posibil ca timpul nostru pe pământ să fie scurt. De aceea, este timpul să începem să ne pregătim. Pavel scrie:

Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziţi în sfârşit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii; nu în curvii şi în fapte de ruşine; nu în certuri şi în pizmă; ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Isus Hristos şi nu purtaţi grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziţi poftele.

Romani 13:11-14

Acum este vremea să ne trezim din somnul nostru spiritual. Prea mulți creștini patinează prin viață, neluând prea în serios mântuirea. Ei o văd doar ca pe o binecuvântare și ratează faptul că este în același timp și o responsabilitate.

Și bisericile dorm. Au devenit confortabile. Pastorii predică mesaje menite să gâdile urechile și să umple coșurile de colectă. Prea puțini predică pe marginea profețiilor biblice, pentru că le aduc confuzie și disconfort. Și, în puținele dăți în care vorbesc despre vremurile din urmă, le fac să pară ceva senzațional sau fictiv. Bisericile noastre, împreună cu cei care le frecventează, trebuie să învețe și să răspândească adevărul; nu avem timp să ne înșelăm singuri. Așa cum a scris Pavel, mântuirea noastră de aceste trupuri se apropie. Noaptea aproape s-a încheiat, iar ziua noastră cu Dumnezeu este pe cale să înceapă.

Sunteți pregătiți? Îl cunoașteți pe Isus, cunoașteți suferințele Lui și puterea învierii Lui? Ați primit darul fără de plată al mântuirii? Nu ne costă nimic să avem pacea perfectă a lui Dumnezeu și promisiunea veșniciei împreună cu El - însă trebuie să dăm totul de bunăvoie. În epistola către Efeseni citim: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni." (Efeseni 2:8-9) Nu există nici o balanță mare, cerească, pe care să fie contrabalansate faptele voastre bune și cele rele. Dacă încercați să vă dovediți vrednici înaintea lui Dumnezeu sau să vă câștigați mântuirea, opriți-vă. Nu veți putea face niciodată îndeajuns de mult cât să puteți plăti pentru păcatele voastre. Partea frumoasă este că nu trebuie să o faceți; prețul deja a fost plătit. Petru scrie: „Hristos, de asemenea, a suferit o dată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuiți, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorât în trup, dar a fost înviat în duh." (1 Petru 3:18)

Mântuirea este la distanță de o acceptare a lui Isus ca Domn și Mântuitor de către voi. Hotărâți-vă să vă încredeți în El să vă ierte păcatele și să vă împace cu Dumnezeu. Faceți-L Domnul - un cuvânt care înseamnă „*Stăpân*" - vostru. Apoi, angajamentul vostru trebuie să fie să faceți din Isus centrul vieții voastre și să-L urmați pentru restul zilelor. Când veți face asta, El nu vă va promite că totul va fi roz cât timp mai aveți de trăit pe pământ. De fapt, vă promite chiar opusul. Vor veni vremuri grele. Dar în toate, El va fi acolo, dându-vă pace și bucurie și înconjurându-vă cu o dragoste nesfârșită. Când viața voastră se va fi terminat - sau când timpul Bisericii pe acest pământ se va fi încheiat - veți fi cu Dumnezeu pe vecie.

Celor care ați intrat în acest legământ al mântuirii, vă adresez aceeași întrebare: Sunteți pregătiți? Urmați călăuzirea Duhului Sfânt în fiecare zi? În Galateni citim: „Dacă trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul." (Galateni 5:25) Duhul Sfânt ne-a dat o viață nouă, iar noi trebuie să ne luptăm să urmăm călăuzirea Lui zi de zi. Asta înseamnă să căutăm zilnic să cunoaștem voia Lui, dăruindu-ne în fiecare zi Lui și fiind atenți la oportunitățile pe care ni le dă ca să împărtășim adevărul despre Hristos și să fim parteneri împreună cu El. Înseamnă să trăim așa cum ne-a chemat Dumnezeu să trăim - nu în căile vechi ale păcatului și automulțumirii, ci în căile noi ale Duhului (vezi Galateni 5:16-26).

Vă citiți Biblia? Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său cu un motiv. Dacă vă deschideți Biblia doar duminica la biserică, ratați unul dintre cele mai mari daruri pe care Dumnezeu le are pentru voi. Nu puteți fi pregătiți să împărtășiți adevărul Scripturii dacă nu știți voi înșivă Scripturile. Și, fiți siguri, timpul petrecut în Cuvântul lui Dumnezeu anulează mare parte din teama și îndoiala cu care se confruntă mulți creștini. Frica nu este o moștenire a copiilor Lui.

Vă rugați zilnic? Sub vechiul legământ, oamenii trebuiau să meargă la preoți ca să comunice cu Dumnezeu. Dar acum toți credincioșii sunt preoți, avem acces direct la Dumnezeul Creator: „Să ne apropiem, dar, cu deplină încredere de scaunul Harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim Har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie." (Evrei 4:16) Ideea de a ne apropia mai mult de tronul lui Dumnezeu i-ar fi șocat pe israeliții din Vechiul Testament. Totuși, pentru noi poate deveni un lucru obișnuit. Noi nu știm cum este să nu poți să te rogi. Nu trebuie să ne pierdem niciodată uimirea referitor la faptul că putem vorbi direct cu Dumnezeu și să știm că Lui chiar Îi pasă de ce Îi spunem. Profiți de oportunitățile pe care le ai de a vorbi cu Dumnezeu? Prin rugăciune vei găsi puterea necesară să-I slujești Domnului. Prin rugăciune vei găsi pace în mijlocul greutăților vieții.

Vă interesați de planurile Tatălui? Ne aflăm pe acest pământ cu o misiune. Aceasta nu este să ne adunăm bogății sau să vedem toată lumea sau să trăim confortabil și fericiți. Suntem aici să-L slujim pe Dumnezeu. Nu este nimic greșit dacă, în timp ce Îl slujim, El ne binecuvântează cu bogății și fericire. Însă aceste lucruri sunt doar sosul, nu sunt mâncarea în sine. Pavel scrie: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele." (Efeseni 2:10) Dumnezeu are o listă de „fapte bune" pregătite pentru fiecare dintre noi, pe care să le împlinim în această viață, inclusiv vieți pe care vrea să le atingem, sacrificii pe care vrea să le facem, adevăruri pe care vrea să le spunem, binecuvântări pe care vrea să le oferim. Fiecare avem o misiune personală și unică de la Dumnezeu; de aceea suntem aici. La locul de muncă, dacă o persoană se focalizează doar pe avantaje și nu pe slujbă, va fi concediată. Să ne focalizăm pe slujba pe care ne-a dat-o Dumnezeu, în special pe măsură ce timpul se scurge tot mai mult.

Vă încredeți în Dumnezeu în vremurile bune și în cele rele? Pe măsură ce vremea întoarcerii lui Hristos se apropie, înainte să devină mai bine pentru creștini, va deveni mai greu. Indiferent de ce se va întâmpla în viețile noastre, fie credința noastră ne aduce persecuție, fie vom suferi pentru că trăim într-o lume decăzută, trebuie să ne păstrăm ochii ațintiți asupra lui Dumnezeu. El ne va duce de mână prin situațiile grele și ne va crește în vremurile dificile.

Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.

Romani 5:3-5

Toți vom suferi în diferite perioade din viață; haideți să alegem să creștem în urma acestor suferințe. Când vedem că lumea în jurul nostru se degradează tot mai mult, trebuie să ne amintim că Dumnezeu are un plan pentru noi, care presupune binecuvântare, nu mânie.

Când Îi slujiți, vă supuneți Lui? După cum am menționat anterior, avem nevoie să stăm în Cuvântul lui Dumnezeu. Dar există și un timp în care trebuie să lucrăm. După ce israeliții au învins Ierihonul, au trecut la cetatea Ai. Când au atacat, au fost bătuți rapid. Armata a fugit înapoi în tabără, iar națiunea a intrat într-o stare de panică națională. Chiar și Iosua a fost copleșit. S-a înfățișat înaintea Chivotului Legământului și s-a rugat, căutând înțelepciunea lui Dumnezeu referitor la ce s-a întâmplat. Răspunsul lui Dumnezeu este pe cât de frumos, pe atât de surprinzător: „Domnul a zis lui Iosua: «Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit.»" (Iosua 7:10-11) Unde altundeva îi spune

Dumnezeu unui om: „Hei, nu te mai ruga, ci fă ceva!”? Un om pe nume Acan a furat unele dintre lucrurile frumoase din Ierihon, care se presupunea că trebuiau arse ca o jertfă înaintea lui Dumnezeu.

În tabără cineva păcătuise și Iosua nu avea cum să rezolve această problemă stând pe genunchi. Eclesiastul 3 ne spune că este un timp anume pentru orice lucru. Este un timp pentru cititul Bibliei și un timp în care să ne rugăm. Și mai este un timp în care să luăm tot ce am învățat din Cuvânt și pe genunchi și să ducem în lume, să punem în aplicare. Creștinilor, noi nu trebuie să ne izolăm atât de mult încât lumina noastră să fie ascunsă sub un obroc și să devenim irelevanți în lume.

În cele din urmă, susțineți Israelul? Promisiunea pe care Dumnezeu i-a făcut-o lui Avraam de a-i binecuvânta pe cei care-l binecuvântează și de a-i blestema pe cei care-l blestemă este una veșnică. Ea nu s-a oprit la exilul Israelului, nici la primul legământ și nici la împrăștierea evreilor în primul secol. Cel puțin, Biserica trebuie să se roage zilnic pentru Israel. Creștinii ar trebui să caute și modalități de a-și spori sprijinul față de Israel și mai mult, încurajând guvernul țării să susțină națiunea financiar sau să aleagă să susțină ei personal lucrări care se focalizează pe evrei. Dumnezeu vede, știe, și a promis că va binecuvânta.

Shalom

Scopul meu în scrierea acestei cărți nu este să stârnesc teamă, ci să aduc pace. Teama vine din ceea ce nu cunoaștem. Pacea vine din înțelegerea planului lui Dumnezeu și din înțelegerea faptului că El are toate lucrurile sub control. Mă rog să terminați de citit această carte cu un „Aleluia!” pe buze.

Ne aflăm în ceasul de pe urmă. Numărătoarea inversă se apropie de zero. În timp ce timpul lumii se scurge, limbile ceasului nostru

se mișcă în direcția opusă. Apostolul Ioan a scris: „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața. V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică." (1 Ioan 5:12-13)

Dacă Isus Hristos este Domnul și Mântuitorul vostru, aveți viața veșnică. „Aveți" este un verb la prezent, însemnând că aveți acum. Viața veșnică nu este ceva ce așteptați, nu este ceva ce veți primi când viața aceasta se va fi terminat. Viața voastră veșnică este o realitate chiar astăzi, când citiți aceste cuvinte. Nu contează ce se întâmplă în zilele pe care le mai aveți de trăit pe pământ, aveți asigurarea unei vieți veșnice cu Hristos.

Vă las cu acele cuvinte ale lui Isus cu care am început cartea:

Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte. Ați auzit că v-am spus: „Mă duc, și Mă voi întoarce la voi." Dacă M-ați iubi, v-ați fi bucurat că v-am zis: „Mă duc la Tatăl"; căci Tatăl este mai mare decât Mine. Și v-am spus aceste lucruri acum, înainte ca să se întâmple, pentru ca atunci când se vor întâmpla, să credeți.

Ioan 14:27-29

Despre autor

Amir Tsarfati s-a născut în Israel, unde a trăit mare parte din viața lui. După ce și-a încheiat serviciul militar obligatoriu în Forțele de Apărare Israeliene, a continuat ca maior în rezerva IDF. În ultimii 20 de ani, Amir a fost ghid turistic în Israel, fiind principalul ghid turistic al *Sar El Tours* (2004-2010) și CEO al *Sar El Tours and Conferences* (2010-2012). În anul 2001, a devenit fondator și președinte al lucrării Behold Israel - o organizație non-profit care oferă la nivel global acces în timp real la surse sigure de știri și informații despre Israel din contextul puternic al istoriei și profețiilor biblice. Amir este căsătorit cu Miriam și au împreună patru copii, cel mai mare dintre ei începându-și deja serviciul militar obligatoriu în IDF. Casa lui Amir dă în valea Megiddo, Armagheddon, lucru care îi amintește constant de chemarea pe care Dumnezeu i-a dat-o de a aduce învățături pe marginea planurilor lui Dumnezeu din Biblie referitor la vremurile din urmă.

Notițe

Capitolul 1: Înainte să ne uităm în viitor, să privim în trecut

Ed Hindson, *15 Future Events That Will Shake the World* (Eugene, Ore.: Harvest House, 2014), ediție Kindle, introducere.

Capitolul 3: Să înțelegem profețiile: Două câte două

2 Andrew Walker, „Why Use Negative Interest Rates?" Știrile BBC, 15 februarie 2016, http://www.bbc.com/news/business-32284393.

3 Thomas C. Frohlich, Alexander Kent și Sam Stebbins, „Seven Countries Near Bankruptcy," USA Today, 8 august 2015, https://www.usatoday.com/story/money/business/2015/08/05/24-7-wall-st-countries-near-bancruptcy/31164239/.

Capitolul 5: Israel continuă să fie poporul ales de Dumnezeu

4 Center for Reformed Theology and Apologetics, „Westminster Shorter Catechism with Proof Texts," CRTA, accesat în 29 ianuarie 2018, http://www.reformed.org/documents/wsc/index.html?_top=http%3A%2F%2Fwww.reformed.org%2Fdocuments%2FWSC.html.

5 Commission for Religious Relations with the Jews, „The Gifts and the Calling of God Are Irrevocable" (Rom 11:29): o reflexie asupra întrebărilor teologice asupra relațiilor dintre evrei și catolici, cu ocazia celei de-a 50-a aniversări a „Nostra Aetate" (NO.4), Libreria Editrice Vaticana (Vatican Publishing House), 10 decembrie 2015, http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/chrstuni/relations-jews-docs/rc_pc_chrstuni_doc_20151210_ebraismo-nostra-aetate_en.html.

Capitolul 6: Înșelăciunea națiunilor

6 Ilan Evyatar, „Israel's Economy: Reasons to be Cheerful— and Some for Concern," Jerusalem Post, 27 aprilie 2016, http://www.jpost.com/opinion/israels-economy-reasons-to-be-cheerful-and-some-for-concern-452550.

7 „Ancient Jewish History: The Bar- Kokhba Revolt (132-135 ce)", Jewish Virtual Library, accesat în 12 februarie 2018, http://www.jewishvirtuallibrary.org/the-bar-kokhba-revolt-132-135-ce.

8 Mark Twain, *Inocenți în străinătate* (Salt Lake City: Project Gutenberg,

2006), ediție Kindle, capitolul 47.

9 Mitchel Bard, „Pre- State Israel: The Arabs in Palestine," Jewish Virtual Library, accesat în 12 februarie 2018, www.jewishvirtuallibrary.org/the-arabs-in-palestine.

10 Bernard Gwertzman, revizuire a *From Time Immemorial: The Origins of the Arab- Jewish Conflict over Palestine*, de Joan Peters, „Arabs against Jews", New York Times, 12 mai 1984, www.nytimes.com/1984/05/12/books/books-of-the-times-arabs-against-jews.html

11 Joan Peters, *From Time Immemorial: The Origins of the Arab- Jewish Conflict over Palestine* (New York: Harper & Row, 1984).

12 Zuheir Mohsen, citat în „Wij zijn alleen Palestijn om politieke reden" de James Dorsey, Trouw, 31 martie 1977.

13 Bard, „Pre- State Israel: The Arabs in Palestine".

14 Fred J. Khouri, *The Arab- Israeli Dilemma* (Syracuse: Syracuse UP, 1986), 9.

15 Sharif Hussein, Al- Qibla, 23 martie 1918, citat în *Battleground: Fact and Fantasy in Palestine* de Samuel Katz, (New York: Bantam Books, 1977), 128.

16 „Selected Quotes from Golda Meir," Golda Meir Center for Political Leadership, accesat în 19 februarie 2018, http://msudenver.edu/golda/goldameir/goldaquotes/.

17 Alexander Zvielli și Calev Ben-David, „Abba Eban, Father of Israeli Diplomacy, Dies at 87," Jerusalem Post, 18 noiembrie 2002, repostat de *Facts of Israel*, accesat în 19 februarie 2018, http://www.factsofisrael.com/blog/archives/000491.html

18 Donald Grey Barnhouse, *Genesis: A Devotional Exposition*, vol. 1 și 2 (Grand Rapids: Zondervan, 1973), citat în „Genesis 12— God's Call of Abram; Abram in Egypt" de David Guzik, Enduring Word Bible Commentary, accesat în 12 februarie 2018, https://enduringword.com/commentary/genesis-12/.

Capitolul 7: Răpirea: Marea taină

19 Charles Caldwell Ryrie, *Basic Theology: A Popular Systematic Guide to Understanding Biblical Truth* (Chicago: Moody, 1999), 462.

20 Ryan Jones, „Netanyahu to Hold Official Bible Studies," Israel Today, 11 decembrie 2011, http://www.israeltoday.co.il/NewsItem/tabid/178/nid/23040/Default.aspx

21 Robert Andrews, *Famous Lines: A Columbia Dictionary of Familiar Quotations* (New York: Columbia UP, 1997), 256.

Capitolul 8: Răpirea: Marea adunare

22 Arnold G. Fruchtenbaum, *The Footsteps of Messiah*, ed. rev. (Tustin, Calif.: Ariel Ministries, 2003), 151, citat în „14.7. The Church and the Book of Revelation Commentary—A Testimony of Jesus Christ," Bible Study Tools, accesat în 19 februarie 2018, www.biblestudytools.com/commentaries/revelation/related-topics/the-church-and-the-book-of-revelation.html

Capitolul 9: Anticrist: Omul fărădelegii

23 United Nations Framework Convention on Climate Change, „A Summary of the Kyoto Protocol", Națiunile Unite, 29 noiembrie 2007, http://unfccc.int/kyoto_protocol/background/items/2879.php. Vezi și „Kyoto Protocol Fast Facts," CNN, 24 martie 2017, http://www.cnn.com/2013/07/26/world/kyoto-protocol-fast-facts/index.html.

24 Madison Park, „Obama: No Greater Threat to Future than Climate Change," CNN, 21 ianuarie 2015, http://www.cnn.com/2015/01/21/us/climate-change-us-obama/.

25 Pope Francis, „Encyclical Letter Laudato Si' of the Holy Father Francis on Care for Our Common Home", Libreria Editrice Vaticana (Vatican Publishing House), 24 mai 2015, http://w2.vatican.va/content/francesco/en/encyclicals/documents/papa-francesco_20150524_enciclica-laudato-si.html.

26 Bradford Richardson, „Pope Francis Calls Climate Change a 'Sin'", Washington Times, 1 septembrie 2016, http://www.washingtontimes.com/news/2016/sep/1/pope-francis-calls-climate-change-sin/.

Capitolul 10: Anticrist: Derularea covorului roșu

27 „Real Politics, at Last?", Economist, 28 octombrie 2004, http://www.economist.com/node/3332056#print?Story_ID-3332056.

28 Bruno Waterfield, „EU Elections 2014: Why Planet EU Is Stranger than Fiction," Telegraph, 13 mai 2014, http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/eu/10823000/EU-elections-2014-Why-Planet-EU-is-stranger-than-fiction.html.

29 Council for Cultural Co-operation, „Europe: Many Tongues, One Voice," Council of Europe, 1992, Pinterest, 3 decembrie 2016, www.pinterest.com/pin/375135843946147782.

30 Becket Adams, „Double-Take: EU 'Tolerance' Poster Includes the Cross, the Star of David, And . . . Wait, What Is That?" TheBlaze, 19 octombrie 2012, http://www.theblaze.com/news/2012/10/19/double-take-eu-tolerance-poster-includes-the-cross-the-star-of-david-and-wait-what-is-that

31 Michael Wintle, *Europa and the Bull, Europe, and European Studies: Visual Images as Historical Source Material* (Amsterdam: Vossiuspers UvA, 2004), 22.

32 The Editors of Encyclopædia Britannica, „Europa," Encyclopædia Britannica, 22 februarie 2016, https://www.britannica.com/topic/Europa-Greek- mythology.

33 Tracy L. Schmidt, ed., *Standard Catalog of World Paper Money, General Issues*, 1368-1960, (Blue Ash, Ohio: F + W Media, Inc., 2016), 562.

34 „Europa Series of Euro Banknotes", European Central Bank, 19 februarie 2018, http://www.ecb.europa.eu/euro/banknotes/europa/html/index.en.html.

35 John MacArthur, The MacArthur Bible Commentary (Nashville: Thomas Nelson Inc., 2005), 1997.

36 New World Encyclopedia contributors, „Albert Speer", New World Encyclopedia, 24 februarie 2016, http://www.newworldencyclopedia.org/p/index.php?title=Albert_Speer&oldid=994184.

37 „The Mysterious World and History of the Knights Templar", Beyond Science, 25 iulie 25, 2017, http://www.beyondsciencetv.com/2017/07/25/the-mysterious-world-and-history-of-the-knights-templar/.

38 Anne Gilmour- Bryson, *The Trial of the Templars in the Papal State and the Abruzzi* (Vatican City, Biblioteca Apostolica Vaticana, 1982), 15.

39 Nash Jenkins, „Hundreds Gather for Unveiling of Satanic Statue in Detroit", Time, 27 iulie 2015, time.com/3972713/detroit-satanic-statue-baphomet/.

40 Isabel Hernández, „Meet the Man Who Started the Illuminati", National Geographic History, iulie/august 2016, https://www.nationalgeographic.com/archaeology-and-history/magazine/2016/07-08/profile-adamweishauptilluminati-secret-society/.

41 Ibid.

42 The Editors of Encyclopædia Britannica, „Illuminati", Encyclopædia Britannica, 20 septembrie 2017, https://www.britannica.com/topic/illuminati-designation#ref1250318.

43 Ibid.

44 Ibid.

45 The Editors of Encyclopædia Britannica, „Freemasonry", Encyclopædia Britannica, 8 iunie 2017, http://www.britannica.com/topic/order-of-Freemasons.

46 Juan Carlos Ocaña, „The Origins 1919-1939", *The History of the European Union: The European* Citizenship, 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20.org/europe/anteceden.htm.

47 Juan Carlos Ocaña, „Chronology," *The History of the European Union: The European Citizenship*, 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20.org/europe/cronologia.htm.

48 EUR- Lex, „Treaty Establishing the European Coal and Steel Community, ECSC Treaty", EUR- Lex: Access to European Union Law, 15 octombrie 2010, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3Axy0022.

49 EUR- Lex, „Treaty of Rome (EEC)", EUR- Lex: Access to European Union Law, 14 martie 2017, http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=uriserv%3Axy0023.

50 Juan Carlos Ocaña, „The Single European Act and the Road toward the Treaty of the European Union (1986-1992)", *The History of the European Union: The European Citizenship*, 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20.org/europe/acta.htm.

51 Juan Carlos Ocaña, „The Treaty of Maastricht (1992)", *The History of the European Union: The European Citizenship*, 12 februarie 12 2018, http://www.historiasiglo20.org/europe/maastricht.htm.

52 Juan Carlos Ocaña, „The Treaty of Amsterdam (1997)", *The History of the European Union: The European Citizenship*, 12 februarie 2018, http://www.historiasiglo20.org/europe/amsterdam.htm.

53 „The Lisbon Treaty: A Brief Guide", European Union External Action, 22 aprilie 2010, https://eeas.europa.eu/sites/eeas/files/eu_lisbon_treaty_guide_22_04_2010.pdf

54 Ben Chu, „Brexit to Result in a Sharp Slowdown in UK Economic Growth, OECD Predicts", Independent, 28 noiembrie 2017, http:/www.independent.co.uk/news/business/news/brexit-oecd-economic-forecast-paris-gdp-eu-european-union-a8079586.html.

Capitolul 11: Zilele din Ezechiel 36-37: Ce a fost și ce este

55 Peter Spence, „The World Is Defenceless against the Next Financial Crisis, Warns BIS", Telegraph, 28 iunie 2015, http://www.telegraph.co.uk/finance/economics/11704051/The-world-is-defenseless-against-the-next-financial-crisis-warns-BIS.html.

56 Kathryn Schulz, „The Really Big One", New Yorker, 20 iulie 2015, http://www.newyorker.com/magazine/2015/07/20/the-really-big-one.

57 Dario Leone, „Operation Opera: How 8 Israeli F-16s Destroyed an Iraqi Nuclear Plant 33 Years Ago Today", Aviationist, 7 iulie 2014, https://theaviationist.com/2014/06/07/operation-opera-explained/.

58 Gili Cohen, „For Sale: 40 Israeli F-16 Fighter Jets with History", Haaretz, 27 decembrie 2016, http://www.haaretz.com/israel-news/security-aviation/.premium.MAGAZINE-for-sale-40-israeli-f-16-fighter-jets-with-history-1.5478910.

59 UNSCR, „Resolution 487: Iraq- Israel", United Nations Security Council Resolutions, 19 iunie 1981, http://unscr.com/en/resolutions/487.

60 „Cheney to Israel: Thanks for Destroying Iraqi Reactor; Will U.S. Take 10 Years to Accept Israeli Stance on Peace?", Center for Security Policy, 30 octombrie 1991, http://www.centerforsecuritypolicy.org/1991/10/30/cheney-to-israel-thanks-for-destroying-iraqi-reactor-willus-take-10-yearstoacceptisraelistance-on-peace-2/.

61 David Makovsky, „The Silent Strike", New Yorker, 17 septembrie 2012, http://www.newyorker.com/magazine/2012/09/17/the-silent-strike.

62 „Operation Moses— Aliyah of Ethiopian Jewry (1984)", Ministry of Aliyah and Integration, accesat în 19 februarie 2018, http://www.moia.gov.il/English/FeelingIsrael/AboutIsrael/Pages/mivtzaMoshe.aspx.

63 Joel Brinkley, „Ethiopian Jews and Israelis Exult as Airlift Is Completed", New York Times, 26 mai 1991, http://www.nytimes.com/1991/05/26/world/ethiopian-jews-and-israelis-exult-as-airlift-is-completed.html.

Capitolul 12: Zilele din Ezechiel 38-39: Ce este și ce va fi

64 Adam Lebor, „Exodus: Europe's Jews Are Fleeing Once Again", Newsweek, 29 iulie 2014, http://www.newsweek.com/2014/08/08/exodus-why-europes-jews-are-fleeing-once-again-261854.html.

65 Joseph Benson, „Ezekiel 38", Commentary of the Old and New Testaments (New York: T. Carlton & J. Porter, 1857), Bible Hub, accesat în 19 februarie 2018, http://www.biblehub.com/commentaries/benson/ezekiel/38.htm.

66 Robin Wright, „Death to America! and the Iran Deal", New Yorker, 30 iulie 2015, http://www.newyorker.com/news/news-desk/death-to-america-and-the-iran-deal.

67 Michael B. Kelley, „The Stuxnet Virus at Iran's Nuclear Facility Was Planted by an Iranian Double Agent", Business Insider, 13 aprilie 2012, http://www.businessinsider.com/stuxnet-virus-planted-by-iranian-double-agent-2012-4.

68 Ellen Nakashima, Greg Miller şi Julie Tate, „U.S., Israel Developed Flame Computer Virus to Slow Iranian Nuclear Efforts, Officials Say," Washington Post, 19 iunie 2012, http://www.washingtonpost.com/world/national-security/us-israel-developed-computer-virus-to-slow-iranian-nuclear-efforts-officials-say/2012/06/19/gIQA6xBPoV_story.html?utm_term=.c0a25a55a7ba.

69 Michael Warren, „Kerry Scolds: In One- State Solution, 'Israel Can Either Be Jewish or Democratic. It Cannot Be Both'", Weekly Standard, 28 decembrie 2016, http://www.weeklystandard.com/michael-warren/kerry-scolds-in-one-state-solution-israel-can-either-be-jewish-or-democratic-it-cannot-be-both.

CĂRȚI DE AMIR TSARFATI

publicate în România de Alfa Omega Publishing

CEASUL DE PE URMĂ

Cu toţii avem întrebări despre vremurile din urmă. Însă, după cum explică Amir Tsarfati, un israelian creştin şi un respectat învăţător al Bibliei, profeţiile biblice sunt o taină, nu un secret. Înţelegerea este disponibilă oricui îşi face timp să le studieze. Dorim ca această carte să vă fie o călăuză.

ZIUA SE APROPIE

În calitate de israelian nativ şi creştin, Amir Tsarfati are o perspectivă distinctă care împleteşte istoria biblică cu evenimentele actuale şi cu profeţiile biblice ca să aducă lumină asupra misterelor care înconjoară vremurile din urmă.

ISRAEL ŞI BISERICA

Un israelian examinează planurile în desfăşurare ale lui Dumnezeu cu privire la cele două popoare alese de El.

Contact: www.alfaomega.tv | 0256-284.913 | comenzi@alfaomega.tv

PE MĂSURĂ CE CEASUL DE PE URMĂ SE APROPIE, ESTE VREMEA SĂ RĂSTURNĂM PRECONCEPȚIILE ȘI SĂ DISCERNEM PLANUL ADEVĂRAT AL LUI DUMNEZEU.

Cu toţii avem întrebări despre vremurile din urmă. Însă, după cum explică Amir Tsarfati, un israelian creştin şi un respectat învăţător al Bibliei, profeţiile biblice sunt o taină, nu un secret. Înţelegerea este disponibilă oricui îşi face timp să le studieze. Dorim ca această carte să vă fie o călăuză.

Conţinând o înţelegere profundă şi care te face să gândeşti asupra profeţiilor biblice şi a felului în care acestea pot fi aplicate în ziua de astăzi, explorarea Bibliei de către Amir este atât proaspătă cât şi fascinantă.

În loc să se avânte în speculaţii şi să se joace cu temerile oamenilor, Amir prezintă scenarii reale ancorate în adevărul biblic referitor la Răpire, Anticrist şi Necazul cel Mare. De asemenea, te ajută să înţelegi rolurile – şi soarta – Rusiei, Iranului, Uniunii Europene, Statelor Unite şi Israelului în vremurile din urmă, arătându-ne cum profeţiile biblice se împlinesc chiar astăzi.

Există speranţă în mijlocul haosului. Indiferent de ce se întâmplă, Dumnezeu este în control. El Îşi va proteja copiii.

ACEASTĂ CARTE VENITĂ LA TIMP ESTE BINE SCRISĂ, SENZAŢIONALĂ, PROVOCATOARE, TE ÎNCURAJEAZĂ ŞI TE DETERMINĂ SĂ GÂNDEŞTI.

Anne Graham Lotz, autoare a „The Daniel prayer"

CEEA CE A PROMIS DUMNEZEU POPORULUI SĂU, EL ÎMPLINEŞTE. CRED CĂ DUMNEZEU VA FOLOSI „CEASUL DE PE URMĂ" SĂ DESCHIDĂ INIMI FAŢĂ DE EVANGHELIE.

Dr. David Jeremiah, fondator şi preşedinte al Turning Point; pastor senior la biserica Shadow Mountain Community

AMIR TSARFATI s-a născut în Israel, unde a şi locuit mare parte din viaţa lui. După ce şi-a încheiat serviciul obligatoriu în Forţele de Apărare Israeliene, a continuat în calitate de maior în rezervă IDF. Amir a fost CEO la Sar El Tours and Conferences şi a fost un ghid turistic în Israel vreme de 20 de ani. De asemenea, el este fondatorul şi preşedintele Behold Israel, o organizaţiei non-profit care oferă acces în timp real la ştiri de încredere despre Israel din contextul solid al istoriei Bibliei şi profeţiilor. Amir este căsătorit şi are patru copii.

Alfa Omega Publishing
ISBN 978-606-8720-98-2